RACHEL HESTON

Cine mă așteaptă acasă

Traducerea și adaptarea în limba română de:
COSTIN DAVIDESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Christine avu senzația stranie că inima se oprește. Ar fi fost prea mult să spună că acela era bărbatul visurilor ei. Nu pusese niciodată cap la cap atributele care ar fi ridicat pe cineva în ochii ei la statutul de bărbat perfect. Și totuși, dacă ar fi să viseze cu ochii deschiși…

El se rezemase alene de unul din platanii de pe strada Newcombe, unde câțiva saltimbanci ambulanți făceau jonglerii cu torțe aprinse. Dar spectacolul nu reuși să-i suscite interesul multă vreme. Privirea lui rătăcea agale peste capetele mulțimii. Era în același timp parte din mulțime și detașat de ceilalți, parcă dintr-o altă scenă. Dădea senzația că locul lui nu este între ceilalți. Cu toate astea, Christine n-ar fi mers până acolo încât să spună că el n-ar avea ce căuta într-un oraș atât de cosmopolit ca Sydney. Târgul săptămânal de la Paddington aduna oameni de toate condițiile sociale, iar vremea însorită atrăsese o mulțime mai mare decât de obicei. Cum Crăciunul era peste doar câteva săptămâni, târgul în aer liber de la Paddington era o destinație foarte populară.

Înalt, bronzat și chipeș ar fi fost prea puțin spus despre el. Un zâmbet melancolic îi flutură Christinei pe chip, în timp ce trecea în revistă calitățile pe care i le descoperea la prima vedere. Părul lui des și negru se termina abrupt la baza gâtului său viguros și o șuviță îi cădea dezinvolt pe fruntea largă și înaltă, invitând parcă o mână de femeie s-o aranjeze. Părul îi scotea în evidență ochii, dacă ar mai fi avut nevoie de vreo evidențiere. Aroganța din privirea-i trufașă și aerul atoritar erau atenuate de genele lungi, care reușeau să ascundă numai pe jumătate strălucirea absolut irezistibilă a ochilor lui. Pomeții bine conturați subliniau forța acelor ochi, făcând trecerea spre nasul lui drept și puternic. Gura era perfect desenata, buzele-i pline întâlnindu-se într-o proporție perfectă. Tăietura fermă a maxilarului era umbrită de o ușoară gropiță în centrul bărbiei, dar defectul, dacă putea fi numit așa, adăuga o notă provocatoare și interesantă unui chip altfel fără cusur.

Statura sa era de asemenea impresionantă, cu umeri largi și șolduri înguste, musculatura picioarelor lungi și puternice ghicindu-se cu ușurință prin stofa pantalonilor marinărești pe care-i purta. Mânecile cămășii sale albastre erau răsucite, dezvelindu-i antebrațele, iar bronzul pielii trăda pasiunea pentru activitățile în aer liber. Avea o siguranță în ținută, care se capătă odată cu măiestria dobândită în orice sport în care alegi să-ți testezi limitele. O cravată de mătase îi flutura liber la gulerul descheiat, în timp ce sacoul de lână era aruncat cu nepăsare pe umăr. Ținuta sa deosebită proiecta o imagine de care părea să nu se sinchisească prea mult.

Era bărbatul perfect.

Christine se trezi întrebându-se ce fel de om poate fi. Mândru,

egoist și teribil de vanitos, fără doar și poate. Sau era blând și atent cu cei din jur? Mai degrabă prima variantă, gândi ea. Știa din proprie experiență că oamenii înzestrați de Dumnezeu din preaplin cu daruri, au tendința să aibă o părere exagerată despre propria lor importanță.

Christine își feri privirea. Străinul se uitase în direcția ei, iar ea nu dorea să fie surprinsă holbându-se la el. Ar fi fost stânjenitor să li se întâlnească privirile. În afară de asta, avea destule probleme la care să se gândească. Christine rememoră lista de cadouri pe care spera să le găsească. Cum Crăciunul se apropia cu pași repezi, iar ea nu avea bani de aruncat pe fereastră, trebuia să fie cât mai atentă la achiziționarea cadourilor. Bazarul era locul ideal undee să găsești chilipiruri care să nu arate ca atare.

Cum își petrecuse întreaga viață în acestă parte a orașului, Christine îi știa pe majoritatea proprietarilor de standuri, cum și ei, la rândul lor, o cunoșteau. Când era mică, zona asta dintre școală și biserică fusese terenul ei de joacă, în timp ce mama ei lucra în hotelul de peste drum. Locuitorii din Paddo, cum era denumită zona, aveau un caracter prietenos și tolerant, iar firea oamenilor din comunitate era mai degrabă una boemă. Arta, excentricitatea și desconsiderarea plină de ironie a oricăror conformisme sau autorități, rămăseseră norma de comportament încă din anii șaizeci, și majoritatea mărfurilor expuse reflectau exact aceste valori. Neobișnuitul, bizareriile, hainele sau bijuteriile făcute să atragă atenția de la prima privire și să provoace comentarii, toate puteau fi găsite aici. Puteau fi cadouri pasionante, interesante, în orice caz diferite, și care nici nu costau o avere.

– Vrei niște cireșe, Christine? Cele mai gustoase!

Se trezi brusc din visare și-i zâmbi lui Gino, care o îmbia la taraba lui cu fructe. Italianul durduliu era un vagabond mereu voios care-i purtase de grijă de când își putea aduce aminte. Era un personaj tot atât de cunoscut în bazar pe cât de cunoscută era mama ei în hotel. Cireșele erau pârguite și teribil de ispititoare, dar așa devreme, la începutul sezonului, erau nerușinat de scumpe. Christine clătină din cap.

– La cincisprezece dolari kilogramul, mă tem că sunt pentru bogătași, Gino. În orice caz, sunt prea scumpe pentru mine.

Gino râse și se aplecă spre ea cu un aer conspirativ.

– La magazinele din colț o să-ți ceară nouăsprezece dolari pe kilogram. Eu îți vând ieftin. Ochii îi sclipiră, în timp ce-și umflă cu mândrie pieptul. Io…io-s mai cinstit.

Christine zâmbi la auzul declarației nerușinate. Ce-i drept, Gino nu avea aceleași comisioane ca magazinele obișnuite.

– Tot nu-mi pot permite, Gino. Nici chiar la prețul ăsta ridicol de mic.

– Atunci, ia câteva de dragul meu. Îi întinse un pumn plin de cireșe. Tu-mi faci cadou zâmbetul tău minunat. Eu, în schimb, îți dau cireșe.

Râzând, Christine acceptă oferta.

– Întotdeauna m-ai răsfățat, Gino. Mulțumesc.

– Trebuie să avem grijă unul de celălalt. Mama ta a spus să am grijă de tine.

Îi făcu complice cu ochiul, apoi se întoarse să servească un alt mușteriu. Christine aruncă o cireașă în gură, se roti pe călcâie, și fu

cât pe ce să se-nece cu ea. Se trezi literalmente față-n-față cu bărbatul perfect.

El zâmbi, iar ea crezu că-i stă inima în loc. Era sigură că tresărirea ei n-a trecut neobservată. Ochii lui întunecați, aproape negrii, sclipeau de interes pentru ea.

– Sunt dulci? întrebă el.

Christine încuviință, îndepărtând la repezeală codița cireșei dintre buze.

– O mulțime de lucruri sunt mai mult frumoase decât gustoase, spuse el măsurând-o cu privirea.

Christine purta o bluză albă de bumbac și blugi. Deveni brusc conștientă de felul cochet în care materialul îi scotea în evidență silueta zveltă.

– Merită cincisprezece dolari kilogramul?

– Poftim, încearcă una, îi întinse ea mâna plină de fructe. Christinei nu-i venea să creadă că toate se întâmplau aievea. Se putea oare ca bărbatul visurilor ei să existe în lumea reală?

– Mâini fine și picioare delicate, gândi el cu voce tare în timp ce alese o cireașă de culoarea macului.

Inima ei trimise un val de sânge fierbinte până în vârful degetelor de la picioare.

Christine se considera o persoană cu simțul măsurii și cu scaun la cap, dar această întâlnire neașteptată îi stârnea emoții stranii.

– Cerșetorii au tendința de a fi lingușitori, spuse ea sec, adoptând o expresie care să ascundă efectul extraordinar pe care-l avea asupra ei. Și lingușitorii sunt întotdeauna cerșetori, conchise ea cu fermitate.

– Dacă cireșele își merită prețul, o să-ți cumpăr eu câteva, râse el.

– Ți-ai irosi banii. Nu accept cadouri de la străini.

– Doar pentru a-ți dovedi că nu sunt cerșetor și nici lingușitor, insistă el, apoi gustă o cireașă, invitând-o din ochi să aștepte un verdict. Delicioasă, spuse el aruncând codița într-un coș din apropiere.

– Atunci, poți să cumperi câteva pentru tine. Aruncă o privire spre taraba cu fructe apoi își făcu loc să treacă pe lângă el.

– Nu pleca, spuse el pe un ton catifelat, seducător. Vocea sa avea timbrul unui om educat. O voce pe măsura ținutei sale elegante.

Ea îl privi în ochi.

– S-ar putea să nu fii cerșetor, dar ești un străin, iar eu nu vorbesc cu străinii.

– Vreau să ne întâlnim pentru ca, astfel, să nu mai fim doi străini.

Franchețea lui o făcu să tresară.

– De ce? întrebă ea, încă descumpănită de confruntarea cu un vis în carne și oase.

Buzele lui schițară un surâs ironic.

– Pentru că ești frumoasă. Pentru că pășești cu o grație care face ca celelalte femei să pară niște cămile, prin comparație. Pentru că vreau să știu care este culoarea ochilor tăi, să-ți văd zâmbetul, să-ți aud pașii.Când te-am văzut, mi s-a părut ca ești absolut irezistibilă.

Christine era uluită la gândul că se simțise atras de ea. În particular, era gata să admită că felul în care pășea era o moștenire a lecțiilor de balet făcute la insistențele mamei, dar n-ar fi întins coarda până a se considera o mare frumusețe.

– Ochi verzi, exclamă el ca și cum ar fi fost o surpriză plăcută. La

coama asta de păr auriu aș fi crezut că au culoarea coniacului sau poate chihlimbarii. Dar verzi sunt mai frumoși, murmură el cu satisfacție.

Flirta cu ea cu nerușinare.

– Mă bucur să-ți fi fost de ajutor. Christine bătu în retragere, spunându-și în sinea ei să rămână cu picioarele pe pământ. Un bărbat ca el n-ar fi găsit ce căuta la o femeie în Bazarul Pddington. Mai mult ca sigur, se juca astfel cu ea. Să-și mai alunge plictisul. Să-și umple timpul.

– Aș vrea să-mi dai șansa să mă revanșez pentru asta, spuse el pe un ton glumeț.

Christine trase aer adânc în piept agățându-se cu disperare de bunul ei simț. Un străin rămâne un străin, oricât de splendid ar arăta. De fapt, cu cât arată mai bine, cu atât mai periculoase îi sunt motivele. Cât despre complimentele lui extravagante, erau evident prea flatante pentru a le lua în serios.

– Încerci cumva să mă agăți? îl întrebă abrupt.

– Nu, nu cred că ești genul ăsta de femeie, o asigură el. Te-am văzut și am simțit un impuls nebunesc să te scot din mulțimea asta, și să te duc într-un loc liniștit unde am putea vorbi…

– Și te aștepți să spun da? Christine îi râse în nas, savurând șarmul și îndrăzneala lui, dar lasându-l să înțeleagă că nu i s-au aprins călcâiele după el.

El răspunse cu o grimasă seducătoare:

– Sperasem că vei spune da.

Era clar că este foarte sigur pe el, se gândi Christine, dar nu-i stătea rău. Un bărbat care arăta ca el, putea avea orice femeie pe care

și-ar dori-o. Ea nu putea fi pentru unul ca el decât o toană trecătoare. Cu o răbufnire de mândrie se încăpățână să înfrângă tentația.

– Răspunsul este nu.

– Numele meu e Shane, insistă el.

– Am treburi de rezolvat, declară Christine pe un ton plin de emfază.

– Există vreun motiv să nu le rezolvăm împreună? întrebă el imperturbabil.

– Sunt personale.

– Și dacă vreau să ne mai vedem?

Ea îi aruncă un surâs zeflemitor din colțul buzelor.

– Dacă ești atât de interesat de mine, va trebui să mă găsești.

Buzele lui se strânseră într-un zâmbet forțat de acceptare a provocării.

– Presupun că n-am voie să te urmăresc.

– Dacă ai s-o faci, am să-l rog pe unul dintre prietenii mei să cheme un polițist, îl preveni ea indicându-i cu un gest vânzătorii ambulanți.

– Deci, ne despărțim? Nu părea de loc bulversat de decizia ei. În privirea lui se citea amuzamentul cu care-i primea provocarea.

Christine răspunse cu o demnitate arogantă.

– Da, ne despărțim aici.

În timp ce se răsucea pe călcâie, el fu îndejuns de îndrăzneț să-i sufle un sărut pe urme. Fiecare fibră din corpul ei era conștientă de privirea lui, în timp ce-și făcea loc prin mulțime, încercând orbește să pună cât mai multă lume între ea si dorința copleșitoare.

Atracția fizică poate să întunece orice judecată. Christine își

învățase lecția nu cu mult timp în urmă, suficient de recent pentru a fi precaută, mai ales cu un bărbat ca Shane, care era evident dintr-o altă lume. N-ar fi mers niciodată. Visele își au rostul lor, dar nu trebuie să le confunzi cu realitatea. Ar fi fost cea mai mare prostie să crezi, fie numai o clipă, că ar fi putut ieși ceva bun dacă s-ar fi învoit să meargă cu el.

O tipă bună de agățat. Probabil așa o vedea el. Oricum ar fi fost, îi furnizase un mic divertisment pentru ziua de azi. Oare o observase de la bun început, când îl cântărea din priviri? Mai mult ca sigur că nu, dar numai gândul fu de-ajuns s-o facă să-și strângă pumnii de furie, până când își reaminti că refuzase cu fermitate încercările lui de a o cuceri.

Privi în urmă, dar el n-o urmărea. Fără un filaj strâns, n-ar fi putut sub nicio formă să dea de urma ei, într-un oraș cu patru milioane de locuitori. Cel puțin, se gândi ea, ceva bun tot a ieșit din asta, până la urmă: un străin, pe nume Shane, cumpărase cireșe de la Gino. Gino măcar, era mulțumit.

Capitolul 2

Christine coborî de pe pavajul fierbinte, căutând umbra copacilor. Grupul de eucalipți fusese plantat de primărie când se luase decizia transformării străduței ei înguste într-un drum închis, oprind astfel traficul infernal de pe strada Oxford. Privi în urmă pentru ultima oară, dar nu zări pe nimeni care să semene cu bărbatul perfect. Alungă senzația duplicitară de dezamăgire. Mai mult ca sigur avertismentul ei îl convinsese să renunțe. Și, în plus, de ce ar mai urmări bărbatul perfect o femeie care s-a dovedit greu de sedus? Mai mult ca sigur, era obișnuit ca femeile să-l vâneze, sau cel puțin să se transforme într-o mătase moale la primul semn de interes din partea lui.

Interesul pe care i-l trezise ea, fusese mai mult ca sigur unul trecător. N-avea nimic de regretat. El nu aparținea lumii ei. Christine aflase, în urma unei dureroase experiențe personale, că atunci când joci pe alt traseu, ai toate șansele să ajungi la o dezamăgire dureroasă. Mai bine, deci, că n-a încercat s-o urmărească.

Privi vechea casă cu terasă de care mama ei era atât de mândră. Era modelul standard cu două camere sus, două jos, cu anexele în spatele clădirii. Fără grădină, fără piscină, doar strictul necesar pentru clasa muncitoare, ca toate celelalte case din vecini. Dar pentru Rose Delaney reprezentase un cămin decent pentru ea și fata ei, oferindu-i o siguranță pe care nu i-o putea lua nimeni. Din întreg șirul de case, a lor era cu siguranță cea mai bine întreținută. Bătrânele cărămizi fuseseră curățate de mâzga depusă de-a lungul anilor, gardul din fier forjat fusese proaspăt vopsit și un acoperiș de țiglă înlocuise tabla ruginită a celui vechi. Mama ei fusese încântată de renovare. Mama ei nu prevăzuse că fiica ei va rămâne singură să plătească ipoteca prin care toate schimbările deveniseră posibile. Tot așa, nici doctorul pe care-l chemase Christine când mama ei căzuse la pat cu gripă, nu putuse să prevadă răspândirea bruscă a pneumoniei virale. Fusese îngrozitor să accepte că mama ei, care deborda de viață, putuse să se stingă atât de repede. Christine simțea că strădaniile ei de infirmieră fuseseră zadarnice, și aproape nu era zi în care să nu se întrebe ce ar fi trebuit să facă, ce ar fi putut face mai mult. Dar nimic din ce credea, sau simțea nu-i mai putea aduce mama înapoi. Viața mergea înainte, obligând-o pe Christine să facă față problemelor.

Oftă adânc, jonglând cu plasele de cumpărături pentru a putea deschide ușa de la intrare. Poate era o prostie din partea ei să lupte în continuare, sperând să iasă cumva la mal. Dacă ar scoate casa la vânzare, ar avea bani suficienți să plătească ipoteca și i-ar mai rămâne o sumă frumușică de investit. Asta era soluția de bun-simț, totuși nu se simțea în stare s-o pună în aplicare. Ar fi semănat prea mult cu o

trădare.

Singurul lucru de care avea nevoie în momentul de față era un răspuns prompt la anunțul pe care îl dăduse în ziarul de dimineață. Dacă nu va închiria cele două camere de sus cât mai curând, se va trezi din nou cu probleme financiare. Salariul ei de infirmieră nu era nici pe departe suficient. După plata facturilor curente, reușea cu greu să acopere dobânda împrumutului de la bancă. Plata integrală a împrumutului, sau măcar a unei părți din el, depășea cu mult posibilitățile ei financiare.

Christine își privi ceasul de mână în timp ce lăsă plasele pe verandă, pentru a găsi cheia în buzunar. În anunț se menționa după ora două, ca perioadă de vizitare. Mai avea o oră să pună cumpărăturile la locul lor, să împacheteze cadourile de Crăciun pe care le cumpărase și să facă puțină ordine.

Casa îi părea îngrozitor de pustie. Christine înaintă rapid de-a lungul holului, sperând că cel care se va prezenta să închirieze va fi la fel de simpatic ca Sandra Allsop, cu care împărțise casa în ultimele șase luni. Sandra închiriase ambele camere de la etaj, folosind una ca atelier pentru restaurarea tablourilor. Un contract profitabil o făcuse să plece la Melbourne, și cu toate că-i dorea Sandrei tot binele din lume în carieră, Christine resimțea din plin lipsa unei companii atât de vesele.

Când la două și cinci cineva sună la ușa de la intrare, Christine parcă prinse aripi. Cineva era dornic să vadă camerele. Sperând să fie o persoană plăcută, Christine își compuse un zâmbet de bun venit și deschise ușa.

Bărbatul perfect stătea la ușa ei.

Era chiar mai prezentabil, îmbrăcat cu haină, cămașă închisă la gât și cravata la locul ei.

Zâmbetul Christinei ascunse faptul că, inima ei își accelerase ritmul. Mintea îi lucra cu febrilitate răsucind pe toate părțile revelația amețitoare a unui fapt de necontestat: el îi acceptase provocarea și o găsise. Ochii lui întunecați sclipeau triumfător.

– Hello din nou, spuse el cu un zâmbet strălucitor.

– Cum…? Cuvântul fu mai degrabă o șoaptă răgușită. Făcu un efort și înghiți în gol. Părea că niciun mușchi din trupul ei nu mai reacționa normal. A doua încercare îi reuși mai bine. Cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit?

– După o îndelungă reflrcție asupra intențiilor mele, prietenul tău Gino s-a lăsat în cele din urmă convins să-mi spună numele și adresa ta.

Christine dădu ochii peste cap la auzul unei asemenea indiscreții.

– Până la urmă, câte kilograme de cireșe a trebuit să cumperi?

– Două.

– Vândută pentru trezeci de arginți, oftă Christine mâhnită.

– Nicidecum. Amenințări îngrozitoare planează asupra capului meu dacă o să-i spui lui Gino că a procedat greșit. A trebuit să jur pe tot ce am mai scump că tu m-ai invitat să te găsesc.

– N-am făcut așa ceva!

– Ba ai făcut-o, o corectă el zâmbind. Dacă eram atât de nebunește interesat de tine, trebuia să te găsesc. Asta ai spus. Și exact asta am făcut. Așa că acum nu mai suntem străini.

Christine clătină din cap, bulversată.

– Totuși, nu înseamnă că te cunosc.

– Asta se poate aranja foarte ușor. Nu l-am putut convinge pe Gino să-și părăsească taraba înainte de ora patru când se închide târgul, dar a fost de acord să ne facă cunoștință, așa că am putea să pretindem că e deja aici…

Făcu un pas lateral și flutură o mână in direcția din care se retrăsese.

– Christine, aș vrea să ți-l prezint pe Shane Courtney, un bărbat de caracter, singur, fără niciun angajament, cu o slujbă onorabilă și care dorește cu tot dinadinsul să te cunoască.

Apoi flutură o mână, din direcția spațiului lăsat liber mai devreme, către ea.

– Shane, vreau să ți-o prezint pe domnișoara Christine Delaney, o femeie sensibilă, de o prudență proverbială, singură, fără angajamente, a cărei rară frumusețe este fără îndoială un tonic pentru toți pacienții pe care-i îngrijește.

Făcu apoi un pas înapoi și-i întinse mâna.

– Încântat, don-șoară Delaney, sau pot avea plăcerea să vă spun Christine?

Toată apărarea ei se nărui la un farmec atât de irezistibil. Îi luă mâna, amuzată de formalismul exagerat al prezentării sale.

– Trebuie să fiu de acord că ai câștigat acest privilegiu, Shane.

– Îți mulțumesc. Îi strânse mâna, și atingerea lui caldă îi provocă furnicături în tot corpul. Ochii lui adânci străluciră de plăcere, în timp ce ridică punga plină în cealaltă mână. Trebuie să mă ajuți să mănânc toate cireșele astea. Și ca să te asigur că sunt perfect inofensiv, am putea face o plimbare în parc, unde o să-mi spui povestea vieții tale.

– Îmi pare rău, dar nu pot astăzi.

– De ce nu? Nu mi-am dus la bun sfârșit îndatoririle? Nu ți-am îndeplinit poruncile? Nu m-am dovedit un adevărat cavaler al regatului? N-am câștigat niciun favor de la nobila domniță? Sprâncenele lui se arcuiră poznaș.

Christine nu-și putu reține un hohot de râs, și dezamăgirea faptului că trebuie să-l refuze i se citea pe chip.

– Pentru purtarea ta galantă, ți-aș da zălog batista, dacă aș avea una, dar adevărul e că trebuie să rămân acasă. Am dat anunț că am camere de închiriat și…

– Exact ce căutam. Ți-ai găsit mușteriul.

– Tu? Chrisine tresări, retrăgându-și mâna.

– De ce nu? Poziționarea e perfectă pentru mine și, în plus, m-am săturat să stau în hoteluri. Ca să-ți spun sincer, căutam un apartament de închiriat în zonă, dar n-am găsit nimic convenabil la agențiile imobiliare.

Deci, asta căuta dis-de-dimineață în Paddington, gândi Christine. Bazarul fusese doar un loc în care să-și mai tragă sufletul, nu o destinație undee să vadă mărfuri.

– Uite, Shane… nu e vorba de un apartament separat. Sunt doar două camere și o baie, la etaj. Bucătăria e la parter, și va trebui s-o împarți cu mine. Pe deasupra…

– E perfect!

-…pe deasupra, anunțul era pentru o tânără. Nici măcar printr-un efort de imaginație nu te încadrezi în profil.

El se încruntă.

– Nu cumva avem de-a face cu un caz de discriminare sexuală?

– E casa mea și pot s-o împart cu oricine doresc, răspunse ea pe un ton măsurat.

– Păi, să ne gândim puțin, spuse el. Eu plătesc peste două sute de dolari pe noapte la hotel. Dacă ți-aș da o mie de dolari pe săptămână pentru camerele de la etaj, și dreptul de a folosi bucătăria, ar combate obiecția că nu sunt femeie?

O mie! Christine își făcuse socoteala să închirieze cu șaptezeci și cinci de dolari camera pe săptămână, un preț rezonabil pentru Sydney. Un surplus de opt sute cincizeci de dolari ar acoperi rapid datoria la bancă. Totuși, ar fi fost oare cinstit să accepte o asemenea ofertă?

– Asta-i o nebunie, murmură ea cu gândul la oferta extravagantă.

– Nu și pentru mine, insistă el. Nu numai că am să economisesc bani, dar o să am și cu cine să schimb o vorbă. N-aș mai fi atât de singur.

– Dar…nu e un apartament elegant, simți Christine nevoia să protesteze. Lupta din răsputeri să învingă tentația unei sume atât de mari. Dacă pe el nu-l deranja să plătească, dacă oricum plătea sume de genul ăsta, n-ar fi fost greșit din partea ei să accepte, nu-i așa?

– De ce nu-mi arăți casa? sugeră el.

Christine ezită, codindu-se să-l primească în casă. O să vedem imediat. Dacă n-o să-i placă ce vede, va fi problema lui, nu a ei. Nu-i era rușine nici de casă și nici de condiția ei, ba era chiar mai bine să stabilească poziția fiecăruia înainte de a-și lua orice angajament.

– Promit să fiu cuviincios, o tachină el.

Christine capitulă cu un oftat.

– De ce am senzația că întotdeauna obții ceea ce îți dorești?

– Pentru că mă străduiesc din răsputeri să fie așa? Pentru că nu mă dau bătut? Pentru că întotdeauna știu exact ce vreau?

– Sau pentru că ai bani să cumperi orice, i-o întoarse Christine sec.

Shane îi răspunse cu un zâmbet forțat:

– De cele mai multe ori banii ajută, dar nu-ți pun pe tavă tot ce-ți dorești.

– Bine spus, încuviință Christine. Să nu uiți treaba asta. N-aș vrea să trăiești cu impresia că favorurile proprietăresei vin odată cu casa.

El rânji în fața avertismentului străveziu.

– Pot să intru, acum?

– Hai să-ți arăt camerele, apoi, dacă mai ești interesat, o să iau în considerare oferta, declară Christine precaut în timp ce inima îi bătea în ritm accelerat. Făcu un pas în lături, și-l pofti cu un gest să intre.

În momentul când închise ușa în urma lui, fu dureros de conștientă de îngustimea holului pe care el îl umplea atât de ușor cu proiecția masculinității sale copleșitoare. Christine nu era mignonă. Era înaltă peste medie și cu rotunjimi generoase. Era de asemenea destul de puternică din cauza trudei sale de zi cu zi cu pacienții. Dar cu toate astea, prezența lui Shane Courtney o punea într-o perspectivă de neajutorată feminitate. Îi trebui un efort de voință să-l conducă de-a lungul holului, ca o proprietăreasă stăpână pe domeniul ei.

– Ce e dincolo? întrebă el când trecură pe lângă prima ușă.

– Camera mea. Domeniu privat și absolut personal, simți Christine nevoia să sublinieze.

– Normal, murmură el cu un ton ușor amuzat.

Christine simți un nod în stomac. Oare putea avea încredere că o să-i respecte intimitatea? Oare putea să fie sigură că n-o să cedeze tentației de a încerca să-și încerce șansa cu ea? Pe de altă parte, putea fi o experință ce merita trăită.

Pe când ultimul gând i se strecura în minte, Christine se scutură ca sub un duș rece. Ăsta nu era nici pe departe modul ei normal de gândire. Aventura nu era genul ei. Odată cu bărbatul perfect, se pare că-i trecuse pragul și un virus de nebunie impulsivă.

Holul se deschidea în camera de zi, fapt care-i lăsa Christinei mai mult spațiu de respirat, departe de apropierea care-i dădea atât de mult de furcă.

– Poți să iei mesele aici, sau să te uiți la televizor dacă vrei, se grăbi ea să spună netezind husele fotoliilor îndelung folosite dar confortabile, grupate în fața unui televizor de modă veche.

Toate erau vechi, dar bine întreținute. Masa și scaunele de stejar, măsuța de cafea și covorul cu model floral pe care mama ei îl îndrăgise atât, perdelele dantelate de la fereastră. Shane Courtney se gândea probabil că s-a întors în timp cincizeci de ani, exceptând poate televizorul care avea numai cincisprezece ani. Dar totul era curat și bine întreținut, își reaminti Christine cu mândrie.

Făcu semn cu mâna către scara îngustă.

– După cum vezi, nu există o intrare separată pentru tine. Va trebui să urci pe aici.

– Nicio problemă, spuse el.

Christine se-ndreptă grăbită spre anexa proaspăt renovată. O faianță obișnuită, suprafețe sintetice, totul în alb cu excepția

linoleumului bej. Nu era o bucătărie la modă, dar era luminoasă și arăta cât se poate de curat.

– Primești jumătate din spațiul frigiderului și din debara pentru a-ți depozita mâncarea, turui Christine dintr-o suflare. Am să-ți arăt cum să folosești cuptorul și orice altceva mai vrei să știi. Mă aștept să-ți speli singur vasele și să pui totul la loc, așa cum le-ai găsit.

Nu așteptă să vadă cum reacționează el, trecând imediat în spălătorie pentru a-i arăta mașina automată de spălat, precum și măsuța de călcat.

– Ce e dincolo de ușa aia? întrebă el când era gata să-l dea afară.

– Baia mea.

– Bun. Accesul interzis?

– Da. Există o baie sus pentru tine.

Îi adresă un zâmbet ce părea să exprime atât satisfacția, cât și acordul său. Un zâmbet care tulbură inima Christinei, făcând-o să uite câteva clipe ce mai trebuia să facă. În aparență, el nu era deloc descurajat de ce văzuse până acum. Nici de perspectiva de a trebui să-și facă singur menajul.

– Și acum, n-au mai rămas de văzut decât camerele de sus, spuse Christine, pentru ca el să elibereze trecerea spre bucătărie. El se retrase amabil, iar Christinei îi fu mult mai ușor să respire.

– Te deranjează dacă las astea aici? spuse el punând plasa de cireșe pe tăblia chiuvetei.

– Nicio problemă. Te rog să urci și să te uiți singur. Îți va fi mai ușor să evaluezi camerele dacă nu urc cu tine, spuse ea în grabă, mult prea conștientă de efectul pe care-l avea asupra ei pentru a-l însoți.

– Cum dorești, spuse el încet, dar licărul din ochii lui arăta că e perfect conștient de faptul că era conștientă de masculinitatea lui. Și de feminitatea ei. Și de atracția dintre ei, asemenea unui curent electric.

Christine rămase în bucătărie, ascultând încordată scârțâitul pașilor lui pe treptele vechi. Nu se mișcă din loc până nu trecu de ultima treaptă. Apoi se repezi în mica baie de lângă spălător și-și privi chipul în oglindă.

Chiar o considera frumoasă? Christine se examină cu un ochi critic, încercând să vadă ce vedea el. O coamă de păr auriu, spusese el. În mod evident o exagerare, nuanța părului ei era mai închisă decât aurul. Sandra o convinsese să-și deschidă câteva șuvițe de diferite lungimi care să-i încadreze bretonul. Doar acestea erau aurii. Arcul fin al sprâncenelor era castaniu, ca și genele ce-i încadrau ochii verzi, pe care Christine nu-i considera tulburători sub nicio formă. Nu erau de un verde viu și strălucitor, ci mai degrabă verdele lacurilor liniștite de munte. Avea un nas drept, dar ușor evazat către vârf, lucru ce părea să echilibreze dimensiunea generoasă a gurii sale. Considera că fața ei era prea osoasă pentru a fi cu adevărat frumoasă, deși efectul de ansamblu era unic și atractiv, mai ales atunci când zâmbea. Oamenii aveau tendința s-o privească atunci când zâmbea. Avea o dantură perfectă, cu dinți albi și regulați. Christine era pe pe bună dreptate mândră de dinții ei.

Sandra sugerase că avea exact genul de distinctie caracteristică manechinelor, dar pe Christine n-o interesa o astfel de carieră. Își dorise întotdeauna să fie asistentă medicală, iar serviciul îi oferea o mulțime de satisfacții. Trebuia să-i ofere, pentru că partea pecuniară

nu era nici pe departe compensatoare. În opinia ei, asistentele erau foarte prost plătite pentru munca pe care o făceau.

Și astfel, ajunse din nou la bani.

Dacă Shane Courtney o considera frumoasă sau nu, era departe de a fi un criteriu de luat în considerare. Trebuia să trateze întreaga afacere ca pe o problemă financiară, nu una personală. În ambele cazuri, întrebarea era cât avea de gând să stea?

Christine se duse în bucătărie unde exersă o atitudine reținută. Când îi auzi pașii pe trepte, se-ndreptă spre sufragerie să-l întâmpine. Poate că lipsa dotărilor moderne de la etaj îl făcuseră să se răzgândească.

Christine prinse cu coada ochiului o expresie de satisfacție nedisimulată pe chipul său, în timp ce cobora ultimele două trepte. Apoi el o zări și, pentru o clipă, flacăra unei hotărâri nemiloase îi străluci în ochi, privind-o într-un fel ce era departe de flirt.

Poate fusese orbită de înfățișarea și de șarmul lui, dar acum scăpă de impresia că Shane Courtney ar fi un playboy. O fi avut o mulțime de bani de aruncat în stânga și-n dreapta, dar în spatele aparenței sale prezentabile era un caracter de fier și o aroganță intelectuală mai temeinică decât simpla siguranță de sine.

Părea dintr-o dată mai matur, mai impunător. Christine îi dădea în jur de treizeci de ani, sau mai bine, ceea ce însemna că era pe puțin cu șase ani mai în vârstă decât ea, și, fără niciun dubiu, experiența lui de viață era mult mai bogată decât a ei. Christine intui că, oricare ar fi fost șarada în care se amestecase, hotărârea lui de a merge până la capăt era de nezdruncinat.

Chipul lui se relaxa într-un zâmbet prietenos în timp ce traversă

camera și-i întinse un cec deja completat pentru o mie de dolari.

– Chiria pentru prima săptămână. Ți-ar fi convenabil dacă m-aș muta mâine dimineață?

Christine luă bucata de hârtie și uitându-se lung la ea, se întrebă dacă nu cumva își vindea sufletul diavolului. Avu o premoniție că viața ei avea să fie iremediabil schimbată odată cu sosirea lui Shane Courtney. Ridică privirea, încercând să-i ghicească intențiile în ochi, dar tot ceea ce văzu fu o admirație sinceră, care-i acceleră pulsul.

– Cât ai de gând să rămâi? întrebă ea.

– Depinde.

– De ce?

– De multe lucruri.

De ea, spre exemplu, era mesajul nerostit dar inconfundabil din ochii lui. Christine făcu un efort să-l ignore.

– Asta nu lămurește nimic, Shane. Dacă e numai pentru o săptămână, atunci am să spun cui va veni în după-amiaza asta, că o să am din nou camere libere weekendul viitor.

El clătină din cap.

– Să nu faci asta, Christine. Îți promit că n-o să pierzi financiar prin șederea mea.

– Dar tu, în mod normal, unde trăiești?

– Oriunde mă duce munca, ridică el din umeri.

– Tot asta te-a adus și aici?

-Nu. Bunicul a avut un stop cardiac acum câteva zile. E internal la spitalul St. Vincent, și s-ar putea să mai rămână o vreme, pentru analize. Nu știu cât de mult. Nu știu nici ce-am să fac când va fi externat. Depinde… de o mulțime de lucruri.

Courtney. Max Courtney de la secția de cardiologie. Cel care numea în glumă vizitele familiei, adunarea vulturilor care-i așteaptă moartea. Christine simți un fior de gheață. Îi plăcea bătrânul excentric, dar fii lui și nevestele lor o făceau să se zbârlească, dezgustată. Mai avusese de-a face cu genul lor, și de fiecare dată fusese o experiență cât se poate de amară.

Iar acesta era fiul acelor oameni.

Fiul și moștenitorul

Christine știa acum cu precizie cum stă cu Shane Courtney. Împături cecul și-l strecură în buzunarul de la blugi, nemaisimțind niciun pic de vină că-i lua atâția bani. Ba chiar îi dădea o mare satisfacție.

Îi oferi cel mai strălucitor zâmbet fals cu putință.

– Înțeleg. Atâta vreme cât o să-mi plătești aceeași sumă la începutul fiecărei săptămâni, ești binevenit să stai cât poftești. Apoi, din două mișcări precise, recuperă plasa de cireșe din bucătărie și i-o puse în brațe. Ar trebui să duci astea bunicului tău când îl vizitezi. Ar fi o tratație plăcută pentru el.

Râsul lui era plin de ironie.

– Nu-l cunoști pe bunicul meu.

– Știu că pacienții apreciază întotdeauna o schimbare a meniului de spital, răspunse ea, hotărând că n-ar avea niciun sens să-l lămurească despre cunoștințele ei referitoare la Max Courtney. Mâine dimineață ar fi numai bine să te muți. Am să-ți dau cheia de la intrare cum ajungi.

Nu avu de ales decât s-o urmeze afară. Christine îi deschise ușa și se trase într-o parte, dându-i clar de înțeles că se așteaptă să plece.

Shane se opri o clipă în dreptul ei, cu o ușoară nedumerire în sprâncenele ridicate. Ochii lui căutară pe chipul Christinei un indiciu, încercând să ghicească motivul schimbării, dar Christine îi răspunse cu o privire calmă, refuzându-i accesul la gândurile și la sentimentele ei.

Buzele lui Shane se arcuiră într-un zâmbet ironic, în timp ce șopti:

– Mâine e o nouă zi. Am să fiu aici la ora unsprezece, Christine.

– Perfect.

– Aș vrea să te invit la masă.

– Aleg eu locul?

– Oriunde dorești.

Zâmbetul ei ascundea o mare satisfacție.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

El plecă mulțumit de felul cum se aranjaseră lucrurile.

Christine închise ușa în urma lui și se simți la rândul ei mulțumită. Știa exact unde avea să-l ducă mâine pe Shane Cortney să ia masa. Avea de gând să-l pună să dea cărțile pe față, ca să știe la ce să se aștepte de la ea.

Se bătu peste buzunarul blugilor în timp ce intra în camera ei. Banii erau ai ei, indiferent cum va reacționa el mâine. Să-i fie învățătură de minte dacă a crezut că se poate folosi de ea după bunu-i plac!

Capitolul 3

Shane Courtney sosi prompt a doua zi, la unsprezece fix. Aduse cu el o valiză de piele, un diplomat plin cu acte, un sac de protecție pentru costume și un aer de învingător. Purta o cămașă sport cu capse și o pereche de blugi care i se potriveau ca o mănușă, nelăsând niciun dubiu cu privire la masculinitatea trupului său.

Un lucru era sigur la Shane Courtney, nu era genul care să se ascundă după deget. Radia prin toți porii o masculinitate atât de intensă, încât Christine aproape se pierdu cu firea. Își dori ca măcar să nu fi fost atât de irezistibil de chipeș.

Nici felul în care o privea n-o ajută prea mult. O luă în primire cu o privire avidă, fără să dea nici cea mai mică importanță ținutei ei ca scoasă din cutie. La fel de bine ar fi putut să nu aibă nimic pe ea, gândi Christine, înfiorându-se.

Alesese dinadins o bluză neagră mulată și, fusta mini plisată de culoarea oului de rață, pentru a-i arăta ce n-o să aibă niciodată, dar ideea funcționă invers decât anticipase, și se simți teribil de

vulnerabilă tot timpul cât privirea lui se plimbă de-a lungul formelor prelungi ale picioarelor sale.

– Bună dimineața, spuse ea încercând să-i abată atenția.

– Foarte bună, replică el cu ochi strălucitori căutându-i pe-ai ei. Nicicând n-a fost una mai bună. Cred că mi-am trăit întreaga viață doar pentru a ajunge la momentul ăsta.

– Ei bine, acum că momentul a trecut, răspunse Christine cu aplomb, cine știe ce surprize ne rezervă viitorul.

Pentru el în special, își promise ea. N-avea de gând sub nicio formă, să cedeze farmecului său superficial.

Făcu un pas înapoi și-l pofti cu un gest înăuntru.

– Poți să urci, îl invită ea. Totul e pregătit. Ți-am lăsat cheia de la intrare pe măsuța de toaletă din camera din spate.

– Îți mulțumesc. Trecu pe lângă ea fără să aștepte să-i arate drumul. Îmi duc lucrurile sus, și cobor imediat.

– Nu-i nicio grabă. E abia unsprezece, iar eu mai am treabă de făcut. Dacă plecăm la douăprezece și un sfert, o să fie numai bine.

Se opri la jumătatea holului și se-ntoarse spre ea cu o sprânceană ridicată.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Treburile mele sunt la fel ca și ieri. Private.

De fapt, Christine își terminase toate treburile gospodărești pentru weekend. Pur și simplu era un mod de a-l face pe Shane să înțeleagă că nu-i stătea la dispoziție de câte ori avea chef.

El îi răpunse cu cel mai cuceritor zâmbet.

– Nu există nicio altă opțiune? Până atunci mai pot trăi o viață.

– Sunt sigură că nu te-ar deranja prea tare, răspunse Christine cu

oarecare acreală. N-am nicio îndoială că un bărbat atât de inteligent ca tine va găsi o modalitate să-și ocupe timpul.

– Fără ieșire! spuse el, cu un zâmbet până la urechi, de parcă o citea ca pe o carte deschisă, știind exact la ce să se aștepte. Dar să știi că sunt un asistent de toată isprava, continuă el, în caz că ai nevoie de vreo mică reparație, sau altceva de pus la punct. În felul ăsta, mi-ar trece timpul mai repede.

Christine zâmbi, imaginându-și-l pe Shane Courtney ca om bun la toate prin casă.

– N-am să uit, îl preveni ea, dar pentru moment nu e nimic de reparat.

El lăsă să-i scape un oftat exagerat.

– Atunci, n-am altă alegere decât să-mi călăuzesc clipele pe calea răbdării.

– Așa să faci, îi aruncă ea, apoi se retrase în camera ei, tăindu-i posibilitatea unui alt răspuns.

Culese de pe măsuță cartea împrumutată de la bibliotecă, din care mai citea uneori și, așezându-se comod pe sofa, lângă fereastră, o deschise la semn. Mintea îi fugea de la intriga din paginile cărții și renunță curând la orice încercare de a se mai concentra. Shane Courtney avea dreptate. O oră și jumătate avea să fie un timp diabolic de lung.

Podeaua scârțâii deasupra capului, indicând că el alesese să doarmă în camera de deasupra ei. Gândul ăsta o deranja. Nu era același lucru ca atunci când Sandra ocupase acel dormitor. Dar până la urmă, era doar pentru o săptămână sau două, se liniști Christine. Puțin probabil ca Shane Courtney să stea mai mult. Nu la prețul

exagerat pe care-l plătea. La banii ăștia, merita să te chinui un pic. Ar fi minunat să-și mai reducă din datorii. Odată ipoteca plătită, ar continua o perioadă să închirieze, până ar mai strânge niște bani, și apoi ar remobila casa pe gustul ei.

Camera în care era acum fusese salon, pe vremea când trăia mama ei, o mare schimbare față de camera de zi și de dormit în care o transformase Christine pentru a disponibiliza camerele de la etaj. Își imagină cum ar transforma totul, dacă ar avea libertatea să cumpere ce-i place. Ar fi fost minunat să transforme din nou casa într-un cămin cum se cuvine.

Pe de altă parte, ar fi fost straniu să locuiască aici de una singură. Christine își aminti luna îngrozitoare după ce murise mama ei, senzația lipsei, jelitul după tot ce nu mai putea fi ca înainte. Când Sandra venise să locuiască la etaj, prezența ei însemnase enorm. Nu-i mai era atât de greu să se-ntoarcă acasă după serviciu, pentru că acum casa nu mai era atât de pustie. Încă îi mai era dor de mama ei. Teribil de dor uneori. Gândul că va face Crăciunul de una singură era o durere greu de înfruntat. Credincioșii prieteni ai mamei ei or să insiste cu invitații pentru ziua de Crăciun, și o vor face cu gând bun, dar pentru ea n-ar fi în regulă. Va trebui să se gândească la altceva de făcut. Câteva idei îi trecură prin minte, dar niciuna nu-i stârni entuziasmul. Când la douăsprezece și jumătate se auzi bătaia în ușă, realiză cu uimire că o furaseră gândurile atâta timp. Pulsul i se acceleră la gândul de a da din nou ochii cu Shane. Va continua să-l trateze după cum plănuise, se îmbărbătă ea.

Era enervant să simtă din nou cum i se înmoaie genunchii când deschse ușa și se trezi față-n față cu el. Avea oare să se diminueze

vreodată impactul pe care-l avea asupra ei?

– Ești gata de plecare? întrebă ea cu o nepăsare disimulată.

– Mor de nerăbdare, replică el cu o strălucire în ochi.

– Atunci, să pornim la drum.

Era intens conștientă de prezența lui alături, când se opri să încuie ușa în urma lor.

– Încotro o luăm? întrebă el cu o notă de amuzament în voce.

– Ei, puțin mai sus pe stradă. Nu-i mult de mers, zâmbi ea.

– Ai trăit în Paddington toată viața, Christine?

– De când mă știu. Dar tu? Unde locuiești?

El ridică din umeri.

– Oriunde mă poartă viața.

– Din cauza serviciului?

– Da.

Christine îi aruncă o privire curioasă.

– Și cum îți câștigi existența?

Un mic zâmbet sardonic îi flutură în colțul gurii.

– Cred că aș putea spune că rezolv probleme pe care alții nu le pot rezolva singuri. Dau companiilor în dificultate șansa unui nou început în afaceri.

Clar, nu era un playboy! Christine își aminti strălucirea de oțel pe care o văzuse ieri în ochii lui. Genul de probleme cu care se confrunta în domeniul lui îi formaseră probabil un caracter nemilos. Cât de nemilos avea Shane de gând să fie pentru a-și face jocul cu ea? Un mic fior plin de presimțiri îi străbătu șira spinării, în timp ce ieșeau în artera principală. Oare diavolul putea avea un chip atât de perfect? Shane Courtney era un maestru în arta tentației. Dar, până

la urmă, asta nu însemna că va trebui să-i cadă victimă, deși se lăsase sedusă financiar să-l primească în casă. Ajungând aici, își aduse aminte că el evitase cu subtilitate discuția despre casă, aparent reticent în a divulga informații despre trecutul său. Dar ea n-avea de gând să-l lase să scape așa ușor și încercă o nouă tactică.

– Bunicul tău unde trăiește?

El avu o mică ezitare înainte de a răspunde, ca și cum n-avea nicio tragere de inimă să continue pe tema asta. Fapt ce corespundea intențiilor lui superficiale în privința ei, gândi Christine cu amărăciune. Era clar că se prevala de imaginea unui om realizat prin forțe proprii.

– Locuiește pe coasta centrală, la nord de Sydney. Răspunsul veni pe un ton sardonic.

Christine se încruntă, nefiind prea sigură cum ar trebui să reacționeze.

– Și i-au plăcut cireșele? întrebă ea în cele din urmă.

– Le-am dat personalului îngrijitor, ca să mai atenuez corvoada de a avea grijă de el, spuse Shane, apoi urmări amuzat șocul pe care declarația lui i-l provocase.

– Și n-a luat-o ca pe o insultă?

El râse deschis.

– Toți cei care-l cunosc pe bunicul meu, îi spun pe la spate generalul. Pe bună dreptate. Probabil că a început deja să reorganizeze spitalul după cum îi convine. Te asigur că e un om atât de egocentric, încât ar fi privit cu dispreț un dar în cireșe. L-ar fi considerat un semn de slăbiciune din partea mea.

Christine își schimbă părerea despre bărbatul de lângă ea.

Avusese iscusința de a citi perfect starea lucrurilor. Cum spusese cu dispreț Max Courtney, membrii familiei sale îi vânau favorurile. Imediat ce plecau, avea o mare plăcere să împartă cadourile primite de la ei celorlalți pacienți. Fericise întreaga secție printr-un astfel de comportament. Deși încălcase regulile, o făcuse cu farmec.

Farmec!

Uneori, genele săreau o generație. Max Courtney avea șaptezeci și cinci de ani, dar era încă un bărbat chipeș, extrem de iscusit în a obține ce dorea. Ar fi fost interesant să-l vadă pe Shane alături de bunicul lui.

– E rândul tău, o tachină Shane.

– La ce? Christine se grăbi să revină cu picioarele pe pământ. Era irelevant pentru ea cum o să se-nțeleagă Shane cu bunicul lui. După o săptămână sau două, niciunul nu va mai fi în viața ei.

– Să-mi povestești despre tine.

– Nu-i nimic prea interesant, șovăi Christine, încercând să prelungească momentul de mai devreme.

El aruncă o privire în lungul străzii, căutând un restaurant mai prezentabil, apoi realiză că sunt aproape vizavi de piața în care se întâlniseră cu o zi mai devreme. Se-ntoarse cu un zâmbet larg către ea.

– Viața ta a început la bazar?

– Nu. Aici vreau să luăm prânzul, spuse ea arătînd spre o tablă neagră sprijinită în fața hotelului. Pe ea era scris cu cretă meniul de la bar.

– Aici? Fu rândul lui să se arate șocat.

– Mâncarea e bună, iar prețurile rezonabile, spuse Christine

pășind peste pragul de la intrare. Înăuntru era un miros puternic de bere și o mulțime zgomotoasă, normală pentru o zi de duminică.

– Christine. Mâna lui Shane o prinse de braț, oprind-o. Nu putem merge într-un loc mai liniștit? Prețul nu e o problemă, se grăbi el s-o convingă. Am putea de exemplu…

– Ai spus că e alegerea mea, îi reaminti ea, punând capăt cu un zâmbet oricărui protest.

– Dar… se-ncruntă el nedorind s-o jignească, dar evident îngrozit de alegerea ei.

– Bine ai venit în lumea mea, Shane, îi aruncă Christine peste umăr, iar el, trebui s-o urmeze.

Localul era arhiplin. Toate scaunele de la bar erau ocupate, toate canapelele de lângă ziduri, toate locurile la masă. Abia mai era loc de stat în picioare. Avură de furcă pentru a-și face loc prin marea de oameni.

– Salut, Christine! strigă Nancy din spatele barului.

– Hei, Christine! Văd că azi ai companie, îi făcu cu ochiul unul din obișnuiții locului.

– Să fii atentă, Christine, nu prea arată ca unul de-ai noștri, o sfătui altul în glumă.

– Dar afișează taman culoarea potrivită pentru hotelul lui Kitty O'Shea, anunță cineva din mulțime. Verdele Irlandei.

– Asta așa-i, o altă voce le ținu isonul. Să-l lăsăm să treacă. Lui Rose i-ar fi plăcut flăcăul.

– Lui Rose i-au plăcut întotdeauna ăia mai arătoși.

– Nicidecum! Lui Rose îi plăcea toată lumea. Avea o inimă cât roata carului.

– Așa-i! Bravo ție, Christine! Ridicară paharele pentru ea, într-un toast general. Să-ți trăiască. Dar, dacă face vreun gest deplasat, măcar cu-n deget, contează pe noi să-l potolim. Urmă un hohot general de râs.

Christine râse și ea, făcându-le tuturor cu mâna în timp ce trecea printre ei, acceptându-le umorul grosolan dar natural și plin de afecțiune. Cum privea Shane situația, nu știa și nu-i păsa, dar strânsoarea de pe brațul ei nu slăbi până când ajunseră la baza scării din fundul barului.

– Restaurantul e la etaj, îl lămuri ea, privind cu subînțeles mâna cu care se agățase de ea, țintuind-o locului. Locul era prea strâmt pentru ca doi oameni să poată urca împreună.

– Ah, înțeleg, murmură el.

– E întotdeuna interesant să testezi stofa din care e făcut un bărbat, răspunse Christine voioasă, și porni pe scară imediat ce își eliberă mâna.

Shane o urmă fără niciun comentariu.

Ce repede a știut să treacă peste disconfortul inițial, gândi Christine. În ciuda prejudecăților ei cu privire la clasa lui socială, fusese impresionată de felul în care știuse se facă față tămbălăului din bar. Sau poate era doar abil în a accepta inevitabilul.

Odată ajunși la catul de sus, mare parte din zgomot rămase în urmă, iar ei fură întâmpinați de luminozitatea unui spațiu bine aranjat. Un perete fusese dărâmat pentru a crea un spațiu cât mai mare, iar hotelul data dintr-o perioadă când plafoanele erau minunat de înalte. Mesele din restaurant erau așezate la distanțe generoase unele de celelalte, îmbrăcate în fețe de masă de in scrobit și

împodobite cu câte o vază cu flori proaspete. În ochii Christinei, încăperea păstra stilul lumii vechi, de o eleganță pe care puține restaurante de lux ar fi putut-o egala.

Barul care domina unul dintre pereți, era un splendid exemplu al măiestriei vechilor meșteri, o lucrare de artă în lemn lăcuit, ferecată cu garnituri de alamă, cu rafturi de sticlă mată și o oglindă uriașă în spate. Fotografii cu scene din timpurile de altădată erau înrămate și înșirate de-a lungul pereților, alături de afișe ale filmelor ce făcuseră istorie la vremea lor. "Ocolul pământului în optzeci de zile", "Prizonierul din Zelda", "Cântărețul de jazz".

Cea mai bună prietenă a mamei ei se repezi din spatele barului pentru a le ieși în întâmpinare.

– Vai ce bine-mi pare să te văd, scumpo, spuse ea cu un zâmbet cald. După cum văd, nu mănânci singură azi, nu-i așa? Îl fixă pe Shane cu interes. Masa pentru două persoane de la geam?

– Da, te rog, Moira.

Se-nvârti în jurul lor ca o cloșcă, așezându-i pe scaune, luându-le comanda, aducându-le meniul, și urmărind fiecare mișcare a lui Shane. El suportă toate astea surprinzător de bine, răspunzându-i cu o purtare șarmantă până ce Moira îi lăsă singuri, mulțumită că protejata ei e însoțită de un gentleman.

– Ești cumva sub protecția mafiei din Paddington? îi șopti el peste meniu, înălțându-și sprâncenele într-o exagerată poză conspirativă. O să apară cumva Gino în spatele meu?

Christine râse, scuturând din cap.

– Pentru moment, ești în siguranță. De bine de rău, ai fost acceptat până la noi ordine.

– Am trecut testul, spuse el cu satisfacție.

– Poate, răspunse Christine, pe un ton care n-o angaja cu nimic, în timp ce studia meniul cu o expresie afabilă.

Jodie, una dintre fetele care lucrau doar în weekend, veni cu băuturile și luă comanda pentru bucătărie. Se folosi de ocazie pentru a-l măsura la rându-i pe Shane din priviri, iar la plecare îi făcu Christinei un semn cu degetul în sus, pe la spatele lui.

Christine se relaxă pe bancheta căptușită ce se-ntindea de-a lungul peretelui, își sprijini brațul de pervazul ferestrei, și se lăsă furată de scena liniștită de afară. Razele soarelui alergau printre frunzele copacilor ce-nconjurau vechea biserică de gresie. Pacea unei zile de duminică domnea peste tabloul în care nu se vedea țipenie de om.

– Plăcută priveliște, remarcă Shane.

– Am crescut în cea mai mare parte a copilăriei în acest hotel, spuse Christine. Terenul meu de joacă era acolo, afară. Și școala mea tot acolo e.

– Deci, ăsta e motivul pentru care toată lumea te cunoaște, spuse el în șoaptă.

– Și au avut grijă de mine. Se-ntoarse spre el cu un zâmbet melancolic. Mama avea obiceiul să ceară tuturor să-mi poarte de grijă. A condus barul de la parter vreme de douăzeci de ani, iar înainte de asta a fost cameristă. Patronii au avut bunătatea s-o angajeze și să-i dea o șansă.

– Rose.

El rostise numele cu un respect ce umezi ochii Christinei. Se grăbi să-ntoarcă din nou capul spre fereastră. O mână caldă o

acoperi pe a ei, degetele oferind o consolare mută pe care Christine nu era sigură că o dorește din partea lui. Atingerea lui o tulbură mai mult decât s-ar fi așteptat.

– A fost o problemă nu-i așa? întrebă el cu duioșie.

Declanșase o răbufnire de mândrie defensivă. Întoarse spre el o privire furioasă.

– Întocmai, scrâșni ea. Problema am fost eu. Mama a vrut să mă păstreze. Dar n-avea unde să se ducă și pe nimeni la care să apeleze. Vezi dumneata, domnule Courtney, copiii din flori nu erau chiar acceptabili în vremea aceea, și, nici mamele lor. În unele cercuri, nici în ziua de azi nu sunt.

Făcu o pauză, apoi adăugă cu satisfacție:

– Să fii bastarda unei barmanițe, e un motiv suficient să nu fii chiar dezirabilă, nu crezi?

Capitolul 4

Shane Courtney nu fu câtuși de puțin descumpănit de tirada ei usturătoare. În loc să bată în retragere, se aplecă spre ea și-i luă o mână între ale lui.

– Deci, ăsta-i motivul pentru care ai un complex ostil și defensiv de inferioritate, spuse el pe un ton scăzut, plin de compasiune.

Christine simți că îi fuge pământul de sub picioare. Se trezi negând cu vehemență ceea ce considera a fi un atac la persoană.

– Nu sunt ostilă, răbufni ea. Nu sunt în niciun fel defensivă. Apoi, recâștigându-și controlul asupra vocii, insistă cu ardoare. Și în mod sigur, n-am niciun complex de inferioritate! Sunt la fel de bună ca oricine altcineva!

– Christine… sunt de partea ta, spuse el cu blândețe. Aș putea să te ajut.

Ea își smuci mâna din mâinile lui și o cuibări în poală, masând-o cu cealaltă pentru a-ndepărta amprenta fierbinte cu care o însemnase.

– N-am nevoie de ajutor, mulțumesc foarte mult, aproape țipă ea, cu o voce gâtuită de mânie.

El deschise larg brațele într-un apel dramatic.

– N-am vrut să suspin în niciun fel că nu te-ai descurcat de una singură, Christine. O faci chiar cu prisosință, iar eu te admir și te respect pentru asta.

– O faci, într-adevăr? întrebă ea cu scepticism.

– Da. Foarte mult. Se relaxă în scaun, așteptând să scadă tensiunea. Și o admir pe mama ta pentru că nu te-a părăsit în niște circumstanțe care trebuie să fi fost îngrozitor de grele, adăugă el pe un ton cât se poate de sincer.

Christine îl fixă cu privirea, căutând în ochii lui o ezitare care să-l dea de gol dacă joacă teatru, dar el îi susținu privirea fără să clipească, iar expresia lui nu-și pierdu concentrarea.

– A fost cea mai mare decizie din viața ei, spuse Christine pe un ton categoric. Nu i-a fost deloc ușor să găsească de lucru ca să hrănească două suflete.

– Familia ei n-o putea ajuta?

– Tatăl ei a dezmoștenit-o în momentul când a aflat că e însărcinată. Era dascălul bisericii, spuse Christine cu ironie amară. Era văduv, iar ea, singurul lui copil, în același timp bucătăreasă și menajeră, mare parte din tinerețea ei. Avea numai optsprezece ani, era complet nepregătită pentru vreo muncă, dar el a izgonit-o din casă, spunându-i că nu vrea s-o mai vadă vreodată.

– Un om dur, murmură Shane.

– Un bigot. Dar în cele din urmă a ajutat-o, spuse ea cu satisfacția justiției împlinite. A murit și i-a lăsat mamei suficienți bani să

cumpere casa cu terasă. Așa că până la urmă a făcut rost de un cămin pentru noi două.

– Știi cine a fost tatăl tău, Christine?

– Da, spuse ea cu un zâmbet melancolic. Îl chema Chris Lanigan. Mama mi-a spus că era frumos și amuzant, și ea l-a iubit. Întotdeauna a spus că arăt exact ca el.

– De ce n-a rămas lângă ea? Nu s-au căsătorit?

– El era muncitor în construcții. A fost strivit împreună cu colegii de lucru, când s-a prăbușit etajul cinci al clădirii Merrick. Asta a fost înainte chiar ca mama să știe că e însărcinată. Așa că a rămas să-și poarte singură de grijă.

– N-a încercat să intre în contact cu familia lui… în legătură cu tine?

Christine clătină trist din cap.

– N-au vrut să audă nimic. Mai aveau șapte copii și nu doreau să-și asume responsabilitatea pentru bastarda unui fiu decedat. I-au spus mamei că e o stricată, și n-a fost niciodată în firea ei să insiste unde nu era dorită.

– Îmi pare rău.

– Adevărat?

– Să fii complet abandonată de cei cărora ar fi trebuit să le pese…Se opri. Asta n-ar trebui să se-ntâmple nimănui.

Mila din vocea lui suna convingător. Christine descoperi că-i e din ce în ce mai greu să-și păstreze prejudecățile împotriva lui.

– După câtă vreme a reușit mama ta să-și găsească un rost în hotelul ăsta? întrebă el.

– Asta a fost mai târziu, îi spuse Christine. A fost la un azil pentru

săraci, unde a putut să nască. Au făcut presiuni asupra ei pentru a mă da spre adopție, dar nici n-a vrut s-audă. Am fost un copil foarte iubit.

– Avea vreo idee despre greutățile care o așteptau?

– Era hotărâtă să se descurce cumva și când a fost în cele din urmă acceptată aici, se poate spune că a aterizat în picioare. Toată lumea a fost extrem de drăguță cu noi, și au avut grijă de mine când ea lucra. Când puteam să mă țin pe picioare, câțiva dintre obișnuiții locului mă scoteau uneori la plimbare, îmi cumpărau acadele și înghețată. Am avut o duzină de unchi și de mătuși când am fost mică, zâmbi ea. Încă mai am.

– Mama ta te-a lăsat în grija unora de teapa celor de jos?

Zâmbetul Christinei se șterse aproape instantaneu.

– Nu haina face omul, Shane Courtney. Ochii ei verzi aruncau fulgere. Experiența m-a învățat că, cu cât oamenii devin mai sofisticați, cu atât mai tare li se usucă inimile.

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet strâmb, de om pățit.

– Ai dreptate. Ochii lui o fixară pe-ai ei, iar Christine avu revelația că împărtășesc o viziune asupra lumii pe care și el o știa prea bine. Sunt total de acord cu tine. Cu cât sunt mai cizelați, cu atât devin mai neînduplecați, repetă el mohorât.

Jodie apăru cu aperitivele pe care le așeză pe masă, invitându-i să guste din platoul minunat asezonat. Christine începu cu o stridie înecată într-un sos pe bază de nucă de cocos și garnisită cu felii de mango. Se-ntrebă dacă nu cumva l-a judecat greșit pe Shane. Prin ce experiență trecuse încât să-l facă să-i dea dreptate? Apoi, lăsă deoparte întrebarea și începu să mănânce. Doar timpul va spune

dacă a avut dreptate sau s-a înșelat în privința lui.

– Nemaipomenite stridii, spuse Shane, atacând aproape cu venerație una din stridiile de Sydney pe care le comandase.

– Ți-am spus că mâncarea e bună, spuse ea făcând un semn spre celelalte mese, care acum erau aproape toate ocupate.

El zâmbi.

– Să-mi fie învățătură de minte. Aparențele pot fi înșelătoare,nu?

Obținu un surâs din partea ei.

– Îți place decorul, aici sus?

– Îl iubesc. Mă simt într-o epocă în care totul era mult mai simplu. E foarte relaxant.

Terminară antreurile și, după ce Jodie debarasă masa, reluară conversația.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta, Christine? întrebă Shane în șoaptă.

– A murit din cauza unei pneumonii virale, acum șapte luni.

– Cred că-i duci tare mult dorul.

– Da, îi simt lipsa. Era o femeie caldă și minunată. Ochii-i sclipiră de mândrie. Cinstită, harnică și aproape proastă de bună. A fost doar o chelneriță, dar a luminat viețile multora.

Shane o privi cu atenție preț de câteva secunde, apoi o întrebă cu blândețe:

– De ce "doar", Christine? A criticat-o cineva pe mama ta că era "doar" o chelneriță?

– Sunt unii care consideră meseria de chelneriță inacceptabilă din punct de vedere social, spuse ea înțepat, înghițindu-și amărăciunea.

El îi căută privirea.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi un doctor cu care mă întâlneam într-un timp, răspunse ea înfruntându-i privirea. Am crezut că are intenții serioase. Așa credea și mama. Era atât de fericită la gândul că am să mă mărit cu un doctor. Era într-un fel încununarea tuturor eforturilor pe care le făcuse ca să am tot ce e mai bun. Mama a avut întodeauna vise mari pentru mine. Voia să am tot ce i-a lipsit ei.

– Dar doctorul nu s-a căsătorit cu tine.

– Nu. Am fost la el acasă pentru a-i cunoaște familia. Erau niște oameni foarte distinși și bogați. N-au fost de părere că sunt demnă de a fi soția fiului lor. Pasiunea lui s-a răcit după ce și-au expus punctul de vedere. Atât lui, cât și mie.

– A fost un prost.

Disprețul din vocea lui Shane o luă prin surprindere.

– Așa am crezut și eu. Când mi-a fost clar că n-are de gând să iasă din cuvântul familiei, i-am spus că-mi irosește timpul și e cazul să dispară din viața mea.

– Cale bătută!

Christine îl privi cu atenție. Era doar o poză jucată, sau spunea chiar ce simțea?

– Dar familia ta ce-ar spune? întrebă ea abrupt. Ar fi de acord să iei o nevastă cu o origine ca a mea?

– Nu, n-ar fi. O hotărâre neînduplecată îi apăru în priviri. Diferența însă, Christine, este că mie nu mi-ar păsa. De fapt, mi-ar face plăcere să-i pun în fața faptului împlinit.

Oare ăsta era scopul pe care-l urmărea cu ea? Iritarea familiei îi

dădea oare vreo satisfacție? Își aminti tonul sardonic pe care-l folosise când venise vorba de bunicul său. Un lucru era sigur. Poate că devenise independent de familia sa, dar nu se eliberase de ei. Faptul că a venit să-și viziteze bunicul la spital era o dovadă în sensul ăsta.

Chipul lui se relaxă din nou într-o expresie mai senină, fixând-o cu o privire plină de interes.

– De ce te-ai făcut infirmieră?

– Pentru că îmi place să am grijă de oameni. E un sentiment plăcut să poți să ajuți pe cineva când are nevoie. Să-l ajuți să se facă bine.

El zâmbi aprobator.

– Ce secție a spitalului beneficiază de serviciile tale?

Era o întrebare periculoasă. Christine nu dorea să mintă, dar nici nu voia să dezvăluie încă faptul că bunicul său era unul dintre pacienții care "beneficiau de serviciile ei".

– Sunt o mulțime de secții, răspunse ea încet, până se decise să folosească tactica lui Shane împotriva lui. Mă-mpart între mai multe.

Jodie îi oferi exact diversiunea de care avea nevoie, întorcându-se cu felul principal, și conversația lâncezi din nou, cu excepția comentariilor despre mâncare.

Shane insistă să comande și desert, radiind de bucurie când descoperi budincă cu unt în meniu.

– N-am mai mâncat așa ceva de pe vremea când eram la internat.

– Ai fost la o școală cu internat?

– A fost o modalitate eficientă să scape de mine.

Declarația lui era cu atât mai șocantă cu cât o spusese pe un ton

nepăsător. Christine nu se putu abține.

– Nu te doreau lângă ei?

– Nu. N-am fost niciodată dorit. Însă n-a fost chiar atât de rău, spuse el ironic. M-a învățat să stau pe picioarele mele, să fiu independent. Să fac ceea ce cred că e corect, indiferent de opiniile celorlalți.

Nu era de mirare că se solidarizase cu atâta convingere cauzei mamei ei; abandonat de cei care ar fi trebuit să-l iubească.

– Probabil că te-ai simțit teribil de singur.

– Am supraviețuit, ridică el din umeri. Semeția din privirea lui refuza orice compătimire.

– Dar bunicului tău, se grăbi ea să-ntrebe, nu i-a păsat deloc de tine?

– Pe măsură ce am înaintat în vârstă, se pare că a început să mă placă mai mult. Apoi, vocea i se înăspri. În cele din urmă însă, m-a pus într-o poziție de neacceptat. Spre deosebire de niște fățarnici pe care prefer să nu-i numesc, l-am părăsit. N-am vrut să mă las transformat într-unul dintre ei.

– Dar încă îi vizitezi, insită Christine, dornică să înțeleagă situația.

– Așa e, zâmbi el strâmb. Poți să-i spui o ultimă încercare să găsim o cale de mijloc. Probabil inutilă.

Îi luă mâna, privind-o intens.

– Uită de familia mea. Tu mă interesezi, Christine. Despre tine vreau să vorbim. Mai povestește-mi despre copilăria lângă mama ta, de vremurile bune pe care le-ați avut împreună.

Christine simți la el o sete de a cunoaște și înțelege totul despre experiența copilăriei ei. Se conformă instantaneu, conștientă că

primise mult mai mult decât el, în ciuda tuturor avantajelor materiale care veneau odată cu poziția socială.

Shane îi sorbea fiecare cuvânt și interesul lui era molipsitor, însuflețind-o din ce în ce mai mult. Părea tot mai absorbit cu fiecare schimbare a expresiei de pe chipul ei, ca și cum ar fi avut în față cea mai fascinantă femeie din lume. Au fost multe momente de amuzament în care privirea lui a mângâiat-o cu o duioșie căreia inima ei abia ii mai făcea față. Ardoarea lui nu se domolise deloc, confruntat cu lumea Christinei.

În cele din urmă, formația care cânta duminica în barul de jos își începu programul. Shane părea să asculte cu plăcere vechile cântece folk irlandeze. Au stat până când restaurantul se închise la trei după-amiază, oră la care mulțimea de la parter era mult mai zgomotoasă, participând cu entuziasm la fiecare melodie.

Solistul, Mike Donovan, o zări pe Christine coborând scările. Era un om cât un urs care purta o barbă bogată și părul prins în coadă. Dar în ciuda înfățișării impunătoare, chipul său strălucea întotdeuna de veselie.

– Iat-o pe draga mea, fredonă el în microfon. Hai să cântăm melodia Christinei.

Formația atacă imediat primele note ale cântecului, urmată de un cor de încurajări venite din audiență. Mike luă o voce în genul lui Bing Crosby și se poziționă astfel încât să-i cânte direct Christinei.

Ea îi zâmbi lui Shane, care se oprise lângă ea.

– E minunat! îi șopti el la ureche, strecurându-i o mâna în jurul taliei, ca s-o tragă mai aproape. Mike le făcu un semn cu ochiul, apoi îl privi direct pe Shane în timp ce cânta ultimul vers.

În vuietul aplauzelor care au urmat, Christine se îmbujoră de furie. Shane pe de altă parte, o strânse mai tare în brațe, aparent bucuros să fie în centrul atenției.

Mike îi făcu din nou cu ochiul.

– E o fată pe cinste, amice. Să ai grijă de ea.

– Nicio grijă prietene, răspunse Shane binevoitor.

– Cântecul lui Rose, strigă cineva.

Mulțimea fu cucerită de idee. "Da! Cântați melodia lui Rose!"

– Un cor pentru mama ta, Christine, spuse Mike cu delicatețe.

Formația începu primele acorduri, iar Mike începu pe o tonalitate înaltă.

– Trandafirul meu sălbatic…

Intreaga adunare i se alătură cu o fervoare plină de sentiment.

"Cea mai frumoasă floare din lume
De-ai căuta pân' nu mai rămâne nimic,
Tot nu vei ști să-l chemi după nume
Pe trandafirul meu irlandez și sălbatic."

Christine își stăpâni cu greu lacrimile la amintirile evocate de acest cântec, la afecțiunea cu care mama ei era pomenită de ceilalți.

– Mulțumesc, Mike, îngăimă ea cu o voce răgușită imediat ce se termină cântecul, apoi cu un zâmbet nesigur, se-ntoarse spre Shane. Hai să mergem.

O scoase din mulțime, răspunzând urărilor de bun venit din mulțime cu un salut regal, ca și cum ar fi fost un prinț escortând o prințesă înaintea supușilor. Oamenii le făceau loc râzând, participând la joc, și doar când ieșiră din hotel, Shane îi dădu drumul Christinei din strânsoarea sa protectivă.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici, că ai împărțit atâtea cu mine, spuse el sincer și Christine nu mai avu inima să refuze apropierea la care râvnea. Și ea de asemenea.

Nu-și spuseră nimic în drum spre casă. Christine pendula între euforia că sentimentele îi sunt împărtășite și teama că trăiește într-o lume iluzorie. Bărbatul de lângă ea era prea perfect. Cu siguranță existau și niște pete în trecutul despre care nu dădea niciun semn că ar vrea să vorbească. Totuși, poate e mai bine să întorci spatele unui trecut dureros și să-ți faci o viață complet nouă. El trecuse cu brio toate testele. Ce-ar fi putut să-i ceară mai mult?

Cu toate astea, când ajunseră la ușa casei Christinei, iar Shane o ținu deschisă pentru ea, o mulțime de rezerve i se strecurară în minte. Se forță să pășească înainte, dar pe când ușa se închidea în spatele lor, îi aruncă o privire iscoditoare, cu inima cât un purice la gândul că avea să rămână singură în casă cu el.

Vroia să știe cum ar fi să fie sărutată de el. Dar s-ar fi oprit aici?

El avea o expresie de satisfacție intensă când deschise ușa pentru ea. Christine ezită, nesigură în legătură cu ce dorea să se întâmple în continuare. Shane o trase înăuntru, nelasând niciun dubiu în legătură cu ceea ce dorea.

În momentul când ușa se închise în urma lor, se-ntoarse spre ea cu un aer provocator.

– Hai sus cu mine.

Mintea Christinei începu să lucreze cu disperare.

– Nu cred…

– Vreau să-ți arăt ceva.

Inima începu să-i bată într-un ritm amețitor când îi privi

zâmbetul ispititor, gândindu-se că ar putea-o probabil convinge să facă orice, odată pornită pe drumul ăsta. Tentația îi asalta rațiunea cu o logică ciudată, care argumenta că un bărbat perfect era cu siguranță un amant ideal. Partea rațională se încăpățâna în schimb să-l țină la distanță. Cel puțin pentru un timp.

– Nu, spuse ea.

El se încruntă.

– Vreau să fac niște schimbări sus.

– Atunci, fă-le. Poți să rearanjezi cum ai chef.

– Dar vreau să vezi…

– Nu!

Zâmbetul i se șterse de pe chip. Dădu drumul mâinii Christinei, și se-ntoarse pentru a o privi în ochi, cu aerul unui conducător nemilos.

– N-aș fi crezut că ești lașă, Christine, declară el provocator.

– Nu sunt nechibzuită, Shane Courtney.

– Cei care evită când faptele sunt evidente, ajung în cele din urmă să regrete.

– Și cei ce-și ascund capetele în nisip precum strutul ajung să regrete, i-o întoarse ea.

– Ce câștigi refuzând să accepți ce simți pentru mine? Sau poate ai de gând să minți, și să spui că nu simți nimic?

– Nu, dar nu te cunosc încă suficient de bine, se-ncăpățână ea.

– Atunci, am să-ți spun în ce cred eu. Trăiește clipa, Christine. Dacă eziți prea mult, sorții o să aleagă alt învingător.

Ea îl privi sfidător.

– Atunci, am să aleg alt învingător.

El îi răspunse cu un zâmbet sardonic.

– Sigur că poți. Bunicul meu a rămas fidel unui mod de viață pe care-l considera sigur, iar acum s-a trezit într-o fundătură. Dar este asemenea ție. Ar prefera orice altceva decât să admită că a greșit.

– Nu neg că te găsesc atrăgător, se apără ea.

– Atunci, când o să-ncetezi să mă mai respingi din cauza a ceea ce a făcut pămpălăul tău de doctor?

Christine se-mbujoră rușinată. Nu se putea apăra de o astfel de acuzație. Era exact ce făcuse încă de când Shane o abordase întâia dată.

– Nu-mi stă în caracter să lupt pentru cauze pierdute, Christine, continuă el să bată fierul cât e cald. Mai ales când oamenii insistă să rămână surzi.

Se opri, așteptând răspunsul ei.

Christine n-avea niciun răspuns. Era încă agitată după o zi în care luptase să reziste atracției lui, făcându-l să demonstreze că merită atenția ei. Iar el nu greșise cu nimic. Tot ce făcuse, a fost să-și urmărească interesul la un cost considerabil pentru el. Ea era cea care se grăbise să tragă concluzii bazate pe prejudecăți.

– Gândește-te la asta, o sfătui el. Între timp, o să-mi vizitez bunicul.

Se repezi la ușă, apoi îi adresă un salut ironic înainte de-a ieși.

Capitolul 5

Shane se-ntoarse târziu după terminarea orelor de vizită. Christine fremăta de nerăbdare. Ascultase cu urechile ciulite încă de la ora opt, așezată pe canapeaua de sub fereastră, încercând fără succes să citească din cartea pe care o împrumutase de la bibliotecă.

Acum era ora nouă și de când Shane plecase, îi fusese imposibil să se poată concentra. Agonizase la gândul aroganței lui, își lăudase prudența, și se-mbolnăvise de grijă la gândul că el o catalogase deja la cauze pierdute, spunându-și apoi că nu-i pasă.

Dar îi păsa.

Fu dureros de conșientă de ritmul nebunesc al inimii, la auzul pașilor săi pe hol. Mai mult ca sigur văzuse lumina de la fereastra ei. Știa deci că e încă trează. El ciocăni la ușă cumva indecis.

– Da? răspunse ea cu o voce pe care n-ar fi vrut-o atât de nerăbdătoare.

– Ești îmbrăcată? întrebă el sec.

– Da. Fusese mult prea preocupată pentru a mai lua aminte să-și

schimbe hainele și să se pregătească de culcare.

El deschise ușa fără să mai ceară voie, dar nu intră. Se sprijini de tocul ușii, fixând-o pe Christine, care rămăsese pe canapea cu picioarele-i lungi strânse lângă ea. Ea îl privi, cu inima strânsă în fața puterii pe care el o emana. Tensiunea spori când îi susținu privirea, punand prin tăcere o oarecare distanță între ei, distanță pe care ea nu făcu niciun gest s-o micșoreze.

Christine știa că sosise timpul deciziei. Shane Courtney se considera un învingător. Exista fără îndoială o limită până la care putea accepta să fie respins. Asta e valabil pentru toți oamenii, gândi Christine. Și era probabil cu atât mai adevărat în cazul lui Shane, dată fiind copilăria lui.

Se deschisese în fața ei astăzi, așa cum probabil n-o mai făcuse în fața nimănui. Distanța pe care o menținea acum însemna că e perfect pregătit să continue de unul singur. Nu era nimic nou pentru el. Alegerea era a ei.

– Nu încerc să mă feresc de tine, Shane, spuse ea cu o grabă nervoasă. Dar mi-e teamă. Și nu atât să am o legătură cu tine, cât că această legătură se va sfârși.

– Nu există sfârșit acolo unde n-a început nimic, Christine, spuse el blând, apoi se apropie. Mă bucur că m-ai așteptat.

Hotărârea pe care o emana îi dădu Christinei senzația de fluturi în stomac.

– Citeam o carte, spuse ea cu o voce pierdută.

– Și e bună? întrebă el cu un zâmbet ironic în timp ce se așeză cu un gest familiar pe brațul canapelei.

– Eu…Christine înghiți cu greutate, intimidantă de apropierea

lui. Nu-i rea, îngăimă ea.

– Unde ai decis să tragi linia Christine? întrebă el blând. Te-ai hotărât?

Își sumeți capul spre el.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce spui.

– Nu m-ai așteptat ca să vezi unde ar putea duce asta? Privind-o, își puse încet mâna lângă mâna pe care ea și-o odihnea pe carte. Să vezi ce se întâmplă, murmură el, dacă un deget întâlnește un alt deget.

Christine urmărea aproape vrăjită cum el potrivea vorbele faptelor. Era o atingere abia simțită, dar întregul ei trup se concentră pentru a o primi.

– Și un alt deget întâlnește un deget…apoi altul, șopti el pe un ton hipnotic, mâna lui urmărind conturul delicat al mâinii ei cu o abilitate amețitoare. Apoi, ridică privirea și o privi cu intensitate. Unde ar putea duce asta?

Christine își mișcă mâna.

– N-ar duce nicăieri! Dar inima-i bătea nebunește, iar năvala sângelui i se citea în obrajii ce se-nroșeau cu repeziciune.

Nu mai era nicio îndoială că Shane Courtney luase o decizie, iar acum avansa pe toate fronturile. Gestul ei de a-și retrage mâna nu-l descurajă deloc.

– Ce-ai face, întrebă el, dacă ai fi bărbat și ai vedea o femeie de-o frumusețe neasemuită, plină de viață și care ar avea… o șuviță rebelă? Ai face așa cum fac eu acum – mâna lui se ridică și adună cu delicatețe câteva fire rebele pe care i le potrivi după ureche – pentru ca s-o poți admira în întreaga ei perfecțiune?

Christine înspiră adânc. Shane se pricepea de minune să țeasă această vrajă senzuală, și toate instinctele de apărare îi spuneau să se oprească acum, înainte de a fi iremediabil pierdută. Și totuși, nu putea.

Shane alunecă de pe brațul canapelui și-i ateriză la picioare, luându-i mâinile într-ale lui, focalizându-i întrega atenție asupra lui.

– Ești intrigată, Christine? Vrei să tragem linie aici, sau vrei să explorăm mai adânc?

Aura lui părea că o învăluie îndrumând-o spre momentul adevărului pe care el îl pregătise cu atâta migală. Niciun bărbat nu mai stătuse vreodată în genunchi înaintea ei, și totuși, Shane n-avea aerul că ar cerși ceva. Ba mai mult, faptul că era gata să adopte o astfel de poziție și totuși să păstreze controlul asupra situației, se adăuga tăriei sale de caracter.

– Să vedem către ce o să ne conducă, îi ceru el șoptind. Decizia îți aparține tot atât de mult cât îmi aparține și mie.

– Și tu la ce decizie ai ajuns, Shane? întrebă ea căutând cu disperare să-și potolească tumultul interior.

– Am ales o direcție pentru viitorul meu, și vreau să știu ce parte din el vrei, sau poți să împarți cu mine, Christine. Spune-i o răspântie. Vrei să vii cu mine?

Shane radia hotărâre și convingere, iar atracția unei asemenea determinări era aproape irezistibilă. Ar fi fost atât de ușor să se lase purtată de el, să-l lase s-o conducă oriunde i-ar fi voia.

– Abia ne cunoaștem, spuse ea aplecându-se înainte cu nevoia arzătoare ca el să înțeleagă dilema.

– Privește-o atunci ca pe o ocazie să aflăm ce vrem amândoi să

știm.

Îi eliberă o mână pentru a o ridica pe a lui să-i mângâie obrazul. Christine îl privi, anticipând fascinată felul în care se va apleca spre ea, invitația din ochii lui, atracția buzelor lui căutându-le pe ale ei. Shane îi ridică ușor bărbia. O făcu atât de încet și cu atâta precauție, încât Christine înțelese că-i dădea o șansă să se retragă. Nu profită de ea. Aștepta tremurând, nici retrăgându-se, nici venindu-i în întâmpinare. El trebui să parcurgă întreaga distanță.

Atingerea buzelor sale era fină ca mătasea. El nu luă nimic, nici nu forță. Gustă doar ca și când, ar fi fost o sticlă de șampanie de un milion de dolari.

Cu mișcări blânde, gura lui o mângâia și o tachina pe a ei. Mâna lui stângă alunecă de pe bărbia ei pentru a mângâia curba gâtului ei delicat. Christine se înfioră.

El își strecură brațele în jurul taliei ei, ridicând-o în picioare, aproape de el, cu corpul apăsat ușor de al lui, într-o îmbrățișare care n-o forța cu nimic. Oricând ar fi vrut să se desprindă, ar fi putut. N-avea de gând s-o sperie sau s-o preseze. Christine putea alege să lase lucrurile să-și urmeze cursul, sau nu. Cum dorea. O parte din mintea ei era conștientă de asta, dar cealaltă era prizoniera dorinței de a explora mai mult din ceea ce nu cunoștea încă.

Christine nu mai fusese niciodată atât de acut conștientă de feminitatea ei. Era minunat, incredibil. Implicarea era atât de puternică, încât pierdu orice control.

Era pură nebunie. Brațele lui Shane o striviră de el, arcuindu-i spatele, încercând s-o întindă pe canapea

– Ce faci? țipă ea, trezită brusc ca de un duș rece.

– Încercam doar …începu el, apoi se opri, înghiți cu greutate, și schiță un zâmbet slab. Încercam doar să-mi dau seama cum ar fi…să mă-ntorc acasă la tine…în fiecare seară a vieții mele.

– Tu crezi… vocea Christinei abia se auzea. Tu crezi că trebuie să afli totul cât se poate de repede, nu-i așa? spuse ea, dureros de conștientă că fusese un partener mai mult decât binevoitor.

Pieptul lui tresăltă sub povara unei inspirații mai adânci decât de obicei. Avea încă privirea ușor sticloasă, aprinsă și strălucitoare totuși, nerevenită pe deplin la inteligența ascuțită care ceruse o decizie din partea ei ceva mai devreme.

– Părea… că amândoi doream să știm. Tu ce crezi?

– Eu cred…cred… .Christine scutură din cap, încercând să alunge confuzia. Nu știu ce să mai cred.

Cum se putuse purta astfel? Invitându-l. Incitându-l. Nici măcar cu Adam, cu care crezuse că o să se căsătorească, nu se simțise vreodată atât de stârnită. Judecând la rece, nu putea să-l învinuiască pe Shane pentru cele întâmplate. Complicitatea ei fusese prea completă pentru a-l învinui de ceva. Îi era profund recunoscătoare că-i permitea o ieșire rezonabilă.

– De obicei nu mă port așa, pledă ea ca scuză.

El oftă, cu o resemnare plină de regrete.

– Să-nțeleg că ai tras linie pentru astă-seară?

– Da, se grăbi să răspundă, ușurată că-i făcea retragerea atât de simplă.

– Dacă vrei să te răzgândești, îți promit că mâine dimineață te voi respecta ca și acum. Christine îi oferi un zâmbet trist.

– Nu-mi imaginez că ți-ar păsa de așa ceva.

– Adevărat. Aș prefera să fac dragoste cu tine acum. Și mâine dimineață. Shane adoptă un zâmbet malițios când continuă. Vreau neapărat să vii sus cu mine, Christine. Trebuie să-ți arăt ce schimbări vreau să fac în camere.

– La banii pe care-i dai pentru ele, poți să faci orice schimbări vrei, spuse ea sec. El ridică o sprânceană, neîncrezător.

– Îmi dai mână liberă?

– Atâta timp cât nu dărâmi pereții.

El se strâmbă, cu o dezamăgire exagerată.

– Ești hotărâtă să-mi spui noapte bună acum?

– Da.

– Ești foarte frumoasă ..și foarte dezirabilă, Christine.

Îi dădu un sărut de noapte bună care dură destul de mult până când Christine să fie în stare să se desprindă.

– Noapte bună, Shane, spuse ea, și se-ndepărtă nesigură.

El nu mai făcu nicio altă încercare. Dădu din cap acceptându-i decizia, apoi se retrase încet spre ușă. Ajuns în prag, se întoarse și o cântări din priviri. În ochii lui strălucea o satisfacție profundă.

– Dărâmarea pereților este exact ce am de gând să fac, Christine.

Generalul nu era în una din zilele lui bune.

Christine trebui să recunoască faptul că porecla ironică pe care Shane o alesese pentru bunicul său i se potrivea acestuia ca o mănușă. Luni dimineață, când își lua medicamentele, Max avea un aer preocupat, de om care pune ceva la cale.

– Ai avut o noapte grea? întrebă Christine compătimitor.

Îi răspunse cu o strâmbătură nemulțumită.

– Ah, Steluțo. Îi dăduse porecla asta încă din prima zi, declarând

că zâmbetul ei luminos era suficient pentru a lumina ziua oricui. Care-i rostul unui atac de cord, dacă apoi nu poți să faci lucrurile cum vrei tu?

Ochii ei se-ngustară cu un aer cunoscător.

– Eu aș spune mai degrabă că te-ai descurcat de minune în a face lucrurile așa cum vrei tu, Max.

El lăsă să-i scape un oftat.

– Nu și cu nepotul meu. Ochii lui întunecați, exact ca ai lui Shane, își descărcară frustrarea către ea. A corupt asistentele întreg weekendul cu cireșe. Amețindu-le cu zâmbetul lui.

– Așa am auzit și eu, spuse Christine, amuzată de ceea ce părea tirada unui băiețel mofturos. Dimineață, când am intrat în tură, fetele din schimbul trei mi-au spus că nepotul tău e un voinic chipeș, și că au mai rămas niște cireșe în biroul personalului.

– Hmm! pufni el batjocoritor. O fi el un drac frumos, Steluțo, dar e la fel de dur ca oțelul. Chiar mai dur!

Nu în totalitate, gândi Christine. Cu siguranță, Shane își urmărea interesele, dar juca cinstit și n-o forțase să facă nimic din ceea ce nu dorea. Cât de mult va reuși să mai țină zidurile cetății, asta era o altă problemă. Cuvintele cu care se despărțise de ea aseară nu lăsaseră niciun dubiu cu privire la intențiile sale, iar Christine nu putea să nege că era teribil de curioasă să afle unde vor duce toate astea.

După ce umplu paharul lui Max cu apă, îi puse pastilele în mână.

– Astea ar trebui să te-ajute să te simți mai bine, spuse ea cu un zâmbet.

– Singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine este să câștig, mormăi el.

– Să câștigi ce? întrebă ea, curioasă să afle cum stăteau lucrurile între Shane și bunicul său.

El se uită lung la pastilele pe care le avea în mână.

– N-ar trebui să iau astea, murmură. A trebuit să fac un atac de cord pentru a-l aduce pe catârul ăla încăpățânat înapoi la mine. Dacă aș mai avea un atac…

– Ai fi mort. Și cu asta n-ai câștiga nimic, îl sfătui Christine sec.

– La naiba, Steluțo, trebuie să fie o cale!

Determinarea care se citea pe chipul lui avea aceeași neînduplecare de fier pe care o văzuse la Shane. Christinei îi veni în minte imaginea a doi tauri care s-au luat în coarne luptând pentru supremație.

– Ia-ți pastilele, Max, insistă ea. Altfel, va trebui să chem asistenta-șefă. Mai sunt o mulțime de oameni care așteaptă patul ăsta de spital, să știi! Oameni care vor să se însănătoșească.

El înghiți pastilele cu o gură mare de apă. În timp ce îi întinse paharul, o privi pe sub sprâncene.

– Zâmbetul tău ascunde sufletul unui comandant de Gestapo. Și tu, Steluțo, vrei ca treaba să fie făcută în felul tău.

– Spre binele tău, Max.

El se rezemă de perne cu un oftat adânc.

– Am dat peste cap toate lucrurile, Steluțo. Când ajungi la vârsta mea și vezi că timpul nu mai are răbdare cu tine, vrei să îndrepți lucrurile atât cât mai poți. Zâmbi melancolic.

– Toată lumea vrea asta, Max, răspunse Christine.

Își dorea ca orice s-ar întâmpla cu Shane Courtney, lucrurile să iasă bine pentru ea, dar în mod evident, exista un conflict între el și

bunicul său care ar fi putut influența dezlegarea la care visa ea. Christine nu putea alunga cu totul prejudecățile împotriva familiilor bogate, în ciuda asigurărilor lui Shane. Max Courtney o plăcea ca asistentă, dar ar fi fost oare de acord să aibă un rol relevant în viața nepotului său?

Max părea preocupat de cuvintele ei.

– Nu pot să mai îndrept lucrurile pentru el. Ce-a fost, a fost. Iar el n-are de gând să uite, Steluțo, sau să ierte.

Christine se încruntă.

– Vorbești de nepotul tău?

– Dur ca oțelul, repetă el. N-o să cedeze niciun centimetru.

– A venit să te viziteze, asta înseamnă că…

– Înseamnă că știe că sunt cu spatele la zid, hohoti Max aspru. Eu am nevoie de el, dar el n-are nevoie de mine. Asta m-a lăsat să înțeleg. V-a adus cireșele alea vouă, personalului…Ochii lui scăpărară batjocoritori. Nu mă lingușește ca restul familiei, nu-i așa?

– Ai vrea să facă asta?

– În niciun caz! Nu-i stilul lui, se strâmbă Max. E ca mine.

– Dur ca oțelul? îl tachină Christine.

Grimasa lui se transformă într-un zâmbet.

– Aici m-ai prins, Steluțo. Dar sunt un om în vârstă cu o inimă bolnavă.

– Care poate că nu vrea să admită, că a făcut greșeli, spuse Christine.

– Asta e întotdeauna o slăbiciune, Steluțot! Compromisul e un cuvânt folosit de diavol. Ea ridică din umeri.

– Eu am fost întotdeauna de părere că doar un bărbat puternic

poate să-și recunoască greșelile.

– Asta poți s-o faci doar când ești într-o poziție inexpugnabilă și n-o să pățești nimic din cauza lor, râse el.

– Ei bine, probabil că tu știi mai bine ce trebuie făcut, Max, îi aruncă ea peste umăr, împingând căruciorul cu medicamente către următorul pacient. După mine, dacă vrei să obții iertarea, începi prin a recunoaște greșelile.

Îi simți privirea în ceafă când salută pacientul din patul vecin. Erau șase pacienți în secție și Christine trecu pe la fiecare, împărțind medicamente și adresându-le câte o vorbă de încurajare . În tot acest timp, se-ntreba dacă Max Courtney îi luase în considerare cuvintele.

Fusese probabil o prostie din partea ei să le spună. Ar fi fost o șansă mai mare să aibă un viitor cu Shane dacă ar fi rămas departe de bunicul lui. Vorbise din convingerea profundă că dacă ai o familie, nu o renegi. Poți să nu fii de acord, să dezaprobi, dar pe parcurs diferențele trebuia lăsate de-o parte pentru ca relația să continue. Nimeni altcineva nu putea lua locul familiei.

Dacă Allan ar fi iubit-o suficient încât să rămână lângă ea, familia lui s-ar fi răzgândit până la urmă și i-ar fi acceptat ca un cuplu, gândea Christine. Pur șI simplu convingerile lui se năruiseră, amenințat că va pierde sprijinul financiar dacă se însoară fără consimțământul lor. Zâmbi deci la descrierea pe care Max Courtney i-o făcuse nepotului său. Un bărbat dur ca oțelul n-ar ceda în fața niciunei amenințări. Ar merge pe calea sa.

Dar Christine își avea locul pe calea luată de Shane?

Ce drum decisese să urmeze, seara trecută?

Cu ea?

Dar cu bunicul său?

Îi aruncă o privire lui Max Courtney pe când ieșea din salon. Ochii lui erau închiși, dar chipul său n-avea expresia unui somn liniștit. Christine își imagină că explora căile de urmat pentru următoarea întâlnire cu nepotul său și fără îndoială nu lua în considerare altă variantă decât victoria.

Shane sosi la unsprezece și jumătate.

Christine tocmai trecuse la salonul femeilor, citind fișele și făcând completările de rigoare. Îi auzi vocea în biroul personalului, cerând informații despre bunicul său.

Sperase ca Shane să vină în timpul schimbului ei. Avea acum șansa să vadă dacă îi va arăta fie și cel mai mic interes în fața bunicului său. Iar dacă o făcea, putea de asemenea să afle și cum reacționa Max. Asta ar răspunde într-o oarecare măsură întrebării dacă o relație cu Shane ar aduce fericire sau dezamăgire.

Bineînțeles că însemna ca el să-și dea seama că i-a ascuns deliberat faptul că l-a cunoscut pe bunicul său și i-a cunoscut familia. Dar și el, la rândul lui, a trecut sub tăcere câteva lucruri. Ochi pentru ochi, gândi Christine, grăbindu-se să termine tura prin saloane.

Își spuse că nu e nicio grabă să-l prindă pe Shane cu bunicul său. Max Courtney nu era omul care să se repeadă într-o bătălie cu un adversar sensibil egal. Mai mult ca sigur, generalul căuta o deschidere care să-l avantajeze.

Când ajunse în salonul bărbaților, scena era exact cum și-o imaginase. Shane stătea într-un fotoliu lângă fereastră, ceva mai departe de patul bunicului său. Când o văzu, făcu ochii mari, surprins.

Christine știa că arată diferit în uniforma de asistentă, cu părul împletit într-o singură coadă, dar recunoașterea fu instantanee.

Câteva expresii se succedară rapid pe chipul lui până când înțelegerea situației să se materializeze într-un zâmbet abia schițat ce părea să aprecieze testul pe care îl constituia situația.

Sesizând atenția nepotului său, Max întoarse capul pentru a vedea sursa.

Cristine le zâmbi provocator amândurora, îndreptându-se direct spre patul lui Max.

– Am să-ncep cu tine azi, spuse ea ridicând graficul de la capul patului.

Shane se ridicase în picioare, ochii strălucindu-i de o plăcere malitioasă.

– Ce plăcere neașteptată să pot vedea îngerul păzitor la lucru. Ți-am simțit lipsa azi – dimineață, Christine.

– Tura de zi începe la șapte și un sfert, îl informă ea cu voioșie.

– Voi doi vă cunoașteți? vru Max să știe, încruntându-se la gândul că fusese o scăpare din partea lui când îi spusese ce are pe suflet, dimineață.

– Locuim împreună, declară Shane fără să se preocupe cum ar putea fi interpretată o astfel de declarație.

– Vrea să spună că stăm în aceeași casă, îl corectă repede Christine.

– Ce se-ntâmplă pe la spatele meu? întrebă el suspicios, mutându-și privirile de la unul la celălalt. Ce pui la cale, Steluțo?

– Am de gând să-ți iau temperatura, pulsul și tensiunea.

– Sunt deja ridicate, spuse el ridicându-se pe pernă cu un aer

bătăios.

– Nu știi când să te dai bătut, spuse Shane. Și nu știi nici când să rămâi culcat.

Max pufni.

– Următorul lucru care o să mă întrebe, va fi dacă am făcut duș și dacă am fost la toaletă.

– Chiar am nevoie de răspunsurile astea, Max, spuse Christine ferm. Palmele generalului izbiră așternuturile.

– Toată viața mea am fost unde am vrut să mă duc și nu m-am dus unde n-am vrut să mă duc. Nimeni n-o să mă convingă să fac altfel.

– Oh, dar asta se poate schimba cu ușurință, spuse Christine pe un ton mieros.

– Cum se poate însănătoși un om în astfel de condiții? Ăștia încearcă să mă omoare. Spitalele fac parte din iad! Părea jignit profund când se-ntoarse rugător spre nepotul său. Dacă mai ai un pic de milă, Shane, scoate-mă de aici. Du-mă acasă.

Christine luă termometrul din cutia albastră de pe perete și i-l strecură lui Max sub limbă.

– Hai să ne asigurăm că ești normal, spuse ea rezonabil.

– Dar nu sunt normal, spuse el fonfăit, niciodată n-am fost.

Christine îi prinse încheietura pentru a-i lua pulsul. Era clar că adrenalina crescuse. Trecu în foaia de observație o valoare mai mare decât de obicei.

– E bine, sau rău? întrebă Shane.

– E puțin cam agitat, răspune Christine.

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată, spuse Shane sec.

– Nu mai vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi de față, mormăi Max. Încă n-am murit. Și nici n-am de gând. Așa că nu-mi ascundeți nimic. Ce se petrece între voi?

– Nimic, spuse Christine.

– Totul, spuse Shane.

– El locuiește la etaj, eu la parter, încercă Christine să lămurească problema.

– Un neajuns temporar, replică Shane. Am să găsesc o rezolvare.

– Care-i numele tău întreg? o întrebă Max pe Christine.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe femeia din viața mea, spuse Shane cu un patetism ironic. Christine, acesta este bunicul meu, Max Courtney. Bunicule, ți-o prezint pe Christine Delaney.

Max se încruntă spre ea.

– Delaney.... Privirea lui îi cerceta trăsăturile, în timp ce Christine se pregătea să-i ia tensiunea. Ești o tânără foarte frumoasă.

– Shane insistă cu aceeași replică, spuse ea jovial.

– Ce-ați pus voi la cale? întrebă el cu o voce încărcată de suspiciuni.

– Păi, ieri am luat prânzul împreună la hotelul Kitty O'Shea, spuse Shane pe un ton obișnuit. E peste drum de casa Christinei, în Paddington.

– Păi ce căutai acolo? Dezaprobarea profundă era evidentă în vocea lui Max. O cercetă nemilos, în timp ce ea îi potrivea tensiometrul pe braț.

– Christine a vrut să mi-l arate, răspunse Shane. Mama ei a lucrat ca chelneriță acolo vreme de douăzeci de ani.

Max fu cât pe ce să se înece. Părea că tot sângele i se adunase în

obraji. Privi pierdut spre Christine, apoi către nepotul său.

– Luate-ar naiba, Shane! izbucni el mânios. Faci asta numai ca să te răzbuni pe mine. După atâta amar de vreme, să te-ntorci la mine cu povestea asta… Christine deveni de gheață la izbucnirea pe care descoperirea condiției sale o provocase bătrânului.

– Max, o să-ți crească tensiunea, îl preveni ea.

Își flutură brațul liber într-un gest disprețuitor.

– Ia drăcia aia de pe mâna mea!

– Nu folosi tonul ăsta cu Christine, pentru că își face datoria, interveni Shane. Trateaz-o cu același respect cu care o tratez eu. Nu-i servitoarea ta.

– Te folosești de ea s-ajungi la mine, îl acuză Max.

– Dormi cum îți așterni, bunicule. Dacă nu-ți place, fă ceva constructiv în legătură cu asta în loc să te-ncăpățânezi în prejudecăți. Poți fi sigur de un singur lucru. Christine nu va fi sacrificată de dragul ambițiilor tale pentru mine.

– Shane, cearta asta este mult prea stresantă pentru inima lui, pledă Christine, preocupată de sănătatea pacientului ei.

– Asta o s-o decid eu, se rățoi Max la ea.

– Nu, eu o decid, interveni Shane cu aroganță. Te las să-ți reconsideri atitudinea, bunicule. Dar când vine vorba de ceea ce e mai bun pentru viața mea personală – ochii i se opriră asupra Christinei – asta e decizia mea și numai a mea.

Max fierbea de furie.

– Nu te obosi să te mai întorci.

– N-am s-o fac, răbufni Shane la rândul său. Sub nicio formă.

– Bine! spuse bătrânul. N-am nevoie de tine.

– Îmi convine de minune!

Shane părăsi teatrul de luptă, lăsând-o pe Christine să-l liniștească așa cum putea pe bunicul său, fapt pentru care îi fu profund recunoscătoare. Sub nicio formă nu-și putuse imagina că o astfel de scenă s-ar putea întâmpla, și era asaltată de remușcări pentru că pusese interesul personal înaintea binelui pacientului.

Max respira greu, cu un chip congestionat, aruncând încă flăcări din priviri pe urmele nepotului său.

– Îmi pare rău, Max. N-am știut, se grăbi Christine cu o scuză sinceră. N-am avut nici cea mai vagă idee că ai să fii atât de supărat. L-am întâlnit pe Shane cu totul întâmplător, duminica asta…

– Întâmplător? O fulgeră cu privirea, neîncrederea din ochii lui fiind o acuzație cât se poate de clară. Nimic din ceea ce-l privește pe Shane nu e întâmplător.

– Dar așa a fost. O pură întâmplare. S-a întâmplat la bazar. Am gustat cireșele împreună. A aflat unde stau…

– Vezi! Ți-am spus eu!

– Ei bine, nu văd cum ar fi putut să aranjeze ca eu să am camere de închiriat.

– Nu, dar a profitat de ocazie.

Christine se dădu bătută, cu un oftat.

– Poți să crezi ce vrei, Max. Acum, te rog, dă-mi voie să-ți iau tensiunea. Pun pariu că e prea ridicată.

El se relaxă pe pernă, fără să mai protesteze. O privi fix pe toată durata procedurii. Avea într-adevăr tensiunea ridicată, dar nu periculos de mult. Până să termine ea, respirația i se calmase, și culoarea aprinsă îi dispăruse din obraji. O strâmbătură de durere îl

făcu să se întindă spre tabletele pentru anghină. Christine se grăbi să-i ofere una.

– N-ar trebui să te mai enervezi în halul ăsta. Știi doar că-ți faci numai rău.

– Din întâmplare, repetă el cu năduf. Să le ia naiba de-ntâmplări!

În ciuda dezaprobării evidente a oricarei relații între ea și nepotul lui, Christine nu simțea niciun resentiment împotriva bătrânului. O întrista doar faptul că oamenii au atâtea prejudecăți și-și dori ca lucrurile să fi stat altfel. Așa cum erau acum, nici măcar nu se putea bucura că Shane îi luase apărarea.

Max oftă adânc, apoi îi oferi un zâmbet de împăcare.

– Tu ești foarte frumoasă, Steluțo. Numai dacă lucrurile ar fi stat altfel… Christine nu era prea sigură ce-a vrut să spună. Se referea la trecutul ei, sau la conflictul deschis între el și Shane? Acesta din urmă dura probabil de foarte mult timp, și trebuie că începuse din cauza diferențelor de opinie care ajunseseră până la urmă să-i separe. Și încă îi mai țineau departe pe unul de celălalt. Niciunul dintre ei nu era dispus să facă un pas înapoi.

– Îmi pare rău, spuse ea blând. Încearcă să te liniștești și să te odihnești acum, Max. O să vin să-ți iau din nou tensiunea după ce termin cu ceilalți pacienți. Max miji ochii spre ea.

– Tu ce simți pentru nepotul meu? Îl dorești?

– Max, abia l-am cunoscut, protestă ea, dar nu putu face nimic în privința valului de sânge care-i năpădi obrajii, trădând-o.

Bătrânul închise ochii.

– Nu durează mult, Steluțo. Nu durează… în vocea lui era o notă tristă, dar poți să regreți ce n-ai făcut tot restul vieții.

Capitolul 6

Tura Christinei se termină la patru fără un sfert. La patru era pe stradă, urcând dealul ce ducea spre casa ei. Spera ca Max să nu sufere de pe urma scenei explozive pe care o avusese cu Shane. Problema asta o îngrijorase toată după-amiaza, și încă își mai bătea capul cu ea. Pe de altă parte, era îngrijorată și în privința lui Shane. Orice ar fi fost între cei doi, era mult mai profund decât o dispută din cauza ei. Max se folosise probabil de poziția lui pentru a cere prea mult de la Shane, dar Shane n-avea niciun temei să creadă că bunicul lui ar vrea să-l transforme într-un lingău. Dacă ar reuși vreodată să treacă peste încăpățânarea lor de catâri, poate ar găsi un loc de întâlnire, dar Christine n-avea nici cea mai mică intenție să joace rolul mediatorului.

Cum să se comporte cu Shane astă-seară, era în schimb o problemă mult mai urgentă. Christine n-avea nici cea mai vagă idee ce-o să spună sau să facă, dar un lucru era sigur: Shane Courtney n-avea de gând să renunțe la ceea ce începuse. Nu după ce declarase

înaintea bunicului său că era femeia din viața lui. Christine se gândi că o să înghețe iadul înainte ca Shane să dea înapoi în ceea ce privește relația cu ea.

Dar după revelațiile de astăzi, mai dorea oare să se implice cu el?

Christine nu știa cu certitudine nici măcar dacă interesul lui Shane era autentic. N-avea nicio îndoială în privința faptului că o dorea, dar asta nu însemna că nu se putea folosi de ea pentru a-i face în ciudă bătrânului. Speculând oportunitatea, după cum spusese Max, să doboare două ținte dintr-o lovitură, seducând o femeie pe gustul său și folosind-o în același timp ca armă într-o dispută familială pe care avea de gând s-o câștige.

Când intră pe strada sa, încă își bătea capul cu toate astea. În fața casei era parcat un camion cu o mulțime de echipamente de construcții. Se încruntă, întrebându-se de ce camionul ocupa micul ei spațiu de pe alee. Dacă unul dintre vecini își renova casa, ar fi fost cu siguranță mai convenabil să parcheze cât mai aproape de frontul de lucru. Pașii ei ezitară, pentru a se opri șocată la vederea unui muncitor care ieșea din casa ei. Un altul îl urmă imediat. Între ei duceau o targă încărcată cu cioburile unei ferestre și bucăți de cărămidă. Deja închiseseră poarta grădinii în urma lor înainte ca ea să-și poată reveni din șoc pentru a reacționa.

– Hei! țipă ea. Hei, voi de colo! Aia e casa mea!

Cei doi descărcară targa în camion, apoi se întoarseră curioși s-o privească.

– Ce credeți că faceți aici? întrebă ea furioasă.

– Curățăm așa cum ni s-a cerut, răspunse unul dintre ei în timp ce ea se apropia rapid.

– Este casa mea, iar eu n-am cerut nimic!

Celălalt muncitor ridică din umeri.

– Acum, e prea târziu. Treaba-i rezolvată. Ar trebui să pui lucrurile la punct cu tipul dinăuntru. Noi facem doar ceea ce suntem plătiți să facem, cucoană.

Shane, realiză Christine cu groază. Dărâmase un perete! Un perete de-adevăratelea! Se năpusti spre casă.

– N-o să primiți niciun ban, strigă ea către cei doi care priveau amuzați în urma ei.

– Am fost deja plătiți, răspunse unul dintre ei.

Cum a îndrăznit? Ce aroganță incredibilă să se apuce să-i dărâme un perete! Nu contează că ea îi spusese că poate face ce vrea, doar insistase cât se poate de clar să nu se atingă de pereții ei!

Christine avu un asemenea acces de furie încât se năpusti înăuntru trântind ușa în urma ei.

– Shane Courtney, unde ești? țipă ea.

– Sus, bineînțeles, veni răspunsul.

– Coboară imediat! comandă ea.

– Mult mai bine ar fi să urci tu, ca să vezi ce-am făcut, o invită el calm.

– Chiar așa! se repezi ea. Vin sus.

Totul era plin de praf. Christine putea distinge cu claritate urmele de pași lăsate de muncitorii care tocmai plecaseră. I se strânse inima la gândul pagubelor pe care le putuseră face la etaj. Dâra ducea la dormitorul din spate. Se năpusti prin ușa deschisă, hotărâtă să facă moarte de om, apoi se opri brusc, surprinsă de o baie neașteptată de lumină.

Shane Courtney stătea în fața unei ferestre care era de trei ori cât fereastra care ar fi trebuit să fie acolo.

– Vezi? spuse el mulțumit de sine. O mare îmbunătățire, nu-i așa?

Priveliștea care se întindea pe deasupra teraselor, în lungul drumului mărginit de copaci era la prima vedere de-a dreptul năucitoare. Apoi, Christine observă că zidul din jurul ferestrei fusese tencuit ca și cum nu s-ar fi intervenit niciodată asupra zidăriei.

– Trebuie să așteptăm câteva zile să se usuce tencuiala, apoi o să chem un zugrav, spuse Shane cu un aer de specialist. Eu mă gândeam la o culoare pastelată, tu ce crezi?

Christine se năpusti asupra lui.

– Cred că ai un caracter monstruos să-ți închipui că poți face toate astea pe la spatele meu și…

– Dar te-am întrebat, Christine, iar tu ai spus că pot rearanja după bunul plac, îi aminti el.

– Însă cu condiția să nu dărâmi pereții, răbufni ea. Nu să…Se opri fără aer și fără cuvinte, agitându-și neputincioasă mâinile în direcția ferestrei.

– Dar e numai o jumătate de perete.

– Jumătate…jumătate….Christine se forța să ordoneze cuvintele care i se amestecau cu furie în minte.

– Ai nevoie doar de puțin timp să te obișnuiești cu schimbarea, spuse Shane blând. Păși spre ea și se întinse să-i ia mâinile în mâinile lui. Vino și stai un pic pe marginea patului cu mine…

Ea își flutură mâinile ca pe două aripi în direcția lui, regăsindu-și în același timp vocea.

– Să nu te-apropii de mine, Shane Courtney. N-am să stau pe

niciun pat cu tine. Ești absolut imposibil!

Se lipi de fereastră, și întorcându-se cu spatele la ea, se dezlănțui cu reproșuri către Shane.

– Faci numai după cum te taie capul! Nu ții seama niciodată de nimeni! Mai întâi, azi-dimineață cu bunicul tău. N-ai putut să-l lași pe bietul bătrân în pace. Trebuia neapărat să provoci o ceartă…

– N-a fost vina mea, protestă el cu mâinile ridicate.

– A cui vină a fost, atunci?

– A ta, spuse el. Ai spus-o cât se poate de clar la Hotelul Kitty O'Shea. Nu te-aș fi dezamăgit, Christine. Am făcut exact ce ai cerut.

– Vina mea? Nu-i venea să creadă că dă vina pe ea.

– Da, vina ta, insistă el. Ai vrut să le fluturi mândră pe la nas condiția ta. Așa că exact asta am făcut și eu cu bunicul.

– Dar eu n-am spus asta. Tu ai spus-o!

– N-am făcut altceva decât să pun sentimentele tale în cuvinte, spuse el. În orice caz, tu erai cea care-l persecuta cu termometrul și tensionometrul, ca să nu mai menționăm umilirea supremă când l-ai întrebat dacă și-a golit intestinul.

– Dar asta e slujba mea, protestă Christine.

– Știu. Dar el o vede ca pe o intruziune în spațiul său privat. În plus, l-ai pus într-o poziție de vulnerabilitate în fața mea.

– Păi chiar e vulnerabil, iar tu, ar trebui să ții cont de asta, înainte să-l necăjești.

– Credeam că o să te bucuri că am fost de partea ta fără nicio concesie. Christine clătină neajutorată din cap, simțindu-se un pic vinovată pentru rolul ei în ceea se întâmplase. Dar la urma urmei, nu fusese vina ei. Shane știa fără îndoială cum va reacționa bunicul său.

Cum spusese și Max Courtney, nimic din ceea ce făcea nepotul lui nu era întâmplător. Fusese doar încă o încăierare dintr-un război al voințelor.

Ochii ei îl priviră rugători.

– Bunicul tău este un om bolnav, Shane. Câștigarea unei bătălii merită riscul unui nou atac de cord?

– Nu-ți face probleme. Acum toate lucrurile s-au dat pe față la un cost insignifiant. Știu că n-ai vrut în niciun fel să-i faci probleme bunicului meu, dar crede-mă, și le face singur. E un bătrân încăpățânat, care nu vrea să vadă lumina.

Amândoi erau încăpățânați. Așchia nu sare departe de trunchi, gândi Christine. Și Doamne ferește să te nimerești între ei într-o dispută. Cu un zâmbet, Shane încercă să-i alunge grijile.

– Că tot vorbeam de lumină, cum îți place noua fereastră? Trebuie să recunoști că e o mare îmbunătățire.

– Iar prețul…spuse ea slab.

– E problema mea. Tu n-ai niciun amestec, Christine. Deși ar trebui să-ți spun că mai sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le fac pentru a-mi amenaja biroul.

– Dă-mi un exemplu…ceru ea alarmată.

– Ei, câteva fire pentru fax și web. Câteva linii telefonice. Acum că am suficientă lumină, o să-mi instalez un claculator și…

– De ce faci asta, Shane?

El ridică mâinle, o prinse blând de umeri, privind-o lung în ochi.

– Vreau să petrec cât se poate de mult timp cu tine, Christine.

– De ce? Intensitatea privirii lui îi tulbură inima, trecând peste zidul ei de apărare. Ea căută în ochii lui un indiciu al adevăratelor lui

sentimente. Bunicul tău insistă că te folosești de mine ca să-i faci lui în ciudă.

– Nu-mi pot imagina altceva decât că vorbește conștiința lui vinovată, răspunse Shane.

– Și pentru ce ar trebui să se simtă vinovat?

– Poate pentru că a încercat să-mi conducă atât viața profesională, cât și pe cea personală. În ambele cazuri, a mers prea departe.

– Ți-a făcut plăcere să-i spui despre mine, îl acuză ea.

– Desigur. Pentru că erai acolo. Am vrut să-ți demonstrez că nimic nu este mai important pentru mine decât ce putem avea împreună.

– Cum poți să spui una ca asta? se plânse ea. Noaptea trecută erai gata să-mi spui adio.

– Nicidecum. Pur și simplu voiam să te fac să accepți ceea ce era deja evident pentru mine.

– Atunci, spune-mi și mie ce e deja evident pentru tine, Shane, îl rugă ea.

– Christine…Îi rosti numele ca și când ar fi fost o incantație către zeița iubirii. Te-am văzut, și a fost de parcă aș fi văzut o stea pe care trebuia s-o urmez. Am știut dintr-o dată despre ce e vorba în toate cântecele. Un străin în mulțime, un moment magic care-ți sucește mințile…Mâinile lui urcară lin de pe umerii ei de-a lungul gâtului, pentru a-i mângâia obrajii. Christine își ținu respirația, fascinată să-l audă descriind ce simțise ea când îl văzuse. Așa că a trebuit să urmez steaua, continuă el cu o voce hipnotică, șoptită. Și pe măsură ce încercam să aflu mai multe despre ea, devenea mai strălucitoare, mai

atrăgătoare. A trebuit să rămân cu ea. Să văd unde o să mă conducă…pentru că promitea atât de mult. Și cu fiecare pas pe care-l făceam, promitea mai mult. El își plecă încet capul și-i mângâie delicat buzele cu buzele lui…și mai mult. Vreau mai mult, Christine, murmură el.

Mai târziu, Christine nu-și amintea să fi făcut o alegere. Își amintea doar sentimentul că întreg corpul îi tremura de plăcerea intensă de a-l urma pe Shane acolo unde avea s-o conducă. Nu se mai gândea la nimic. Mintea-i era stăpânită de o uimire minuntă că toate astea i se întâmplă ei. Era aceeași magie din care sunt făcute visele. Din care sunt țesute fanteziile.

Atingerile lui Shane erau atât de rafinate. Cu săruturile sale, îi venera întreaga făptură cu o intensitate vibrantă care-i luă în stăpânire trupul în valuri de exaltare. O făcea să se simtă seducător de perfectă în timp ce o dezbrăca încet. Apoi, îl văzu pe el dezbrăcat. Christine nu va uita clipa asta tot restul vieții ei. Nu putea exista alt bărbat atât de magnific construit ca Shane Courtney. Îl privea fascinată, anticipând momentul în care va fi al ei.

Îl dorea cu o pasiune atât de puternică și de copleșitoare cum nu mai cunoscuse niciodată în viață. Ca și cum s-ar fi transformat într-o altă femeie a cărei întreagă ființă era acaparată de plăcerea fizică. Dar asta nu conta. Doar ceea ce împărtășea cu Shane conta. Nu mai exista nimic altceva. Nici trecut, nici viitor. Se descoperiră unul pe altul cu atingeri, ca într-o ceremonie, știind că această clipă nu se va mai repeta, dorind să savureze fiecare moment al experienței, senzația noutății, a unui început absolut pentru tot ce putea fi între ei. Să fii îndeajuns de norocos pentru a cunoaște o astfel pasiune…

Mintea ei era plină de gânduri uimite, neîncrezătoare, în timp ce Shane o ținea la piept drăgăstos, mult timp după extazul unirii lor. Nu-și imaginase niciodată că putea exista un sentiment de împlinire atât de atotcuprinzător de a fi femeia potrivită pentru bărbatul potrivit.

Shane...Numele lui era un cântec în inima ei, o simfonie în trupul ei, o pace binecuvântată în sufletul ei. Amantul perfect. Nici măcar acum nu se putea gândi la viitor, nu-i păsa. Era suficient să fi cunoscut asta cu el. Mai mult decât suficient.

Își aminti vorbele lui Max Courtney: "Poți regreta ce n-ai făcut tot restul vieții tale." Christine n-avea niciun regret pentru ce se întâmplase. Chiar dacă n-ar fi dus nicăieri mai departe, era ceva de care să-și amintească tot restul vieții.

Era un ritm de fericire pură în pașii Christinei când porni spre spital a doua zi dimineață. Ultimul sărut pe care Shane i-l dăduse la ușă, încă o mai furnica pe buze. Soarele strălucea, iar lumea era un loc minunat.

Făcu o piruetă de bucurie, fără să-i pese că dacă ar vedea-o cineva ar crede că e nebună. Asta și era. Îndrăgostită nebunește de Shane Courtney.

Se încurajă, venindu-i încă greu să accepte cât de perfect fusese totul. Felul în care făcuseră dragoste, cina în grădina restaurantului italienesc la care o dusese Shane, simțurile lor atât de vii încât mâncarea avusese un gust mai delicios ca oricând. Niciunul dintre ei capabil să-nceteze a-l atinge pe celălalt, făcând dragoste din priviri, apoi întorcându-se acasă să-mpărtășească din nou minunata lor intimitate, urmărind împreună cum răsar stelele.

Un zâmbet larg lumina chipul Christinei. Shane știuse foarte bine ce face când dărâmase zidul acela. Argumentase că acum camera primea mai multă lumină, dar ca modalitate de a o aduce la etaj fusese în mod cert mișcarea câștigătoare. Nu mai vroia niciun zid între ei.

Grija viitorului părea acum irelevantă. Cu o senzație de libertate pe care n-o mai avusese niciodată înainte, Christine se gândea că, undeva pe parcurs, viitorul își va purta singur de grijă. Shane n-avea de gând s-o părăsească. El îi va sta alături.

Azi, veneau cei de la telefoane să instaleze noile linii, și un serviciu de curățenie avea să pună din nou casa în ordine. Mâine, zugravii. Apoi livrarea mobilierului de birou pe care Shane îl comandase. Era clar că n-avea nici cea mai mică intenție să fie un iubit genul "pasăre de noapte".

Nici măcar gândul la familia lui Shane nu putu diminua exaltarea Christinei. Se vor ridica amândoi deasupra oricărei dezaprobări la care i-ar putea supune. Era atât de sigură de asta, încât gândul că se va întâlni cu oricare dintre membri familiei Courtney n-o îngrijora câtuși de puțin.

Cum ajunse la spital, verifică starea lui Max. Odată scăpată de acestă grijă, intră în rutina de dimineață, semănând voioșia prin saloane cu bucuria ei contagioasă. Toți pacienții îi întoarseră zâmbetul. Chiar și Max. Chiar dacă zâmbetul lui avea un aer ceva mai morocănos.

– Strălucești chiar mai tare ca de obicei, Steluțo! remarcă el.

– E minunat să trăiești, ciripi ea în timp ce-i înmână medicamentele.

– Ce-a mai pus Shane la cale? se-ncruntă el.

– Oh, a dărâmat un zid, răspunse ea cu ochii strălucind de plăcere.

– Ce perete? vru Max să știe.

– Ei bine, de fapt e numai o jumătate de perete, se grăbi ea să se corecteze. Shane dorea o fereastră mai mare într-unul din dormitoarele de la etaj, ca să-și poată face biroul acolo.

– Are de gând să rămână, nu-i așa?

– Da. Zâmbetul Christinei deveni mai luminos.

Max o fixă cu privirea în timp ce-și înghițea pastilele.

– Și ce-are de gând să facă azi? întrebă Max imediat ce înghiți.

Christine ridică din umeri.

– Să pună-n ordine ce i-a mai rămas de adus pentru a putea lucra.

– Deci, nu vine încoace?

Ea îi aruncă o privire plină de reproșuri.

– Tu i-ai spus să nu se mai întoarcă, Max.

Max se strâmbă, nemulțumit.

– Shane știe doar că n-am vorbit serios.

– Păi, de unde ar putea să știe?

După o pauză de gândire, el îi aruncă o privire plină de speranță.

– Poți să i-o spui chiar tu, Steluțo!

Christine râse cu poftă.

– Oh nu, Max. N-ai să faci asta. N-ai să mă folosești pe post de mesager. Mi-a fost de-ajuns cât am stat în bătaia puștii ieri. Nu mi-a fost prea bine, să știi.

El se încruntă.

– Am greșit. Văd bine asta. Încercă un zâmbet rugător. Poți să

treci cu vederea mica greșeală a unui om bătrân și bolnav, nu-i așa Albinuțo?

Îl privi gânditoare.

– Eu pot, Max. Dar nu pot vorbi în numele lui Shane.

Zâmbetul i se șterse de pe chip în timp ce se lăsă din nou pe spate, rezemat de perne.

– Încăpățânat copil, mormăi el sumbru. Ceva trebuie și va fi făcut, în legătură cu el.

Ceea ce însemna că vor fi ceva probleme, gândi Christine, și nu dură mult până află câte anume o priveau direct. Puțin după ora prânzului, primi un mesaj de la infirmieră că Max Courtney dorea să-i vorbească într-o problemă personală, extrem de urgentă.

Cu teama în suflet, Christine se-ndreptă spre patul numărul nouă. Bătrânul avea o sclipire războinică în ochi.

– Trage-ți scaunul aproape și ia loc Steluțo! ordonă el clar, într-o formă de zile mari.

În timp ce se conforma cererilor sale,Christine îi aruncă o privire plină de suspiciuni.

– Ți– am spus că n-o să joc rolul intermediarului, Max, îl avertiză ea. Sper că nu e vorba de Shane.

– N-are nimic de-a face cu el, spuse el cu aerul că nici nu s-ar sinchisi.

– În regulă. Te ascult, spuse ea cu aerul că nu e prea încrezătoare.

El se aplecă spre ea cu un aer conspirativ.

– Vezi și tu ce se-ntâmplă, Christine.

Era prima dată când îi spunea pe numele de botez, și asta o puse

imediat pe Christine în gardă. Generalul avea un plan de luptă prin care spera să-și atingă scopul.

– Spitalul ăsta mă bagă în groapă, urmă el cu toată convingerea. Trebuie să scap de aici, și trebuie s-o fac cât mai repede.

– Max, spuse ea cu răbdare, o să mori mai repede dacă nu vei fi îngrijit corespunzător. Ai putea avea încă un atac de cord. Data trecută, să știi că ai avut noroc. Dacă n-ai fi fost în oraș cu afaceri, ca să ajungi imediat cu ambulanța la spital, ai fi fost mort acum. Dacă te întorci acasă, pe coasta oceanului, s-ar putea să nu mai fii atât de norocos data viitoare. Ai nevoie de supraveghere și îngrijire de specialitate. Și mai trebuie să fii aproape de serviciile de urgență.

– Și tu crezi că eu nu m-am gândit la toate astea? spuse el pe un ton triumfător. Ceea ce-mi trebuie, e o asistentă medicală privată.

– Și vrei să-ți recomand eu pe cineva?

El rânji.

– Nu pe cineva, Steluțo. Tu ești aceea.

– Max, îl dojeni ea. Nici să nu te gândești!

– Cu cât te plătește Shane în prezent? întrebă el.

Fu atât de stânjenită, încât i se puse un nod în gât.

– Ei bine, dacă trebuie să știi, îmi plătește o mie de dolari pe săptămână pentru camerele de la etaj.

– Îți dublez oferta! spuse Max urmărindu-i reacția cu ochii mijiți. Poți să-i faci bagajele lui Shane. Îți închiriez eu camerele și o să-ți plătesc două mii de dolari pe săptămână ca să fii asistenta mea medicală.

Christine îl privi mută de uimire.

– Asta-i o nebunie! reuși ea să îngaime în cele din urmă.

Dar Max o ținu pe-a lui.

– Pot să dublez orice ofertă ți-ar face Shane. Îți pot plăti mult mai mult. Nu se poate compara cu mine. Poate o avea el un milion sau două, dar eu am zeci de milioane. Pot să-ți ofer mai mult decât el la orice oră. În ceea ce mă privește, meriți fiecare bănuț.

– Sunt sigură că i-aș merita, spuse Christine, dar ar fi îngrozitor să trebuiască să te suport în fiecare zi, Max.

– Ce-ar fi să spunem cinci mii pe săptămână? În plus, îți promit că o să fiu cât se poate de drăguț cu tine.

– Răspunsul meu e un nu hotărât, Max. N-am de gând să mă las cumpărată în felul ăsta.

Ochii lui întunecați o fixară cu ironie.

– De ce crezi că-ți dă Shane o mie de dolari pe săptămână?

Un val fierbinte îi năpădi obrajii.

– Asta-i cu totul altceva, Max.

– Pentru că e tânăr și frumos, iar tu te simți atrasă de el?

– Pentru că e sincer. Ceea nu e stilul tău, Max, îl repezi ea. Oferta ta nu e altceva decât o strategie perversă de a ajunge la Shane.

– Poate că e într-adevăr interesat de tine, admise Max. Dar dacă nu-i așa, Steluțo? Ce-ar fi dacă se folosește de tine doar pentru a ajunge la mine?

– Cum ar putea să se folosească de mine? În ce scop? întrebă ea, disprețuind strădaniile lui Max de a crea discordie între ei.

– Nu l-ai întrebat de ce eram atât de nervos ieri?

– Dar era clar, Max. N-ai crezut că sunt suficient de bună pentru nepotul tău, răbufni ea sfidător.

Rânjetul cu care el primi această afirmație era încărcat de ironie.

– Ești mai mult decât bună, Steluțo. Nu e deloc asta problema. Privirea lui se înmuie de compasiune, în timp ce continua să-i pună întrebări. Ce-ar fi dacă te-a ales în mod deliberat pentru a avea un avantaj în disputa cu mine?

– Asta-i o prostie, Max, ți-am spus doar că ne-am întâlnit cu totul întâmplător, ripostă Christine enervată de insinuările lui.

– Pun pariu că Shane știa cine ești, ce ești și unde lucrezi, înainte să apară la ușa casei tale, i-o trânti Max.

– Și ce-i cu asta? contracară Christine. Habar n-a avut că am ceva în comun cu tine sau cu salonul ăsta. Ce s-a întâmplat ieri, a fost o surpriză totală pentru el. Sunt sigură de asta, Max.

El ridică sceptic o sprânceană.

– A fost aici în weekend. Crezi că nu a întrebat personalul despre tine, când le-a dat cireșele?

Christine se încruntă la sugestia insidioasă. Bineînțeles că era posibil, numai că surpriza lui Shane la vederea ei aici fusese cu siguranță autentică. Dacă ar fi știut deja unde lucrează, de ce-ar mai fi întrebat-o când au luat cina împreună, duminică? De ce să pretindă că nu știe de legătura ei cu bunicul său? O astfel de înșelătorie n-ar fi avut niciun rost. Pe lângă asta, desfășurarea evenimentelor făcea irelevant argumentul lui Max.

– Asta ar veni după ce-a închiriat camerele de la mine, sublinie ea.

Max zâmbi batjocoritor.

– Poate că a început din întâmplare Steluțo, dar odată ce l-ai primit în casă o să vadă, o să-și aducă aminte…

– Să-și aducă aminte ce, Max? întrebă Christine încet.

El își concentră din nou atenția asupra ei.

– Îl cunoști pe Shane de trei zile. Eu îl cunosc de când s-a născut. Crezi că nu știu cum îi merge mintea? Ce urmărește?

Întrebarea o puse pe Christine pe gânduri. Cât de multe îi spusese Gino lui Shane despre ea? Era posibil ca serviciul ei să-l fi determinat pe Shane s-o urmărească?

În mod cert, Shane își manifestase interesul pentru ea mult dincolo de standardele curtoaziei. Felul în care insistase ca ea să ia o decizie, stilul în care forțase o relație eludând timpul necesar pentru a se cunoaște unul pe celălalt, felul cum evitase întrebările despre trecut și familie…Fusese oare doar naivitate? Se lăsase înșelată de visele ei și de evidenta vulnerabilitate la farmecele lui?

Christine simțea cum îi dispar bucuria și siguranța, în timp ce creșteau dubiile pe care Max i le sădise în suflet. Poate că totul fusese prea frumos pentru a fi adevărat. Chiar și ziua de ieri. Oare Shane se hotărâse s-o seducă pentru un motiv pe care-l ținea ascuns?

Își aminti expresia hotărâtă întipărită pe chipul lui Shane după ce inspectase camerele de sus, sâmbătă. Iar mai apoi, satisfacția cu care mărturisise duminică marea plăcere cu care le-ar da peste nas membrilor familiei sale cu trecutul ei. Poate că Max avea dreptate, și nimic din ce făcuse Shane nu fusese întâmplător sau din impuls. Însă, deși prietenia cu ea ar fi putut să înceapă cu un scop premeditat, putea să pună mâna în foc că și el trăise magia atunci când făcuseră dragoste. Doar nu poți mima o astfel de trăire, nu-i așa?

– Pentru ce să se răzbune? întrebă Christine, agățându-se de amintirea orelor petrecute cu Shane noaptea trecută.

– Întreabă-l pe el, Steluţo, o provocă Max cu o expresie cât se poate de serioasă. Apoi, cântăreşte bine în minte răspunsul lui şi judecă singură cât de sincer este interesul lui pentru tine.

– De ce-ar trebui să ţin seama de ce spui tu, Max? Nu-ţi vei retrage oferta pentru o asistentă medicală personală, odată ce-ai obţinut ce vrei? spuse ea sceptic.

– Vrei o dovadă de autenticitate? spuse el cu privirea fixată spre intrarea salonului. Ai s-o capeţi pe loc. Iată, vin vulturii, să mai smulgă o bucăţică din mine!

Cele două cupluri care intrară în salon emanau un aer de bogăţie şi snobism. Îmbrăcaţi în rochii de firmă şi costume de comandă, nu se-njosiră să remarce prezenţa vreunui alt pacient de rând din salon.

De la prima lor vizită săptămâna trecută lăsaseră clar de înţeles că priveau drept o ofensă situaţia în care orice membru al familiei lor, şi cu atât mai mult şeful, să fie internat în sectorul public al spitalului. Faptul că astfel se obţinea cel mai simplu mod de acces pentru orice specialist medical era total irelevant pentru ei. Era sub demnitatea lor să vină în vizită într-un astfel de loc. Totuşi, nu-şi puteau permite să-l ignore pe cel care ţinea frâiele familiei. Îl cocoloşeau aproape cu religiozitate. Christine încercă să-şi ascundă contrarierea când le văzu feţele. Care din ei erau oare părinţii lui Shane?

Erau câteva asemănări de familie între cei doi bărbaţi, dar niciunul dintre ei nu putea fi identificat în mod cert ca tatăl lui Shane. Femeile, în schimb, erau total diferite, nesemănând nici pe departe cu Shane. Christine îi aruncă o privire lui Max când se ridică în picioare pentru a face loc vizitatorilor. Probabil că genele săriseră

peste o generație. Singura asemănare veritabilă cu Shane o avea bătrânul, care se-ntoarse brusc spre ea și o prinse de mână cu o rugăminte în ochii ca ai lui Shane.

– Rămâi aici să vezi asta, ordonă el. Să vezi ce trebuie să suport. Cum am putut să fac copii cu terci în loc de creier…? Ar putea foarte bine să-și pună belciuge în nas după cum îi conduc nevestele.

Christine nu simți nici cea mai mică tragere de inimă să-i dea ascultare lui Max. Curiozitatea o ținu însă lângă patul său, niciordinul, nici mâna lui. Dorea pur și simplu să afle mai multe despre familia lui Shane și de ce se îndepărtase de ei.

– Degeaba, mormăi Max când cei patru membri ai familiei se aranjară la picioarele patului, cu zâmbete exagerate de salut.

– Arăți mai bine, tată, spuse unul dintre bărbați.

– În curând o să ieși de aici, opină celălalt cu veselie.

– Am aranjat totul astfel încât să fii îngrijit cum se cuvine, se repezi una dintre femei.

Cealaltă femeie ridică din sprâncene în direcția Christinei.

– N-ai niciun bolnav de care să ai grijă, soră? spuse ea cu un aer trufaș.

– Nu, n-are, mormăi Max. Vreau să rămână aici, Cynthia. Cât despre cine se va îngriji de mine, Prudence, îi aruncă el o privire plină de înțelesuri primei femei care vorbise, asistenta Delaney face o treabă mai bună decât v-ați putea închipui. Ochii lui scăpărară în direcția fiului cel mare. Dacă arăt mai bine, Howard, e din cauza ei. Apoi se-ntoarse către fiul mai mic. Și ai dreptate că o să ies curând de aici, Trevor, am o mulțime de treabă.

Între cei patru urmă un schimb de priviri care duse la un

consens instantaneu. Aleseră să ignore prezența Christinei, ca și când existența ei era mult prea neînsemnată pentru a-i deranja în vreun fel. Recitară cu rândul, ca un cor grec.

– Am avut o întâlnire de familie weekendul ăsta, tată.

– Am ajuns la o decizie care e în interesul tău, urmă Trevor.

– Gata cu stresul și cu încordarea pentru tine, interveni Prudence.

– Lucruri care te-au adus în spital, sublinie Howard.

– Vei fi liber să te bucuri de viața pe care o mai ai de trăit, se entuziasmă Trevor.

– Vrem să semnezi acest document, spuse Cynthia scoțând un plic lung din poșeta ei Gucci, care să ne dea putere de semnătură asupra tuturor afacerilor tale.

Max aprobă din cap ca pentru el însuși, buzele subțiindu-se într-o linie rău prevestitoare înainte de a se curba sardonic.

– Ei bine, acum confruntarea e cumva disproporționată, voi fiind patru iar eu unul singur, tărăgănă el cuvintele. Dar o am pe sora Delaney de partea mea. Privi spre Christine cu emfază. E mare lucru că am un martor să audă ce se-ntâmplă.

– N-ai nevoie de niciun martor, tată. Totul e cinstit și cu cărțile pe masă.

– Da, mormăi bătrânul, apoi afișă un zâmbet care era tot atât de atrăgător ca al unui rechin. Am să vă semnez documentul cu mare plăcere peste câteva săptămâni. Dar nu trebuia să vă deranjați atât de mult pentru mine. Chiar nu era necesar.

– De ce? întrebă Cynthia, încruntându-se suspicioasă.

– Pentru că am de gând să las toți banii săracilor. E o decizie deja

luată.

Asta îi luă prin surprindere.

Prudence fu prima care își reveni.

– Păi,...noi o să urmărim doar interesele tale, Max, izbucni ea.

– Vom avea noi grijă, se grăbi Howard. Le vom administra așa cum trebuie.

– Ne vom asigura să ai tot ce vrei, tată, îi ajută și Trevor cu ardoare. O să trăiești ca un rege, fără griji.

– Într-o serenitate absolută, adăugă Cynthia, înflorindu-i un zâmbet la perspectiva propriului ei viitor lipsit de griji.

– Așa-i, căzu Max de acord cu un zâmbet batjocoritor. Dar n-o să vă revină vouă. Voi dispune de avere într-o manieră diferită. Ați primit mai mult decât suficient din partea mea.

În tăcerea care se așternu în urma declarației sale, Max își expuse motivele.

– De când sunt aici, am văzut adevărul. Voi toți ați trăit o viață de huzur. Traiul ăsta s-a terminat. A cam sosit vremea să găsiți o modalitate în care să câștigați banii pe care-i cheltuiți. Asta va fi salvarea voastră ca oameni.

Christine împărtășea din inimă aceleași sentimente, dar, deloc surprinzător, corul grecesc se năpusti să-și țipe protestul.

– A înnebunit! spuse Prudence.

– Asta e o prostie fără sens, tată, protestă Howard.

– Nu poți să ne tragi covorul de sub picioare, se lamentă Trevor.

– Care e mai exact ideea ta de a dispune de avere, Max? sări Cynthia, pregătindu-se să lupte cu dinții și cu ghiarele pentru ceea ce-și dorea.

– Am s-o direcționez spre diferite organizații și oameni meritorii, spuse Max calm, ignorând izbucnirile celorlalți. Prima pe listă e asistenta Delaney, care este absolut esențială nu numai să mă țină în viață, dar pentru starea mea generală de bine. Am s-o plătesc cu cinci mii de dolari pe săptămână ca să lucreze pentru mine.

Patru perechi de ochi o disecară pe Christine ca și cum ar fi fost o reptilă respingătoare. Ea își îndreptă imediat spatele într-o atitudine hotărâtă. I-ar fi ținut partea lui Max împotriva acestor oameni până în pânzele albe.

– Tată! Asta înseamnă un sfert de milion pe an! se smiorcăi Howard, îngrozit de perspectiva de a fi parțial dezmoștenit în favoarea unei asistente de rând.

– Dacă asta mă face fericit, de ce nu? îl provocă Max. De acum înainte, am de gând să mă concentrez exclusiv asupra lucrurilor care mă fac fericit. Am primit un avertisment. Știu că nu pot trăi pentru totdeauna. Așa că am de gând să profit cât mai mai mult de timpul rămas și să fac tot ce am chef.

La picioarele patului urmă un alt schimb de priviri între cei patru. Era clar că sunt confruntați cu o criză personală de proporții enorme. Howard își asumă rolul purtătorului de cuvânt.

– Am crezut că atunci când te-ai debarasat de Shane ți-ai venit în fire, spuse el cu amărăciune. Dar tu chiar nu suporți să pierzi controlul, nu-i așa?

– S-a senilizat, declară Cynthia.

– Tipic pentru un bătrân care se agață de viață, încuviință Prudence, privind-o chiorâș pe Christine. Fraierit de un chip drăguț.

– N-o să acceptăm una ca asta cu mâinile în sân, tată, îl preveni

Trevor.

– N-are niciun rost să vorbim cu el. Trebuie să acționăm pentru a ne proteja interesele. În momentul acela, aprobarea fu instantanee, așa că se grăbiră să plece șușotind.

Christine îi urmări plecând cu sufletul plin de resentimente. Shane nu exagerase cu nimic atitudinea lor față de el. Chiar doriseră să se descotorosească de el. Nu era deci de mirare că voia să lase trecutul în urma sa, cu o astfel de familie. Toți laolaltă erau niște vulturi mânați numai de propriul interes și a căror singură preocupare erau banii lui Max și partea lor din ei. Îl privi pe bătrânul care-și dorea nepotul înapoi, dar era prea mândru ca să-și recunoască greșelile. Avea o privire apatică și obosită.

– Rotițe între rotițe, Steluțo, spuse el sardonic. Spune-i lui Shane tot ce s-a petrecut aici astăzi. Apoi, hotărăște-te în privința poziției tale.

– Te simți bine, Max? întrebă ea întinzându-se cu un gest reflex să-i ia pulsul. El se lăsă pe spate în pat și închise ochii.

– Eu mi-am terminat treaba pe ziua de azi. E rândul tău, acum.

Nu era nicio grabă, nici măcar o ezitare în pulsul lui. Părea epuizat, dar foarte liniștit. Asta, după ce distrusese liniștea tuturor celorlalți, chiar și pe a ei, gândi Christine cu amărăciune.

Pe când se depărta de patul lui, îi scăpă un oftat adânc. Cumva, determinarea ei de a nu juca rolul intermediarului nu mai putea fi pusă în practică. Se ridicaseră prea multe întrebări ca să mai poată ignora ce avea loc în familia lui Shane. Dintr-un motiv necunoscut, nu numai că era implicată, dar avea și un rol din ce în ce mai consistent, fie că-i plăcea sau nu.

Capitolul 7

Nici nu reuși Christine să închidă ușa casei în urma ei, și-l auzi pe Shane tropăind pe scări în jos, strigându-i numele. În ciuda întrebărilor care i se îngrămădeau în minte, picioarele i-o luară la fugă. Se întâlniră în camera de zi, iar Shane o îmbrățișă sălbatic.

– Ce bine că ai venit, spuse el savurându-i parfumul. Și ce gust bun ai. Ea îi prinse râzând capul în mâini în timp ce el îi zâmbea. Te-am așteptat toată ziua să te-ntorci acasă, termină el cu un sărut.

Asta aprinse dorința în amândoi. Shane o luă pe Christine pe sus cu el, insistând că trebuie să-i arate ceva, atrăgându-i atenția că nu mai rămăsese un fir de praf nicăieri, iar angajații de la firma de telecomunicații nu deranjaseră nimic în niciuna din camerele pe care le străbăteau.

– Dacă ai făcut cine știe ce…își începu Christine amenințarea, apoi rămase cu gura căscată de uimire în fața magnificului pat cu baldachin care domina acum dormitorul.

– Pur și simplu l-am văzut expus undeva, spuse Shane trecând la

spatele ei și luând-o în brațe. Buzele lui îi gâdilară plăcut urechea când continuă. Mi-am spus că un astfel de pat e demn de tine, prințesa mea.

– Oh, Shane…A fost tot ce putu spune, copleșită de valul de emoții declanșat de cuvintele lui, de sărutările lui delicate, și de patul însuși.

Baldachinul era o antichitate minunat sculptată, cu draperii de mătase crem cu decorațiuni aurii. O mulțime de perne de mătase erau adunate la capul patului.

– Mi-am imaginat părul tău răsfirat pe pernele astea, spuse Shane răgușit, ridicând mâinile să-i desfacă părul prins la spate. Noi doi într-o lume de aur, numai a noastră, Christine.

Cum ar fi putut rezista magiei cu care Shane o învăluia? Christine își alungă din minte orice gând care spunea că magia e iluzorie. Ceea ce se întâmpla acum era real, tangibil, fermecător, și toate simțurile ei erau înrobite de bărbatul care o dusese într-o lume de aur, în care iubirea depășea orice obstacol.

Îl adoră din priviri, apoi cu buzele, cu trupul ei, și se scăldă în revărsarea de adorări ce veneau din partea lui, împărtășind încă o dată împlinirea de a se dărui unul celuilalt. Chiar dacă ar fi fost doar o rătăcire care nu putea dura, Christine era recunoscătoare că putuse visa în brațele lui Shane, atâta vreme cât avea de gând s-o țină acolo.

Clopoțelul de la intrare sună strident, curmând șirul clipelor visătoare de după dragoste.

– Aștepți pe cineva? întrebă Shane leneș, plimbându-și mâna prin părul ei des.

– Nu. Dar tu? îi mângâie Christine blând chipul, zâmbindu-și ochi în ochi.

– Mi-am rezervat clipele astea numai pentru noi, răspunse Shane cu o privire posesivă. Oricine ar fi, lasă-l să plece.

El o sărută, alungând lumea exterioară cu o măiestrie pe care Christine era fericită s-o accepte și s-o încurajeze. Până când auzi mișcare la parter. Inima îi sări din piept la gândul că aveau un hoț în casă.

– Shane! Șoapta ei alarmată îi atrase și lui atenția asupra zgomotului.

Se străduiau amândoi să asculte cu urechile ciulite. Un robinet fu deschis în bucătărie și jetul de apă răpăi în chiuvetă. O ușă de dulap fu deschisă și apoi închisă. Shane îi aruncă o privire dură, plină de întrebări. Ea scutură din cap, negând posibilitatea oricărui musafir cunoscut.

Rapid și fără niciun zgomot, Shane se dădu jos din pat și trase blugii pe el, în timp ce Christine era încă paralizată de spaimă.

– Rămâi aici, îi șopti el.

În ciuda pericolului, Christine simțea un fior de mândrie privindu-l cum se repede la ușă, cu fiecare mușchi încordat, cavalerul ei care apăra domeniul, bărbatul ei de vis.

Doar după ce el dispăru din câmpul vizual, Christine realiză că ar putea avea nevoie de sprijinul ei. Se dădu repede jos din pat și se îmbrăcă în grabă, hotărâtă să-i vină în ajutor cât putea de repede. Auzi scările scârțâind sub greutatea lui, apoi un strigăt surprins ce părea cât se poate de feminin.

– Rămâi pe loc, cucoană! strigă Shane pe un ton poruncitor.

– Cine ești? Ce cauți aici? Întrebările șuierate cu o voce nesigură fură urmate de un țipăt de spaimă și de zgomotele unei încăierări.

– Stai locului, mâță aufurisită sau o să te doară de n-o să te vezi, șuieră Shane.

– Ajutor! Viol! Viol! țipă femeia. Poliția! Poliția!

Strigătele fură brusc curmate. Urmă un șir vehement de blesteme din partea lui Shane. Apoi, pe un ton ceva mai controlat, strigă:

– Poți să cobori, acum. Am prins-o!

Christine tropăia deja grăbită pe scări, imaginându-și că Shane prinsese vreun drogat periculos, disperat să fure orice pentru o doză. Rămase înmărmurită în ușa bucătăriei, șocată la vederea zgârieturilor sângerânde de pe brațul lui Shane.

Încolțise hoțul între dulapul pentru pâine și cuptor. Christinei îi trebuiră câteva clipe bune s-o recunoască pe femeia cu privire sălbatică ce ridicase ochii spre ea. Moțul roșu de păr cârlionțat fu primul pe care-l recunoscu. Apoi nasul obraznic și urechile un pic clăpăuge.

– Sandra! țipă ea surprinsă. Ce cauți aici?

– O cunoști pe femeia asta? ceru Shane lămuriri, cu un aer războinic.

– Da. E Sandra Allsop. Dar ar fi trebuit să fie în Melbourne.

– Și de ce naiba se furișează în casa ta?

– N-am nicio idee. Nu știu cum a ajuns aici, și nici de ce. Dă-i drumul și vom afla.

– Hoațo! îi aruncă Shane printre dinți, în timp ce se trăgea fără niciun chef de lângă ea.

– Numai mușchi și fără pic de creier, aruncă Sandra în direcția lui

când se văzu eliberată. Cap sec!

– Mai fă o singură mișcare greșită și o să-ți smulg ghearele cât ai clipi, mârâi Shane.

– Bărbații de teapa ta ar trebui castrați.

– Mutilările te cam excită, nu-i așa? spuse Shane disprețuitor.

– Opriți-vă! Amândoi! interveni hotărâtă Christine.

Reuși să le abată atenția unul de la celălalt suficient de mult pentru a aduce discuția la un ton calm.

– Ce cauți aici, Sandra? Ce s-a întâmplat cu contractul de restaurare de tablouri pe care-l găsisei în Melbourne?

– Dezastru! Totul a fost un dezastru! se plânse Sandra, aruncând mâinile în aer pentru a-și sublinia disperarea.

– Ce anume?

– Întreaga afacere era o fațadă pentru traficul de falsuri. Au ajuns toți după gratii. Am stat și eu câteva zile închisă până când să mi se demonstreze nevinovăția. Nu-mi pot lua lucrurile înapoi. Totul a fost sechestrat. N-am o para chioară, și niciun loc unde să dorm la noapte. Am venit cu autostopul tocmai din Melbourne, și dacă nici tu nu mă poți ajuta, Christine, atunci sunt în bucluc.

– Bineînțeles că o să te ajut.

– Era gata-gata să se ajute singură, dacă m-ai întreba pe mine, mormăi ursuz Shane. Nu uita că a intrat prin efracție în casa ta, Christine.

– N-am făcut una ca asta, răbufni Sandra mânioasă. Am avut o cheie de rezervă de pe vremea când stăteam aici. Cum Christine n-a răspuns la sonerie, m-am gândit că n-o deranjează dacă intru s-o aștept în casă.

– E adevărat, Shane, îl asigură Christine. Sandra a închiriat camerele de sus vreme de șase luni înainte să plece la Melbourne.

– Și tipul ăsta cine e, până la urmă? ceru Sandra lămuriri. Ce caută aici?

– El este Shane Courtney. Este, mmm…

– Iubitul ei, o lămuri Shane într-o manieră ce nu lăsa loc de dubii, așezându-și posesiv o mână după umerii Christinei.

Un caleidoscop de expresii confuze se perindară pe chipul Sandrei în timp ce privea uimită evidența din fața ochilor. Shane îmbrăcat doar în blugi. Christine în picioarele goale, cu hainele în dezordine și cu părul ciufulit. Christine simți cum îi iau foc obrajii văzând expresia stânjenită de pe chipul Sandrei.

– Ei bine, sper că are mai mult între picioare decât între urechi, comentă ea necruțător.

– Sandra! protestă Christine. Nu-i deloc cum crezi.

– Pe cine crezi că păcălești, Christine? Nu te-nvinovățesc deloc că ți-ai luat așa un flăcău arătos, dar cu siguranță nu făcea parte din viața ta acum o săptămână. Iar dacă mă întrebi pe mine, e un tip periculos. Felul în care m-a tratat…

– Shane locuiește aici, Sandra, spuse Christine cu un aer demn. Pur și simplu mă proteja pe mine și proprietatea mea. În plus, părerea mea e că are destule cu care să se laude la toate departamentele.

– Îți mulțumesc prințeso, se alintă Shane, sărutând-o pe creștet.

– Locuiește aici? repetă Sandra siderată, consternarea citindu-i-se pe chip.

Christine încuviință.

– Shane a închiriat camerele de la etaj.

– O, nu! se tângui Sandra. Asta înseamnă că eu nu mai am unde să stau.

– Mi-e teamă că totul e închiriat.

– Ar fi o soluție, le atrase Shane atenția. Zâmbi spre Christine cu ochii strălucind unui gând ascuns. Nu poți refuza să-ntinzi mâna unui prieten la nevoie. Închiriază-i camera ta Sandrei și mută-te sus cu mine.

– Ai avut perfectă dreptate, Christine, se repezi Sandra pătimaș. Are destul și între urechi. Nu-i deloc un gogoman.

Christine nu putea să nege faptul că soluția lui Shane era o rezolvare la îndemână pentru Sandra, totuși, oportunismul lui îi dădu o senzație de disconfort. Își aminti brusc avertizarea lui Max că nimic nu e întâmplător când vine vorba de Shane, și că ea era doar un pion într-un joc al puterii pe care Max încerca să-l țină sub control.

Ezitările ei îl făcură pe Shane să se încrunte provocator, în timp ce Sandra se agita nervos.

– Am dat-o în bară rău de tot, nu-i așa? Nu vrei să intru în viața ta privată. În plus, pentru moment, n-am niciun mijloc prin care să plătesc chiria. Ar fi mai bine să mă car și să vă las în pace.

– Îți plătesc eu chiria, se oferi Shane.

Sandra făcu o față uimită.

– De ce ai face una ca asta?

– Ajunge, Shane! interveni Christine pe un ton hotărât. Nici el, nici bunicul său n-o vor cumpăra pentru niciun scop! Sandra, o să aranjăm noi ceva, dar mai întâi vreau să vorbesc cu Shane între patru

ochi. Mai mult ca sigur ți-e foame. Servește-te cu orice-ți poftește inima din bucătărie, iar eu o să vin imediat să discutăm problema. În regulă?

Ușurarea se citi pe chipul Sandrei.

– Mulțumesc, Christine. Știam că mă pot baza pe tine.

Zâmbetul cu care-i răspunse Christine era ușor ironic. Ar fi putut prea bine avea nevoie la rândul ei de sprijinul Sandrei și de suportul ei moral, dacă visul ei cu Shane s-ar fi terminat abrupt. Se-ntoarse spre bărbatul care se declarase iubitul ei și trase adânc aer în piept.

– Hai să mergem sus.

El îi răspunse cu un zâmbet plin de satisfacție.

– Mai salvăm din drumuri dacă luăm de pe acum din lucrurile tale.

– V-ajut și eu, spuse Sandra cu solicitudine.

Christine oftă, dându-și seama că fusese trasă pe sfoară de propriile ei spuse, din moment ce-l numise pe Shane iubitul ei. Putea la fel de bine să se mute la etaj cu el, cel puțin până când altă rezolvare îi va veni în minte. Shane Courtney era în definitiv bărbatul ei perfect și până acum nu făcuse nimic care s-o convingă de contrariul. Lăsă deoparte dubiile pe care i le sădise Max și cedă în fața inevitabilului. Până la noi lămuriri.

Shane și Sandra conlucrau cu voioșie, ajutând-o pe Christine să-și mute lucrurile de strictă necesitate la etaj. Sandra merse până acolo încât să se scuze pentru rănile pe care i le făcuse lui Shane, insistând să-i curețe zgârieturile și să i le tamponeze cu o soluție antiseptică. Dintr-o dată, cei doi dușmani deveniseră cei mai buni prieteni, curtenitori unul față de altul, provocându-i Christinei cele

mai adânci suspiciuni cu privire la complicitatea lor.

– N-aș pune mâna-n foc că n-ai aranjat într-un fel sau altul toate astea, Shane Courtney, șopti ea pe ultimul drum spre dormitor.

– Aș fi făcut-o, dacă aș fi știut, rânji el.

– Orice, numai să iasă totul cum vrei tu.

– Când e vorba de tine, da!

– Lipsit de orice scrupule.

– Devotat dincolo de orice scrupule fericirii tale.

Christine nu găsi niciun cuvânt de ripostă. Era teribil de fericită. Cu toate astea, n-avea de gând să-l lase pe Shane să-i abată atenția de la alte probleme importante. Termină de aranjat ultima dintre hainele ei în uriașul șifonier ce fusese cândva al mamei sale, apoi se întoarse cu fața spre el.

El stătea rezemat de pernele stivuite la capul patului, studiind cu atenție fotografia înrămată a mamei ei, pe care Christine o ținea pe noptieră.

– A fost făcută când mama avea aceeași vârstă pe care o am eu acum, îl lămuri Christine.

– Am senzația că am mai văzut chipul ăsta undeva, mai demult. O privi pe Christine, căutând asemănări care să-l lămurească.

– Ochii mei sunt exact ca ai ei, spuse ea, dornică să-l ajute.

El zâmbi.

– Ochii tăi sunt numai ai tăi, Christine. Probabil e doar una din senzațiile acelea stranii de deja văzut. Sau poate chipul mamei tale este întocmai cum mi-am imaginat când mi-ai descris-o.

Christine se întrebă ce-ar fi spus mama ei de schimbările pe care Shane le făcuse în camera ei. Dar trecutul era trecut. Viitorul era cel

care o îngrjora pe Christine în momentul de față.

– În legătură cu fericirea noastră, Shane, începu ea hotărât, cred că ar fi bine să știi ce pune la cale bunicul tău.

El ridică o sprânceană, disprețuitor.

– Nu mă interesează absolut deloc ce pune la cale.

– Mi-a oferit cinci mii de dolari pe săptămână ca să fiu asistenta lui medicală particulară.

Shane țâșni în picioare, trezit din așa-numitul lui dezinteres. Fruntea i se încreți de gânduri.

– De ce? Cu ce scop?

Christine ridică din umeri.

– A spus doar că poate oferi mai mult decât tine la orice oră.

– Dar niciodată în viața lui n-a urmărit răzbunări personale! Ce l-a apucat tocmai acum? Shane clătină din cap. N-are niciun sens.

– Ei bine, mai urmează. Mi-a spus să-ți spun.

– A fost chiar atât de explicit?

– Da.

Îi relată întâlnirea de familie care avusese loc la patul lui Max, cuvânt cu cuvânt, pe cât de bine își putea aduce aminte. Shane asculta cu un interes reținut și cu un zâmbet ironic ce-i înflorise pe buze în timp ce ea îi descria reacțiile familiei la anunțurile șocante făcute de Max.

– Lucrurile au ajuns mult mai departe decât mi-am închipuit, se minună Shane. A dezgropat securea și are de gând să pornească un război. I-a atacat pe toți și poți fi sigură de un singur lucru.

– Care anume? întrebă Christine.

– Are de gând să câștige.

– Eu sunt absolut convinsă că vrea să te duci la el, Shane.

– Ăsta e ultimul lucru pe care l-aș face.

– Dar e un om în vârstă…

– În deplina posesie a facultăților sale mintale.

– Ce se va întâmpla mai departe? Ce are de gând să câștige?

– N-am nicio idee, spuse Shane încet. Dar mă aștept ca de acum înainte viața să fie dintr-o dată plină de surprize.

– Dar dacă vrea într-adevăr să dea totul de pomană? întrebă Christine, vrând să vadă reacția lui Shane.

– Sunt banii lui, e alegerea lui.

– Și nu-ți pasă dacă se vor duce către cine știe ce cauze nobile o să aleagă?

– Absolut deloc.

Nemilos…dur ca oțelul…mânz încăpățânat…Cuvintele lui Max îi veniră Christinei în minte, urmărind expresia de mândrie neînduplecată de pe chipul lui Shane.

– Părinții tăi n-au fost azi acolo, nu-i așa? sondă ea terenul.

– Nu.

– Ei bine, unde sunt?

– În rai, dacă ar fi să te iei după bunicul. În iad, după spusele scumpei mele mătuși Cynthia și ale celorlați.

– Sunt morți…

– Da. Au murit înainte ca eu să-i fi cunoscut.

Christine simți o mare ușurare la această veste. I se păruse cumplit de imoral ca proprii lui părinți să fi dorit să scape de el.

– Și cine te-a crescut? întrebă ea.

– Bunicul i-a numit pe Howard și pe Cynthia ca tutori pentru

perioadele când n-avea timp de mine.

– Și a avut timp pentru tine?

– Mai mult decât pentru ceilalți nepoți. Ceea ce oricum nu era prea mult, până n-am crescut îndeajuns de mare ca să-i pot fi de un real folos în afaceri. După spusele Cynthiei, am fost nepotul favorit. Fapt pentru care m-a urât din toată inima.

Asta aruncu suficientă lumină asupra trecutului întunecat al lui Shane. Cei patru Courtney pe care Christine îi întâlnise făcuseră cu siguranță front comun, pentru a scăpa de orice concurență. Un favorit le-ar fi fost ca sarea-n ochi, mai ales un favorit care se disociase de ei.

– Bunicul tău nu și-a dat seama că ești nefericit cu Cynthia și cu Howard? întrebă ea cu duioșie.

Shane avu o grimasă încărcată de ironie.

– Întotdeauna au jucat teatru în fața bunicului, iar el n-a vrut să știe mai mult. Dacă mă gândesc acum, cred că era devastat de moartea tatălui meu, singurul dintre fii săi care-i semăna. Howard și Trevor erau mai mici și fie n-au fost în stare, fie n-au vrut să concureze. Oricum, odată cu moartea tatălui meu, cum ceilalți doi nu erau interesați de afaceri, bunicul s-a închis în sine.

Asta până când Shane începuse să dea semne că va călca pe urmele tatălui său, gândi Christine. Care fusese oare neglijența din copilăria sa pe care Shane nu putea s-o uite, sau s-o ierte? Și cum ar fi putut angajametul lui față de ea să fie o răzbunare pentru ceea ce se-ntâmplase cu ani în urmă?

– Îmi pare rău, Shane, șopti ea compătimitor, dar el n-o auzi.

În expresia lui se reflecta o lume întunecată a amintirilor amare.

Nevoia de a-l chestiona mai departe fu înlăturată de impulsul puternic să-l ia în brațe și să-i ofere toată dragostea pe care n-o primise în copilărie.

Christine fu năucită o clipă de profunzimea sentimentelor pe care le nutrea pentru el. N-aveau nicio legătură cu amețeala plăcută a faptului că era îndrăgostită și depășeau cu mult granițele compasiunii.

– Shane…

Greutatea din sufletul ei o făcea conștientă de o vulnerabilitate pe care n-o mai cunoscuse nicicând înainte. Dacă se înșela în privința lui Shane, dacă o amăgea cu sentimentele lui, folosind-o într-un scop anume…

– Shane! Chemarea ei rugătoare suna răgușit.

El întoarse imediat privirea spre ea.

– Astea sunt lucruri depășite de mult, Christine, spuse el. Mi-am făcut propria viață și nici nu-mi mai pasă de ei.

Cu excepția bunicului său, îl amendă Christine în gând. Mândria îl făcea să spună că nu-i pasă, dar îi păsa. Christine era sigură de asta. Legătura dintre ei nu se destrămase, dar și barierele mândriei erau încă la locul lor.

Nevoia ei de a ști adevărul era și mai grabnică acum. Era oare unealta cu care să spargă aceste bariere? Se putea obține asta prin iubire, sau era doar o armă ca oricare alta, care să schimbe balanța puterii?

– Ce crezi că ar trebui să fac, Shane? întrebă ea. Bunicul tău mi-a oferit un sfert de milion de dolari pe an.

– Refuză! îi ordonă el pe un ton categoric.

Christine luă imediat o postură bățoasă. I-o fi spunând Shane bunicului său generalul, dar nici el nu era prea departe de un dictator. I-ar fi prins bine o bătaie zdravănă.

– La banii tăi, Shane Courtney, e foarte ușor să spui asta. Când ești însă la fel de sărac ca mine, o astfel de sumă pare foarte mare.

El o privi uimit. Apoi, o lucire de oțel îi jucă în ochi.

– Atunci, soluția e simplă. Spune-i bunicului că te măriți cu mine. O să vadă că o astfel de ofertă e greu de bătut.

Cruzimea a ceea ce nu putea fi decât o manevră tactică în lupta cu bunicul său, îi provocă frisoane reci. Shane nici măcar n-o lua în considerare. Nici ce simțea. Nici ce fel de viitor ar putea avea împreună.

– N-am să-i spun sub nicio formă așa ceva, spuse ea îngrozită de lipsa de scrupule din oferta lui. Doar nu vorbești serios? adăugă ea, cerșind o susținere emoțională din partea lui.

– Ba sunt cât se poate de serios! Sări în picioare ca împins de un arc nevăzut. Și astfel se rezolvă problema viitorului tău, spuse el pe triumfător. E alături de mine!

– Eu n-am spus da.

O ridică în brațe și o purtă până la patul pe care o întinse, încercând să-și folosească buzele pentru a obține avantajul urmărit. Christine se încăpățâna să-l evite. N-avea de gând să se lase convinsă astfel, să devină complice la jocul pe care-l făcea Shane. Nu de data asta. Nici altă dată. Niciodată.

– Spune-mi, gâfâi ea.

– Spune da.

– …ce s-a întâmplat…

– Spune da, Christine!

– …între tine …

– Trebuie să spui da.

– …și bunicul tău…

– Hai să-l lăsăm deoparte, mormăi el.

– Din cauza lui m-ai cerut de soție.

– Eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Și asta voi face.

– Iar eu n-am să fiu de acord până nu-mi vei spune motivul pentru care se-ntâmplă toate astea.

El oftă, exasperat.

– Același motiv pentru care s-a întâmplat totul. Bunicul vrea să-mi dea titlul, dar să păstreze în continuare frâiele puterii. Nu voi accepta o poziție în care să aibă drept de veto asupra deciziilor pe care le iau.

Christine îl privi uimită.

– Asta-i tot, doar despre asta e vorba?

– Vorbim de un imperiu de afaceri de aproape un miliard de dolari, o informă el sec.

– Oh! spuse ea.

– Acum, spune da.

– Și ție chiar nu-ți pasă dacă dă totul de pomană?

El oftă adânc.

– Christine, din ceea ce mi-ai spus, generalul dorește pur și simplu un război să-și mai anime timpul care i-a mai rămas de trăit. N-am de gând să iau parte la o încăierare pentru prăzile de război. Iar dacă el crede că prin aducerea ta pe scenă o să-mi forțeze mâna, poate să se mai gândească o dată.

– Aha! spuse Christine cu satisfacție. Încep să văd cum îți merge mintea, Shane Courtney.

– Atunci ar trebui să știi cu câtă disperare îmi doresc să spui da.

Mintea ei trecu rapid în revistă tot ce știa, punând lucrurile cap la cap cât de bine se pricepea. Poate fusese provocarea perfectă pe care Shane să i-o arunce bunicului său. Gata cu dreptul de veto în viața lui personală! Căsătoria cu o femeie nepotrivită ar fi lovit în prejudecățile familiei sale, plus că era oportunitatea perfectă să le dea tuturor cu tifla.

– Răspunsul meu e nu, spuse ea hotărât.

– De ce? Shane era de-a dreptul descumpănit.

– Mai întâi pentru că e o decizie luată sub imperiul momentului, în strânsă legătură cu războiul pe care-l duci cu bunicul tău, nu cu mine.

– Nu m-am gândit la altcineva decât la tine de când ne-am întâlnit, se apără el.

– În al doilea rând, nu m-ai cerut așa cum se cuvine.

– Asta se poate aranja, insistă el.

– Și în al treilea rând, cum mai nou am devenit osul pentru care vă luptați, sunt curioasă până unde o să supraliciteze bunicul tău.

El era absolut șocat.

– Cum ar putea să-ți facă o contraofertă mai bună decât asta?

– Ar putea să-mi propună să se însoare chiar el cu mine, spuse Christine sec, hotărâtă să-l învețe minte pe Shane că nu aprecia felul său pragmatic de a-i aranja viața. Dacă n-o iubea cu adevărat, dacă propunerea lui era doar o ofertă pentru a prelua controlul, nu se va mărita în ruptul capului cu el.

Șocul lui se transformă în groază.

– Are șaptezeci și cinci de ani, Christine!

– Și o personalitate extrem de interesantă.

– Nu poți vorbi serios!

– Mă place. Îmi spune Albinuța.

Un răcnet izbucni din pieptul lui Shane.

– Eu te numesc prințesa mea.

Cuvintele lui Max îi trecură prin minte. "Spune-i lui Shane ce s-a petrecut azi aici, apoi decide-te de ce parte a baricadei ești." Ochii lui Shane ardeau cu o posesivitate feroce. Poate că, până la urmă, nu era totul despre câștig. Christine ura felul în care se repezise să-i facă o contrapropunere la oferta bunicului său, totuși nu-și putea șterge din memorie ceea ce împărtășiseră împreună în chiar patul ăsta, mai devreme, și felul în care Shane o tratase ca pe o adevărată prințesă.

– E foarte drăguț din partea ta, admise ea aruncându-și brațele după gâtul lui. Ești foarte atrăgător. Dar nu pot să-ți iau în considerare oferta cu toată seriozitatea. Trebuie să știu ce are de zis bunicul tău la toate astea. Christine începea să gândească exact ca o Courtney. Și să vorbească exact ca unul dintre ei. Pentru moment, continuă ea, și e tocmai ce-ți doreai înainte, te vreau doar ca iubitul meu de la etaj.

Una peste alta, nu dorea să renunțe complet la șansa ca Shane să fie sincer în sentimentele lui pentru ea. Dar n-avea de gând să se lase forțată să ia nicio decizie în circumstanțe atât de dubioase.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Christine abia luă în seamă drumul până la spital. Avea mintea copleșită de gânduri. Ziua care o aștepta era plină de posibilități la care nici n-ar fi îndrăznit să viseze cu o săptămână în urmă.

Bineînțeles că n-avea nici cea mai mică intenție să accepte oferta lui Max. Dar avea de gând să-i spună de cererea în căsătorie din partea lui Shane. Asta ar trebui să-l provoace pe Max să-i dezvăluie ce voise să spună prin faptul că ar fi folosită ca o răzbunare pentru trecut. Christine dorea să lămurească problema asta înainte de a se gândi serios să se mărite cu Shane.

Lucru pe care-l dorea din toată inima. Dacă o iubea într-adevăr și o dorea altături pentru totdeauna, așa cum declarase cu o seară în urmă.

Oricum, îl cunoștea doar de patru zile, iar pentru totdeauna era mai mult. Căsătoriile din impuls, pe vreme de război, nu durează prea mult. Mai ales dacă luăm în calcul și intenția generalului de a

face lucrurile în felul său. Care nu era același cu al lui Shane.

O pace obținută rapid era tot ce ar fi avut Christine nevoie. Asta însemna că trebuie să rămână un mediator între cele două părți. Doar atunci va putea vedea dacă un viitor cu Shane era real, iar el nu se folosea de ea pentru vreo cacealma, pentru a câștiga în fața bunicului său.

Christine sosi la secția de cardiologie radiind, însă optimismul îi fu imediat spulberat de știrea zilei. Max Courtney nu mai ocupa patul numărul nouă. Se externase din spital pe propria răspundere. Generalul era liber să poarte războiul după cum credea de cuviință.

Personalul din tura de noapte îi povesti că nimeni și nimic nu-l putuse convinge să se răzgândească. Fusese absolut intransigent în decizia lui de a-și purta singur de grijă. Semnase o declarație pe proprie răspundere, ieșise din spital la ora zece seara, se suise într-un taxi și fusese ultima oară când îl mai văzuse cineva.

Christine rumega noua întorsătură pe care o luaseră lucrurile în timp ce-și făcea rondul de dimineață. Fusese oare oferta lui Max de ieri doar o tactică pe termen scurt pentru a crea discordie între ea și Shane? Folosise ocazia de a lua în râs planurile pe care familia le făcuse pentru el, dar nu așteptase răspunsul Christinei. Ceea ce însemna că nu vorbise serios. Sau că nu reușise să obțină rezultatul scontat.

Christine se forță să gândească așa cum ar fi făcut-o Courtney. Curând, își dădu seama ce se întâmplase de fapt. Max nu plecase până când nu se încheiaseră orele de vizită. Așteptase să vadă dacă o să apară Shane, stârnit să intre în luptă pentru ea. Când văzuse că nu se întâmplă asta, Max trecuse probabil la o tactică diferită, pentru

a-l ademeni pe Shane. Deși să se întoarcă acasă nu părea o mișcare prea bună. Și nici din punct de vedere medical nu era o mișcare înțeleaptă. Christine începu să-și facă griji în legătură cu asta. Nu dorea ca bunicul lui Shane să mai sufere un alt atac de cord. În afară de faptul că se simțea din ce în ce mai legată de bătrânul războinic, ar fi fost îngrozitor să moară înainte să se împace cu Shane.

Poate era un sentimentalism ieftin din partea ei. Bărbații sunt atât de diferiți față de femei. Poate că lor chiar le place războiul, să-și pună la încercare puterea și istețimea. Din câte se pricepea ea, probabil că se plictiseau de moarte pe timp de pace.

În orice caz, la spital nu avu parte de o dimineață plictisitoare. Puțin după ora zece, Cynthia și Howard au apărut cu doi psihiatri după ei și au făcut o hărmălaie de nedescris când au aflat că Max a spălat putina.

– Cum ați putut lăsa un bătrân senil și bolnav să plece așa, pur și simplu? scrâșnise Cynthia.

– Omul ăla nu are discernământ! țipase Howard acuzator.

Și o ținuseră așa, pe un ton din ce în ce mai ridicat.

Se stabili imediat că Max nu ajunsese acasă. Christine fu adusă și chestionată în legătură cu Max, presupunându-se că fusese angajată ca asistentă medicală particulară. Nu le putu fi de niciun ajutor în încercarea de a-l găsi, și era clar că nu i se dă crezare.

– O să dăm în judecată spitalul pentru asta, amenință Cynthia. Ați lăsat un nebun să umble liber. Dumnezeu știe ce are de gând să mai facă.

– Îngrozitoare administrație! declamă Howard pe un ton afectat.

Asistenta de salon declarase cu strășnicie că Max Courtney era în

deplinătatea facultăților mintale și avea tot dreptul să refuze tratamentul. Formularul pe care-l semnase elibera spitalul de orice responsabilitate.

Psihiatrii aveau un aer destul de încurcat.

Christine cu greu își putea reține zâmbetul.

Generalul anticipase cu siguranță mișcarea asta din partea familiei și era cu câțiva pași înaintea lor. Plecaseră înfrânți, aruncând invective nemeritate personalului.

Unde era Max?

Și ce mai punea la cale?

Întrebările astea nu erau numai în mintea familiei Courtney, dar și în mintea Christinei. În pauza de prânz, îi telefonă lui Shane pentru a-i aduce la cunoștință ultimele știri. Răspunsul lui fu unul de totală nepăsare. Christine puse receptorul în furcă cu un oftat frustrat.

Uitase complet de planurile lui Shane pentru astăzi, până când i se termină schimbul și o văzu pe Sandra așteptând-o în fața spitalului.

– Știu că nu e treaba mea, Christine, începu ea cu o expresie a feței care trăda intenția de a face să fie treaba ei. Dar iubitul tău pare că și-a asumat o groază de drepturi, mai ales în ceea ce privește casa ta.

Christine își aminti brusc de peretele cârpit în jurul ferestrei.

– E în regulă Sandra, știu de zugravi.

– Dar de arhitect? Și de mochetă? Despre astea știi?

– Ce mochetă?

– Aia nouă, verde, de la etaj. Cineva a venit să măsoare camerele

azi-dimineață, iar după-amiază era deja pusă pe jos.

Christine râse. Max nu era singurul plin de surprize. Shane avea stilul său personal.

– Cum mai poți să râzi? protestă Sandra. Omul ăla e periculos!

– Periculos? Dar credeam că ați devenit cei mai buni prieteni, o tachină Christine.

– Cred că tipul e expert în preluări, declară Sandra cu suspiciune. Ți-a luat mai întâi mințile, iar acum îți ia casa cu totul. Să știi că poate să pretindă jumătate din ea, dacă-l lași să stea mai mult de trei ani ca iubit. Și astfel s-a dus siguranța ta, Christine. Trebuie să ai mare grijă cu relațiile astea.

– Nu cred că trebuie să-mi fac griji de genul ăsta cu Shane, spuse Christine cu un zâmbet încrezător.

– Ești vrăjită de el, o acuză Sandra, apoi se liniști, cu un zâmbet melancolic. Nu că te-aș putea învinovăți. E un tip cât un munte. Și deștept pe deasupra. Dar nu strică să fii prevăzător în timpurile astea tulburi.

– Se-nțelege!

– E ceva putred în felul cum rezolvă Shane Courtney problemele. E prea rapid, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că banii au un cuvânt de spus în sensul ăsta, opină Christine, rezervat.

– Și mai exact, de unde vin banii ăștia? întrebă Sandra cu o suspiciune exagerată. Dacă ar fi să mă întrebi pe mine, are niște legături foarte dubioase, Christine.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Dar a aranjat tocmai cu poliția din Melbourne să-mi

elibereze toate lucrurile, azi-dimineață. N-au vrut să facă asta pentru mine, dar au făcut-o pentru el. Fără nicio problemă. Și totul mi-a fost livrat prin curier expres. Acum, nu spun că nu sunt recunoscătoare, Christine…

– Shane e foarte bun și săritor, interveni ea, încântată că făcuse atâtea eforturi pentru a-i ajuta prietena.

– Dar lucrurile nu se-ntâmplă așa, dintr-o dată, pentru oamenii obișnuiți, ca tine și ca mine.

– Cred că Shane a solicitat ajutorul unui avocat, spuse Christine.

– Și cine apelează cel mai des la avocați? sări Sandra să profite de ocazie. Escrocii! Escrocii și pușcăriașii!

Christine oftă.

– Sandra, știu că ai trecut printr-o experiență îngrozitoare și înțeleg că perspectiva ta asupra lucrurilor e încă sub imperiul celor întâmplate…

– Asta poți s-o mai spui o dată! Trebuie să te uiți bine înainte să te arunci, Chrisitne! peroră cu ardoare prietena ei.

– Îți promit să fac asta, o asigură Christine.

Sandra ridică un deget în aer.

– E tot atât de bine că mă ai pe mine în casă. Voi fi un martor independent perfect, în caz că lucrurile iau o întorsătură urâtă.

– Apreciez asta, Sandra. Viața e plină de surprize și e întotdeauna bine să ai un martor.

– Chiar așa! Mă bucur că înțelegi asta, spuse Sandra cu o ușurare evidentă.

– Shane e cumva acasă cu arhitectul? întrebă Christine, gândindu-se ce modificări mai avea el în plan pentru casă.

– Nu. Arhitectul a fost azi-dimineață. Shane a ieșit din casă după-amiază, lăsându-mă pe mine să-i supervizez pe cei care-au montat mocheta. Cum au plecat, m-am repezit încoace să-ți vorbesc înainte să ajungă el acasă și să-ți aprindă din nou stele în priviri.

Christine zâmbi.

– Îți mulțumesc, Sandra. Știu că-mi vrei numai binele.

– Te poți baza pe mine, spuse Sandra grav. Iar acum că mi-am primit lucrurile înapoi, o să dau mâine o tură pe la galerii, să văd dacă-mi pot găsi ceva de lucru. N-am să te las să aștepți prea mult banii de chirie, Christine.

– Nu-ți face griji. Sunt bucuroasă să aud că ți-ai recuperat lucrurile.

Între timp, dădură colțul spre fundătura Christinei, iar Sandra se încruntă.

– Tipul ăla din mașina albastră nu s-a mișcat deloc. Să știi că ne urmărea, Christine. Acum și-a ridicat un ziar în fața ochilor.

Christine privi împrejur, apoi clătină din cap spre prietena ei.

– Și ce-i cu asta, Sandra? E o crimă ca un bărbat să se uite la două tinere care trec pe stradă?

– Era acolo și mai devreme, când am plecat spre tine.

– Poate că așteaptă pe cineva.

– Poate că urmărește cine intră sau iese din curtea ta.

– Sandra! Christine își dădu ochii peste cap. Devii de-a dreptul paranoică.

– În regulă. O să-mi țin gura. Dar nu pot să-mi reprim sentimentul că se întâmplă ceva ciudat aici, de când l-ai primit pe Shane Courtney în viața ta.

Christine se gândi că era mai degrabă invers, dar cum asta i-ar fi dat apă la moară Sandrei referitor la teoria expertului în preluări, nu spuse nimic.

Shane era acasă când ajunseră. Nu dădu niciun semn că ar fi preocupat de ceva. Strălucea de bună dispoziție, așa că nu-i făcu niciun reproș Sandrei că-i divulgase surpriza cu mocheta, care era atât de groasă încât Christine își dădu jos pantofii pentru a se plimba în picioarele goale.

– E de vis, Shane, dar trebuie să-ți atrag atenția că investești o mulțime de bani în casa mea.

– Tocmai ca să-ți dovedesc că-mi pasă de confortul tău; o trase spre el și o luă în brațe. Să-ți arăt cum vor sta lucrurile când o să te măriți cu mine.

– Încă n-am spus da. Ochii ei străluciră neînduplecați. Îți pierzi timpul și banii dacă tu crezi că-mi poți cumpăra consimțământul.

El avu o tresărire.

– Uită ce am spus despre o ofertă mai mare decât a bunicului, Christine. A fost o reacție necontrolată la – privirea i se întunecă la gândul amintirilor – experiențele trecute cu ispita bogăției. Apoi zâmbi și îi mângâie blând obrazul. Știu că tu nu ești așa. Am știut-o de la bun început, când nu m-ai lăsat să-ți cumpăr cireșe.

Simți din nou cum i se topește inima de fericite, iar când el se întinse s-o sărute, îl întâmpină la jumătatea distanței, copleșită de un elan de iubire și de duioșie. Oare totul în viața lui Shane fusese pătat și răstălmăcit de averea bunicului său? Oare ea însăși declanșase reacția lui, când spusese noaptea trecută că oferta lui Max era atractivă pentru cineva atât de sărac ca ea? Habar n-avea care erau

motivele pentru care se întâmpla tot ce se întâmpla, dar cel puțin putea să-i ofere dragostea ei necondiționat. Nu era niciun preț pentru asta.

– Ai să spui da, zise Shane încrezător, încă simțind gustul buzelor ei.

Instinctiv, Christine ocoli problema căsătoriei. Voia mai întâi să fie absolut sigură de dragostea lui Shane. Dacă era adevărată, dacă venea din inimă, timpul n-ar fi putut să schimbe nimic. Și nicio intervenție din partea lui Max.

– Ce spuneai de arhitect? întrebă ea pentru a vedea mai bine expresia din ochii lui Shane.

Iar Shane străluci de fericire.

– Desenează planuri pentru viitor.

– Nu vei avansa cu ele, fără consimțământul meu.

– Poți fi sigură că avem un proiect comun, promise el.

Christine găsi ideea unui proiect în comun cu Shane extrem de atractivă. Încercă să-i reziste o vreme.

– Dar în legătură cu bunicul tău, chiar nu ești deloc îngrijorat?

Persistența ei îl făcu pe Shane să se-ncrunte.

– A adoptat o tactică de gherilă. Atac și retragere. Acum se pregătește de un alt asalt, răspunse el pe un ton ironic.

– Dar n-a ajuns acasă.

– Bineînțeles că nu. Acolo ar trebui să dea piept cu întreaga familie.

– S-ar putea să aibă nevoie de ajutor, Shane.

– Prostii! Știe perfect ce face. Lasă-l pe Max, și concentrează-te asupra mea.

– Tocmai din cauza bunicului tău, mi-ai cerut să mă mărit cu tine, îi reminti ea.

– Nicidecum, negă el cu vehemenţă. A fost din cauza ameninţării pe care o reprezenta, Christine. N-am suportat gândul ca el să intervină între noi.

Ea îl privi în ochi, dorind cu disperare să-l creadă.

– Când o găseşti pe cea pe care ai căutat-o o viaţă întreagă, n-o să laşi pe nimeni să ţi-o fure de sub nas. Faci tot ce trebuie ca să păstrezi ce ai cucerit, explică Shane.

Christine amuţi, putând doar să spere că ea era ceea ce Shane căutase întreaga lui viaţă, şi că nu era totul un vis ce se va destrăma în curând.

Privirea ei căzu pe fotografia mamei sale de pe măsuţa de la capul patului. Rose Delaney fusese abandonată de cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea în vreme de restrişte, şi totuşi, îşi petrecuse viaţa gata oricând să sară în ajutorul cui ar fi avut nevoie şi-i insuflase fiicei ei acelaşi spirit. Oare altruismul şi generozitatea erau sentimentele după care tânjea, şi pe care le descoperise Shane la ea? Respins de familie, mânat de mândrie să-i demonstreze bunicului său că poate avea succes fără suportul lui… Mai simţise oare Shane, vreodată, o astfel de iubire pentru cineva?

Oricare ar fi fost motivul, hotărârea lui de a se căsători cu ea nu se diminuă pe parcursul următoarelor zile. Era evidentă convingerea lui că acordul ei era doar o problemă de insistenţă.

Joi, o multitudine de echipamente de birou fu instalată în al doilea dormitor de la etaj. Sandra mormăi ceva despre faptul că în locul maşinii albastre era acum una gri, pentru că filajul lucrează în

schimburi. Christine se bucura din plin de curtea asiduă pe care i-o făcea Shane, așteptând ca viitorul să lămurească lucrurile.

Vineri, Shane o așteptă în fața spitalului la ieșirea din tură, pentru a merge împreună în oraș să se uite la inele de logodnă. Lui îi plăcu un safir cu diamante. Christine refuză să-și arate în vreun fel preferințele. Shane însistă să-i fie măsurat Christinei inelarul de la mâna stângă. Un schimb de priviri plin de înțelesuri avu loc între Shane și bijutier.

Savurară în tihnă cina, pe terasa restaurantului Fantoma de la Operă din Campbell's Cove. Erau așezați vizavi de clădirea operei, bucurându-se de priveliștea feriboturilor care intrau și ieșeau din port. Era o seară blândă, romantică, iar Christine era foarte aproape de a ceda dorinței lui Shane.

– Cum ar fi viața ta, dacă ai prelua afacerile de la bunicul tău, Shane? spuse ea, întrebându-se cât ar mai rămâne pentru ea, dacă s-ar mărita cu el. Vreau să spun… dacă nu ți-ar ocupa tot timpul să fii la cârma unui imperiu de afaceri atât de mare?

– Spre deosebire de bunicul meu, eu știu să deleg responsabilitățile, Christine. În plus, am deja o echipă de profesioniști în care am încredere, gata să se apuce de treabă. Făcu o pauză, apoi adăugă liniștit. N-am de gând să-mi neglijez soția și familia. Odată ce-am găsit femeia cu care vreau să-mi împart viața, chiar am s-o împart cu ea.

Ea roși de plăcere, și întoarse capul pentru a privi în zare, spre vapoare.

– Vorbești de familie. Vrei copii Shane?

– Dar tu?

– Într-o bună zi.

– Atunci, o să-i avem într-o bună zi.

– N-am spus că o să mă mărit cu tine. Nici măcar nu mi-ai spus cum privești posibilitatea de a avea o nevastă care să aibă propria ei carieră.

– Cred că fiecare om are dreptul de a împlini tot ce și-a propus să facă în viață. I-aș spune soției mele…Dă-i drumul, ce mai aștepți!?

Ea îl săgetă cu privirea.

– Dar dacă asta ar veni în conflict cu ceea ce vrei tu să faci?

– Să rezolv probleme e meseria mea, zâmbi el.

Christine trase adânc aer în piept.

– Și dacă nu moștenești averea bunicului tău?

Zâmbetul lui Shane nu tresări niciun milimetru.

– Rămân un tip care rezolvă probleme. Chiar unul de mare succes, aș adăuga. Se întinse peste masă și-i luă mâna, protejând-o între mâinile lui, mângâind-o delicat. Ochii lui o priveau intens. Christine, n-o să duci lipsă de nimic lângă mine.

Inima îi cerea să spună da. Aproape îl spusese. Nu știa ce o reținuse. Shane era atât de puternic, echilibrat și hotărât, absolut corect în modul de gândire, și atât de generos atunci când dăruia, ce ar mai fi putut dori de la el? Era tot ce-și dorise vreodată de la un bărbat. Iubitul perfect. Partenerul de viață perfect. Sentimentul pe care-l ghicea la el trebuia să fie autentic. Iar sentimentele ei pentru el o făceau să vrea să-i dea tot ce-i lipsise până acum. Oare timpul mai avea vreo însemnătate atunci când nu mai era necesară nicio altă dovadă de iubire?

– Hai să mergem acasă, spuse ea înainte ca tentațiile să-i întunece

judecata.

Nu trebuia nicidecum să se grăbească să ia o decizie. Putea să aștepte până când Max și-ar face din nou apariția, pentru a clarifica situația. N-avea niciun dubiu că generalul va face o nouă incursiune în viața ei și că Shane îi va rămâne alături până când se va întâmpla asta. Va vedea atunci ce e real și ce nu.

Luară un taxi până acasă. Christine observă mașina albastră parcată la colț, dar nu era nimeni în ea. Sandra era evident paranoică în legătură cu filajul. Christine își spuse în sinea ei că experiența din Melbourne îi declanșase Sandrei, într-o formă sau alta, un complex al persecuției.

Semnul de întrebare referitor la sănătatea mintală a Sandrei reveni din nou, câteva momente mai târziu. Christine și Shane tocmai coborau din taxi, când Sandra țâșni din casă, lăsând ușa larg deschisă în urma ei.

– Până aici! țipă ea fluturându-și mâinile cu gesturi disperate. Ți-am spus că vei fi preluată, Christine. E timpul s-o recunoști. Și să fii fermă. Mi-ai dat voie să stau în casa ta și n-am să mă las dată afară de nimeni.

– Sandra, potolește-te! Nu te dă nimeni afară, o liniști Christine.

– Ba da! înfipse un deget acuzator către Shane. Și e numai vina lui! A pus-o la cale de mult. Dar n-am să mă las cumpărată. Sunt prietena Christinei și am să rămân lângă ea, Shane Courtney.

– Pentru numele Domnului, Sandra. Despre ce vorbești? o implora Christine.

– Uite aici! Le flutură în față un pumn plin de bancnote de o sută de dolari. O mie de dolari partea mea, ca să mă mut. Ăștia n-au cum

să fie bani cinstiți! E clar că sunt niște escroci, Christine!

– Care ei, Sandra?

– El. Îl fixă cu privirea pe Shane, apoi arătă cu mâna spre casă. Și bătrânul dinăuntru, care zice că-i bunică-su!

– Max Courtney?! exclamă Christine.

– Ăsta-i numele pe care și l-a dat. Am crezut că a venit doar în vizită. Dar odată intrat, a avut tupeul să spună că ești asistenta lui personală. Și că a venit să ai grijă de el. Zicea că-ți dă cinci mii de dolari pe săptămână. Și că o să aibă nevoie de camera mea.

– Îndrăzneață mutare, murmură Shane apreciativ. Dar ce-o fi urmărind de fapt?

– Hai să aflăm, spuse Christine.

Sandra privi spre mia de dolari din mâna ei.

– Va ieși mare scandal din asta, murmură ea, apoi se-ndepărtă precipitat de ei, împleticindu-se către cărarea de sub copaci ce dădea în Oxford Street.

– Sandra, unde te duci? strigă Chrisitne.

– O să mă-ntorc după ce pleacă ăștia! aruncă ea peste umăr, din mers.

Christine și Shane se uitară unul la altul, ridicară din umeri și se-ndreptară spre intrare. Cu un pas sigur și hotărât, Christine mergea în față, iar Shane rămase în urmă, să închidă ușa.

Max stătea în capul mesei din living. Arăta ca un general la comandă, splendid într-un costum din trei piese, o mână odihnindu-i-se pe un baston cu cap de argint, iar cealaltă jucându-se cu o havană mare. Pe masă era o sticlă plată de argint, de tipul celor în care se pune coniac sau whisky. Paharul de lângă sticlă indica

modul cum își petrecuse timpul.

– Max Courtney, știi doar că n-ai voie să fumezi! Și nici n-ar trebui să bei! îl muștrului Christine.

Max duse trabucul la gură și pufăi de parcă ar fi gustat cel mai dulce nectar de pe fața pământului.

– Salut, bunicule, spuse Shane trecând pe lângă Christine. Ai venit să spui că-ți pare rău?

Max urmări rotocoalele de fum ridicându-se, ignorând intenționat atât cuvintele lui Shane, cât și prezența acestuia. Privirea lui rătăci prin cameră până se decise să-i surâdă Christinei.

– Drăguță casă, Steluțo, spuse el. Ar avea nevoie de unele înnoiri. Mâine o să aduc un arhitect și un decorator de interioare. O să-mi facă mare plăcere să stau aici.

Capitolul 9

Provocare intensă. Nu se va retrage nimeni de pe câmpul acesta de luptă. Pentru fiecare dintre ei era acum ori niciodată.

Gândurile îi trecură Christinei prin minte în timp ce păși înainte. Timpul diplomației trecuse, decise ea. Acum, era timpul confruntărilor față în față.

Smulse trabucul fumegând dintre degetele lui Max, strivindu-i-l în băutură. Luă paharul și sticla de pe masă dintr-o mișcare și era deja în drum spre coșul de gunoi din bucătărie, înainte ca el să aibă timp să reacționeze.

– Steluțo, unde e umanitatea ta? protestă el. Acum nu mai suntem la spital.

– Cum ai aflat unde stau? întrebă ea, subliniind întrebarea cu o izbitură a capacului pe coșul de gunoi.

– Am mituit infirmiera de salon pentru a obține adresa ta. A negociat cu abilitate. M-a taxat o sută de dolari.

Christine se repezi în camera de zi scoțând flăcări pe nări.

– Ei bine, să știi că Shane s-a descurcat mai bine. L-a costat doar treizeci de dolari.

– Hmm, se miră Max. Probabil că a avut de-a face cu un prostovan.

– Gino nu-i un prostovan. Sufletul lui de italian pur și simplu n-a putut rezista unei povești de dragoste.

Max rânji.

– Ai fost indusă în eroare, Steluțo. Nu-i nicio poveste de dragoste aici. Arătă din cap spre partea mesei unde se așezase Shane. Am venit să te salvez de el.

– N-am nevoie de niciun salvator, i-o întoarse Christine. Și n-am de gând să fiu nici asistenta ta particulară.

– Am venit pregătit pentru asta. Scoase un cec din buzunarul interior al hainei, și i-l întinse cu un aer de supremă încredere.

Christine îl luă, trase un scaun, se așeză, ridică bricheta de argint pe care el o lăsase pe masă după ce își aprinsese trabucul, apoi puse cecul deasupra flăcării.

– Ăla-i un sfert de milion de dolari, țipă Max oripilat.

– Cum spuneai și tu, Max, compromisul e un cuvânt folosit de diavol. Las' să ardă!

– Negociem pe mai mult, Steluțo?

Ea puse resturile arse de hârtie în scrumieră, apoi îl privi în ochi.

– Știi care e problema ta, Max? Te-a ruinat chiar bogăția.

El râse la o astfel de abordare.

– Crezi că poți cumpăra orice, iar când lucrul ăsta nu se-ntâmplă, nu suporți să recunoști că te-ai înșelat, continuă Christine. Cred că ar fi o idee bună să-i dai pe toți de pomană. Asta s-ar putea să fie

nașterea ta ca om.

El se opri din râs și-i aruncă o privire straniu de blândă.

– Cândva, altcineva mi-a mai spus asta.

– Atunci, e păcat că n-ai ascultat, pentru că acum e cam târziu, Max. Vreau să înțelegi asta foarte clar. Fără alte oferte. Gata cu licitația.

– Aș putea să te fac bogată, insistă el.

– Nu-mi pasă! Asta nu e important pentru mine!

Max se relaxă pe scaun cu un zâmbet ironic pe buze.

– Cum se mai repetă trecutul!

Shane izbucni într-un râs amar.

– Iar ai priceput de-a-ndoaselea, nu-i așa bunicule? Acum suntem doi care nu pot fi cumpărați.

Max ignoră remarca sardonică a lui Shane. Ochii lui o priveau acum pe Christine cu un nou respect.

– A trebuit să aflu, spuse el încet.

Christine nu știa la ce trecut se referise Max, și era sătulă până în gât de felul lui de a vorbi în enigme, sugerând faptele în loc să le spună pe nume.

– Ei bine, spuse ea cu exasperare, sunt câteva lucruri pe care și eu vreau să le aflu, Max.

– Ce-ai vrea să știi, Steluțo? o întrebă el cu afecțiune.

– În primul rând, de ce mi-ai făcut oferta aia ridicolă?

Expresia lui suferi o schimbare imediată. Îi aruncă o privire peste masă nepotului său.

– Ca să-l las fără muniție. Dacă nu te-ar fi amestecat în toată povestea asta, i-aș fi dat lui totul.

– Tu ai amestecat-o pe Christine în asta, nu eu, răspunse Shane susținând privirea bătrânului. Ai încercat s-o atragi în tabăra ta ca eu s-o urmez.

Max izbi cu pumnul de masă.

– N-ar fi trebuit să te folosești de ea.

Shane izbi și mai tare.

– Nu mă folosesc de ea! țipă el. Nu m-aș folosi niciodată de Christine! Orice ai spune sau ai face, bunicule, o să mă-nsor cu ea. Și la naiba cu tot ce vrei tu să-mi dai!

– Opriți-vă chiar acum! ordonă Christine. N-am spus că o să mă mărit cu tine, Shane. Și vreau să știu de ce crede bunicul tău că te folosești de mine.

Bătrânul se relaxă în scaun, vorbind ca pentru sine.

– Căsătorie! Ei bine, asta pune cu siguranță lucrurile într-o altă lumină.

– Încă n-am acceptat, repetă Christine, hotărâtă să rămână cât mai neimplicată până va auzi tot ce dorea să audă.

– De ce nu? Max părea descumpănit. Se încruntă spre nepotul său. Ce e-neregulă cu el? Seamănă prea mult cu mine? Ar fi cazul să faci niște schimbări, Shane, nu repeta greșeala mea.

– Despre ce greșeală vorbești? întrebă Christine, uimită de brusca schimbare la față. Căsătoria făcea ca totul să fie în regulă? Era Max unul dintre moraliștii care nu sunt de acord ca doi adulți să trăiască împreună?

Max deveni brusc circumspect.

– Nu-ți face probleme despre ce-am pățit eu, Steluțo. Am fost prea bătrân ca să mă mai schimb, așa că n-am primit ce-mi doream.

– Ce anume? insistă Christine.

– Femeia pe care am iubit-o, răspunse el încruntat.

– Tu ai iubit pe cineva? întrebă Shane, uimit.

Max îl privi bulversat.

– N-ai știut?

– Cum aș fi putut să știu? întrebă Shane. Ce mi-ai arătat vreodată din viața ta? Eu sunt copilul pe care i l-ai dat pe mână Cynthiei, ți-aduci aminte? Ăla trimis vreme de șase ani la internat. Cel pe care ai sfârșit prin a-l scoate din viața ta pentru că n-aveam de gând să devin un om supus.

Bătrânul îl fulgeră pe Shane cu privirea.

– Spunându-mi cum să-mi conduc afacerile de parcă eu n-aș fi știut! Se aplecă în față agresiv, bătând darabana pe masă cu degetele. Cine a făcut compania ceea ce e? Cine?

– Tu ai făcut-o, bunicule, recunoscu Shane. Și pentru că n-ai luat inițiativele pe care ți le-am sugerat, merge numai la vale de opt ani de zile.

– Nu-mi mai rămăsese nimic pentru care să muncesc, nu-i așa? Nimeni căruia să-i dau ștafeta. A trebuit să fac un atac de cord ca să te întorci la mine.

– Îmi spusesei să plec, îi aminti Shane mohorât.

– Ar fi trebuit să-mi dai timp să mă obișnuiesc cu ideile tale, răcni Max. Câinii bătrâni nu învață peste noapte trucuri noi.

– N-ai vrut să asculți.

– Vroiai să le faci pe toate numai după capul tău. Fără pic de respect.

Se priviră îndelung, cu căutături crunte.

– De ce nu puteți spune amândoi că vă pare rău? sugeră Christine pe un ton blând.

O tăcere încăpățânată domnea între ei. Întreruptă de o bătaie puternică în ușa de la intrare.

– Probabil că Sandra și-a uitat cheia, spuse Christine și se ridică de la masă pentru a deschide ușa prietenei ei.

Nu era cel mai fericit moment în care prietena ei se putea întoarce acasă. Christine avea intenția să încerce să medieze o reconciliere între cei doi bărbați, iar Sandra n-avea cum să fie de vreun ajutor în situația dată. Trebuia s-o facă să înțeleagă că era imperios necesar să stea în camera ei, departe de orice ceartă cu cei doi Courtney.

Cu toate astea, când Christine deschise ușa de la intrare, fu total nepregătită pentru ce urmă. Fu aproape strivită de perete când Cynthia Courtney o împinse și trecu de ea. Howard o urmă îndeaproape. Urmară Prudence și Trevor. Intrară apoi cei doi psihiatri, însoțiți de doi indivizi solizi în halate albe. Toți se repeziră pe hol fără să ceară permisiunea proprietarului casei.

– Uite-l! țipă Cynthia. Și-a ieșit complet din minți!

Vocea lui Shane reverberă în toată casa.

– Dacă mai faceți un singur pas spre bunicul, o să vă alegeți cu capetele sparte!

Christine își făcu loc printre invadatori, și-l găsi pe Shane stând alături de Max, cu picioarele depărtate într-o poziție războinică, legănând amenințător bastonul cu vârf de argint.

Max îl bătu pe mână liniștitor.

– Nu-i nimic pentru care să-ți faci griji, băiatul meu. Totul a fost

anticipat și neutralizat.

– Ce cauți aici, Shane? vru Howard să afle. Tu nu mai ai nicio treabă cu familia asta. Ai fost dat afară de ani buni.

– E aici pentru că vreau eu să fie aici! declară Christine repezindu-se să-și facă loc prin mulțimea de intruși. Ce drept aveți să dați buzna în casa mea?

– Asta-i aia! sări Prudence. Cu cincizeci de ani mai tânără decât el!

– Nu credeai că o să aflăm unde locuiește, nu-i așa tată? încheie Trevor triumfător. Casa asta e urmărită de zile bune. Știam că o să vii la ea, mai devreme sau mai târziu.

Dumnezeule mare, Sandra a avut dreptate, se gândi Christine, mânioasă că fusese spionată.

– Da! Țapul bătrân avea de gând să-i dea cinci mii de dolari pe săptămână ca să-l țină de mână și să-i ia temperatura, scrâșni Cynthia. Numai Dumnezeu știe ce-ar mai fi ieșit din asta!

– Am mituit sora de salon ca să-i aflăm adresa, interveni Howard plin de el. Ne-ai subestimat, tată.

– Cât ai plătit? vru Max să știe.

– Cinci sute de dolari!

– N-ai fi în stare să negociezi nici măcar o curbă de șosea, spuse Max dezgustat.

Sora de salon făcuse un câștig frumușel din afacerea asta, gândi Christine, apoi trecu din nou la atac.

– Ați trecut orice limită a bun-simțului! acuză ea banda celor patru. N-am acceptat slujba.

– Micuța căutătoare de aur…o ironiză Cynthia.

– Ai grijă ce spui, mătușă Cynthia, nu permit nimănui s-o insulte

pe Christine.

– Uite cum e! Tu și asistenta ta puteți face ce vreți, Shane. Noi trebuie să-i scoatem tatei certificat, spuse Trevor împăciuitor.

– Da. Tu oricum ai pierdut cursa, interveni și Howard. Pe tine nu te afectează dacă risipește averea familiei în cele patru vânturi.

– Toți patru sunteți mai nebuni decât bunicul, răspunse Shane furios. O să-l vârâți la balamuc numai peste cadavrul meu.

Max îl mângâie din nou pe Shane pe braț.

– Ești un flăcău pe cinste, Shane. Nu știu de ce n-am putut noi să cădem la o înțelegere. Vârî mâna în buzunarul de la haină, de unde scoase un plic lung. Dă-i asta lui Howard. El e cel mai în vârstă. Asta dacă o iertăm pe Cynthia că și-a falsificat certificatul de naștere.

– Ce-i aici? întrebă Howard suspicios.

– Fotocopii ale declarațiilor sub jurământ, care certifică deplinătatea facultăților mele mintale. Datate cu ziua de azi, spuse Max cu o satisfacție deplină. În afara unor doctori de renume, o să mai găsești semnăturile unui judector la înalta curte de justiție, un fost prim-ministru, și câțiva oameni de o ținută morală impecabilă, toți fiind convinși că sunt în deplinătatea facultăților mintale.

Zâmbi către cei doi psihiatri și către bărbații în halate albe.

– Vreo nelămurire din partea dumneavoastră, domnilor?

Înainte ca vreunul din ei să-i poată răspunde, de afară se auzi strigătul "Atacați!", iar apoi un tropăit de pași pe hol. Cei doi bărbați în halate albe fură țintuiți de perete, psihiatrii se făcură cât de mici posibil, iar grupul celor patru fu împins în celălalt capăt al camerei de o mulțime belicoasă de invadatori.

Christine îl zări pe Shane ridicând bastonul bunicului ei și țipă:

– Nu! Shane, oprește-te! Sunt cei de la Kitty O'Shea.

Gino intră gâfâind, cu brațele ridicate.

– Christine! Christine! Ar fi putut oricând să-i stea alături lui Pavaroti pe o scenă de operă.

– Aici sunt, Gino!

– Ah, bambina mea frumoasă! Îi luă mâinile și o sărută răsunător pe ambii obraji. Am venit să te salvăm de violatorii și criminalii ăștia.

Apoi, într-un marș triumfal, intră solistul formației, marele Mike Donovan, cu Sandra Allsop cocoțată pe umeri servindu-i de călăuză.

Sandra arătă spre Shane.

– Ăsta-i ăla care a luat-o pe Christine sus și a pus stăpânire pe casă!

Apoi îndreptă un deget acuzator spre Max.

– Și ăstălalt mi-a dat o mie de dolari să mă mut, ca să nu fiu de față!

Sosise cavaleria!

Christine închise ochii și respiră adânc. De ce trebuia să se întâmple toate deodată? Se descurca atât de bine cu Shane și cu Max înainte să năvălească restul familiei Courtney. Deși, culmea ironiei, asta avusese ca rezultat unirea bunicului și nepotului într-un front comun, fără niciun ajutor din partea ei.

Iar acum, asta!

Deschise ochii cu un oftat și-l văzu pe Mike cum o lasă jos pe Sandra. Apoi își scutură părul pe spate, își umflă pieptul și păși în mijlocul camerei, sfidând pe oricine să-l mute de-acolo.

Fu susținut de un cor de mormăieli încurajatoare. Bărbații de la Kitty O'Shea erau puși pe harță. Câțiva dintre ei făcură un cerc în

jurul lui Max și al lui Shane, tăindu-le "acuzaților" orice posibilitate de fugă. Ceilalți, priveau amenințător restul captivilor, obligându-i astfel să se supună.

Mike îl cântări pe Shane din cap până-n picioare.

– Deci, amice! spuse Mike. Ai ceva de zis înainte să-ți aplicăm tratamentul pentru că-ți faci de cap cu fata noastră?

Christine trebuia să oprească asta.

– Mike, păși ea în față cu brațele deschise, făcând apel la toată lumea, totul e în regulă.

– Christine, o opri Shane ferm, pot să răspund pentru acțiunile mele.

Șoaptele de încuviințare dăură ocol camerei.

Christine n-avea de ales. Merse lângă Shane pentru a-și demonstra astfel solidaritatea.

– Spune ce ai de spus, comandă Mike privindu-l pe Shane cu aceeași suspiciune ca la început.

Shane își plimbă privirile peste întreaga adunare, înfruntând fiecare pereche de ochi acuzatori.

– Întâi de toate, aș vrea să spun că din momentul în care am văzut-o pe Christine am simțit că e cea mai distinsă și mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Prezența voastră aici, în seara asta, atâția prieteni adevărați gata s-o protejeze de orice rău, indiferent de pericolul la care vă expuneți, mi-arată cât este de specială și de unică pentru voi toți.

Îl privi apoi direct pe Mike.

– Ti-am promis că o să am grijă de ea, Mike. Și chiar asta am făcut cât am putut de bine. Întoarse apoi capul spre Sandra. Știu că am

speriat-o pe prietena Christinei când a sosit pe neașteptate. Amândoi, Christine și cu mine, am crezut că e un hoț în casă, iar reacția mea a fost aceea de a o proteja atât pe ea cât și bunurile ei.

– Ce ai de spus de toate modificările pe care le-ai făcut în casă? îi aruncă Sandra.

– Fiecare este o îmbunătățire, până la cea mai mică dintre ele. Iar pe Christine n-a costat-o nimic, spuse Shane. Am încercat să te ajut și pe tine, Sandra. Pentru că ești prietena Christinei. Nu e niciun lucru pe lumea asta pe care nu l-aș face pentru Christine. Cât despre faptul că mi-aș face de cap cu Christine... Își plimbă din nou privirea peste auditoriu, privindu-i pe toți în ochi. Aș snopi orice bărbat care ar vrea să-i facă vreun rău. Știu ce simțiți. Vă respect pentru atitudinea voastră față de ea. Sunt profund mișcat de faptul că are prieteni cărora le pasă atât de mult de binele ei. Și mie îmi pasă. Mai mult decât aș putea spune.

Se opri o clipă. Atmosfera din cameră se schimbase subtil. Ostilitatea se transformase într-o atenție plină de interes.

– S-ar putea să vă pară că m-am mișcat prea repede în ceea ce o privește pe Christine, continuă Shane. Vă pot spune doar că e profunzimea sentimentelor pe care le nutresc pentru ea. Petrecu un braț după talia Christinei. Vreau s-o țin lângă mine pentru tot restul vieții. Am rugat-o pe Christine să se mărite cu mine. Cred că și ea vrea. Sper că vrea. Dacă voi reuși s-o conving să spună da, voi fi mândru și fericit dacă veți veni cu toții la nuntă.

Declarația fu primită cu murmure de aprobare.

Shane își strânse mâna pe talia ei.

– Orice ar decide Christine, tot voi vrea să am grijă de ea.

Întotdeauna. Mai presus de orice, vreau să fie fericită.

Singurul zgomot care se mai auzea în cameră, era cel făcut de Max Courtney folosindu-se de batistă.

Mike își drese vocea, apoi se uită la Christine.

– Mie îmi pare foarte sincer, Christine. Vrei să-i mai aplicăm tratamentul?

– Între mine și Shane nu s-a întâmplat nimic din ceea ce n-am vrut eu să se întâmple, Mike, răspunse ea cu o voce înecată.

Discursul lui Shane îi provocase o avalanșă de emoții. Ideea că el își urmărea fără milă doar propriul interes nu mai putea sta în picioare. S-o aibă alături fusese singurul lui scop, pe care-l urmase cu un devotament de care Christine nu se mai putea îndoi.

– O să te măriți cu el Christine? strigă Gino.

Înainte să poată răspunde, familia Courtney se răzvrăti.

– Sub nicio formă! țipă Cynthia.

– E o rușine pentru familie! spuse Prudence cu dispreț.

– Ești încă sub investigație! amenință Trevor.

– Cu totul nepotrivită! declară Howard.

Camera fremătă de un val de nemulțumire.

Christine se grăbi să împiedice orice acțiune trecând peste răspunsul meritat de comentariile acelea jignitoare. Se adresă direct lui Gino.

– O femeie are dreptul de a decide singură când și dacă acceptă o cerere în căsătorie. După cum ați auzit există o opoziție în sânul familiei lui Shane, care trebuie lămurită. Dar atunci când am să mă hotărăsc, Gino, Shane va fi primul care va afla.

– E cinstit așa, spuse Mike, apoi se-ntoarse spre grupul celor

patru care îndrăzniseră să-și manifeste dezprobarea față de o căsătorie pe care el începuse s-o susțină. Băieți, părerea mea e că i-am face un bine Christinei dacă-i aruncăm pe ăștia în stradă.

– Plecăm noi în liniște, spuse Howard nervos.

– Așa să faceți! spuse Mike. Și să nu vă mai prind în preajma fetei ăsteia.

– Cine ar vrea să se amestece cu gloata asta? avu Prudence imprudența să spună.

– Până aici! spuse unul dintre bărbați. Cucoana cu gură mare e a mea!

Urmă o izbucnire de voioșie în toată mulțimea.

– Ia mâna de pe mine, se smiorcăi Trevor. O să depun plângere la poliție.

– Încearcă numai să faci asta și o să vezi cum te investigăm noi, amice, se auzi un răspuns hâtru din mulțime, declanșând un val de comentarii ironice, în timp ce grupul celor patru și anturajul lor fură scoși de-a valma din casă. Nu se mai auzi în urma lor decât strigătul mânios al Cynthiei când era îmbrâncită în stradă. Un cor de sfaturi răsună în urma lor.

– Asta-i doar un aperitiv față de ce vă așteaptă dacă vă mai legați de Christine și de băiatul ei.

– Chiar așa! Să ziceți mersi că ați scăpat ușor de data asta!

– Și nu vă mai vârâți nasul în viața lor.

– Sau ne veți da socoteală!

Mike conduse mulțimea în sufragerie, frecându-și mânile cu satisfacție. Ceilalți tropăiră după el, cu chipurile strălucind de încredere în cauza lor și de plăcerea unui lucru bine făcut. Christine

nu-și putu reține zâmbetul, fericită că vulturii primiseră o porție zdravănă de "desert". Încă zâmbea fericită către grupul dârz de susținători, când o nouă bombă explodă.

– Ați uitat de el, țipă Sandra îndreptând un deget acuzator în direcția lui Max.

– Nu! strigă Christine. E încă în convalescență după un atac de cord. L-am îngrijit la spital. Nu are nicio legătură cu cei care ne filau, Sandra. Cei care au fost dați afară erau responsabili pentru asta.

Chipul Sandrei se lumină triumfător.

– Deci, am avut drepate când îți spuneam de mașina albastră și de aia gri!

Christine încuviință.

– Îmi puseseră casa sub urmărire.

Max se ridică în picioare, adresându-i-se Sandrei cu o voce răsunătoare.

– Nu-ți face griji în privința mea, tânără doamnă. Susțin din toată inima acțiunile tale. Ai făcut foarte bine că le-ai spus oamenilor ăstora de ispravă ce se întâmplă aici. Meriți o răsplată substanțială.

– Merit? spuse Sandra, surprinsă.

– Bineînțeles că da. Îți mulțumesc pentru inițiativă și… n-o să am nevoie de camera ta noaptea asta. Lucrurile importante s-au aranjat între Shane și Christine, iar acum e timpul să trecem mai departe. Dar poți să păstrezi banii, draga mea. Consideră-i un semn de recunoștință din partea mea.

– Chiar vorbești serios?

– Nu doar vorbesc serios, dar toți bărbații ăștia de ispravă merită și ei o recompensă. Cea mai bună treabă pe care am văzut-o de ceva

vreme. Băutura e în contul meu la Kitty O'Shea, astă-seară.

Urmă un cor de urale aprobatoare.

– Stați așa! ordonă Mike. Dacă ai de gând să ne faci cinste, amice, ar trebui să ne spui mai întâi cine ești.

– Spuneți-mi Max. Sunt bunicul flăcăului ăstuia de toată isprava. Și cea mai mare dorință a mea este să vrea Christine să se mărite cu el. Va fi împlinirea lui. Și, pe bunul Dumnezeu, o să fac tot posibilul să am și eu grijă de ea. Cea mai bună asistentă din tot spitalul. Cea mai frumoasă femeie din lume. E cineva între voi care nu vrea să bea pentru asta?

Un cor de voci îl asigură că-și puteau îndoi coatele întreaga noapte pentru o astfel de cauză nobilă. Mike își aruncă o mână după umerii lui Max, trăgându-l lângă el, să conducă marșul către Kitty O'Shea.

– Max, tu n-ai voie să bei! țipă Christine speriată.

Vocea lui triumfătoare zbură pe deasupra capetelor oamenilor care se înghesuiau deja la ușă.

– Acum nu mai sunt în spital, Steluțo!

Când ultimul dintre petrecăreți ieșea din casă, Max își vârî capul pe ușă. Uriașul Mike Donovan era lipit de el. Era clar că vor fi cei mai buni prieteni. Sandra își făcu loc să se strecoare pe lângă ei, agitând fericită pumnul plin de dolari, și grăbindu-se să petreacă alături de ceilalți.

– Ia asta ca pe o lecție de viitor Shane, spuse Max cu zâmbet larg. V-am netezit calea, ție și Christinei. Le făcu un semn cu ochiul. Vârsta și experiența bat entuziasmul vostru la orice oră.

Christine simți cum Shane își umflă pieptul, așa că se grăbi să-l

ia de mână. Doar o exclamație îi scăpă printre buze, reprimându-și remarca ce-i stătea pe limbă. Generalul le adresă un salut ștrengăresc și închise ușa.

– Bunicul tău merită respectat, zise Christine. Mai ales atunci când are dreptate. El zâmbi, și în ochii ei se citi promisiunea unei recompense pentru că rezistase provocării. Toată casa e a noastră.

Shane o privi pe Christine cu ochii aprinși de dorință.

– Am să încui și o să pun și ivărul la intrare, spuse el hotărât.

– Mi-e teamă că nu avem niciun ivăr, spuse Christine.

– Ți-am spus de la bun început că sunt un tip îndemânatic. Ușa aia o să aibă un ivăr astă-seară!

Christine se gândi că ar fi o risipă de timp și de energie. Se lipi de pieptul lui Shane.

– Am fost foarte impresionată de ceea ce le-ai spus prietenilor mei, Shane.

– O să spui da acum, Christine? întrebă el luând-o în brațe și strângând-o la piept.

– Poate totuși că ai spus numai de dragul vorbelor, ca să nu primești "tratamentul", insinuă ea cu șiretenie prefăcută, fără să creadă asta, dar vrând să savureze certitudinea minunată a iubirii lui.

– Nimeni nu m-ar putea intimida în relația mea cu tine, se apără el. Dacă ar fi încercat să ne separe, ar fi avut lupta vieții lor. Uriașul Mike și toți ceilalți.

Ea radia de admirație.

– Am fost așa mândră de hotărârea cu care le-ai ținut piept.

– Am vorbit cât se poate de serios, insistă el.

– Trebuie să recunosc că așa părea, concedă Christine, înfiorată

de tonul grav, al vocii lui.

– Deci? Ochii lui străluciră, plini de speranță.

– Când mi-ai cerut prima dată să mă căsătoresc cu tine, luptai doar să-mi faci o ofertă mai bună decât bunicul tău, îi aminti ea, dorind să îndepărteze orice norișor din viitorul ce strălucea luminos în mintea ei.

– Christine, atunci credeam că am o problemă să te păstrez alături de mine. Răspunsul mi-a venit pe limbă pentru că, oricum, asta era intenția mea. Să te am alături pentru totdeauna. Îți jur că în felul ăsta am gândit lucrurile.

– Dar nici măcar nu m-ai întrebat dacă doream asta, îl dojeni Christine.

– Te întreb acum.

– Ai un fel teribil de arogant de a presupune anumite lucruri, Shane Courtney.

– Nu-mi împărtășești sentimentele, Christine? întrebă el blând. N-ar trebui să fiu sigur de asta?

Era imposibil să fi negat ceea ce fusese atât de evident întreaga săptămână. Și va fi evident pentru totdeauna, dacă promisiunile lui se vor dovedi adevărate.

– Căsătoria e un angajament pe viață pentru mine, Shane.

– Pentru mine, de asemenea, o asigură el. Crede-mă, Christine, vreau să te am alături pentru totdeauna. Cred că până și bunicul a ajuns să accepte asta ca pe o certitudine. Tu de ce nu poți?

– De ce crezi că s-a răzgândit brusc în toate privințele?

– Ca să salveze aparențele. Când înfrângerea e iminentă, să faci un pas înapoi e o alegere înțeleaptă, spuse Shane.

– Să știi că am fost mândră de tine pentru că ai trecut peste tot ce-a fost între voi și i-ai stat alături împotriva unchilor și mătușilor tale.

Shane oftă, nerăbdător.

– Păi, aș fi luat partea oricui împotriva ălora. Putem trece la partea importantă?

– Ești un bărbat foarte mândru.

– Aș fi și mai mândru cu tine alături. Vrei să spui da?

– Sunt aproape de punctul ăla, spuse ea încurajator.

– Ce altceva ar mai trebui să fac? întrebă el.

Ea îi deschise nasturele de sus de la cămașă.

– Poate, dacă o să-mi reîmprospătezi memoria sentimentelor pe care le împărtășim…

– Nicio problemă, spuse el și se puse pe treabă cu o ardoare care o convinse pe Christine că nu putea fi nimic mai înțelept decât să-l aibă pe Shane Courtney ca bărbat pentru tot restul vieții.

Era perfect că aveau toată casa numai pentru ei, pentru că Shane rămase fără cămașă încă din hol. Ea își încolăci mâinile după gâtul lui, iar el o urcă în brațe la etaj. Iată un mod nou și incitant de a urca în dormitor, gândi Christine. Tot ce avea legătură cu Shane era nou și incitant.

Își imagină viața pe care ar putea s-o aibă împreună. Și ar fi putut fi nouă și incitantă după ce îi va da lui Shane consimțământul. Adică nu peste mult timp. La urma urmelor era cel mai bun iubit de la etaj din lumea întreagă, iar ea știa că se apropia momentul perfect când să spună da.

Capitolul 10

Tot ce e mai bun pe lume. Asta își dorise mama ei pentru ea. Totuși, pe măsură ce privirile Christinei descopereau splendoarea magnificei sufragerii din conacul lui Max Courtney, grandoarea camerei n-o ajuta deloc să alunge tristețea acestui prim Crăciun fără mama ei.

Desigur, îl avea pe Shane care să-i dea un sentiment de apartenență. Și pe Max, care o revendica deja ca nepoată, deși nunta era planificată abia peste o lună. Privi inelul de logodnă cu diamante de pe mâna ei, apoi îi zâmbi lui Shane, întrebându-se ce gândeau ceilalți membri ai familiei Courtney, văzându-i așezați alături de Max în capul mesei.

Niciunul din ei nu refuzase invitația lui Max de a lua cina de Crăciun împreună. Howard și Cynthia erau așezați pe o parte a mesei lungi, iar Trevor și Prudence pe cealaltă parte, îmbrăcați cu toții la patru ace și cu niște fețe extrem de zâmbitoare. Se purtau de parcă nimic nu se-ntâmplase în sânul familiei. De parcă raidul asupra casei

Christinei în Paddington și cearta izbucnită acolo nici n-a avut loc vreodată.

Era probabil o decizie pragmatică de a se bucura de ce e mai bun atât cât mai puteau, se gândi Christine. Și oricât de mult le-ar fi stat în gât prezența ei, fuseseră de o politețe studiată cu ea. Casa lui Max, averea lui Max și acordul lui Max erau stimulente puternice pentru un comportament adecvat unei zile dedicate păcii și bunei înțelegeri.

Războiul se terminase. Christine înțelese acum că nu fusese nicicând război pentru Shane. Chiar îl iubea pe bunicul său și dorise din tot sufletul să găsească un loc comun, dacă era posibil. Decât să-și îndepărteze din nou nepotul, Max hotărâse să respecte decizia lui Shane de a fi propriul său stăpân.

Christine își aduse aminte că în urmă cu șase săptămâni se-ntreba cum își va petrece Crăciunul anul ăsta. Nu și-ar fi putut imagina un astfel de loc nici într-o mie de ani. Sufrageria însăși era un altar al bogăției. Înaltul tavan boltit, ușile franțuzești încadrate de draperii elegante de mătase roz plecându-se cu grație până la podeaua din lemn de esență rară…numai atât și era suficient să-ți taie răsuflarea, fără să mai iei în considerare mobilierul din cedru strălucitor.

Masa fusese garnisită cu o varietate de argintărie și cristaluri demnă de regi și regine, de care Max era fără îndoială mândru, gândi Christine și începu să înțeleagă cât de neliniștită era familia sa la gândul că vrea să dea totul pe apa sâmbetei.

Să fii obișnuit cu atât de mult…Își imagină că viața fără acest confort era de neimaginat pentru clanul Courtney. Pentru toți cu excepția lui Shane, care preferase să renunțe la toate astea decât să

se supună voinței bunicului său. Christinei îi crescu inima cu gândul la Shane. Shane era deasupra tentațiilor materiale. Asta o făcea să se simtă în siguranță alături de el. Știa că ceea ce simțea pentru ea era deasupra tuturor celorlalte lucruri.

Odată terminat ultimul fel al cinei somptuoase, Max ridică paharul de șampanie într-un toast.

– Vă doresc tuturor un Crăciun fericit! spuse el.

Toată lumea se grăbi să-i răspundă, și urarea se auzi de la toți mesenii.

– Am o mică ceremonie a darurilor de îndeplinit cu fiii mei și cu soțiile lor, anunță Max. Shane și Christine sunt de asemenea bineveniți să rămână cu mine. Pe ceilalți vă așteaptă Bradul de Crăciun în salon.

Urmă un exod grăbit dinspre capul îndepărtat al mesei.

– Acum urmează împărțirea prăzii, declară Max.

Un fior de încordare străbătu grupul celor patru. Aerul nonșalant al lui Shane era într-un contrast evident. Christine era mândră că toate astea nu însemnau nimic pentru el, deși spera că bunicul său îi va lăsa și lui ceva, oricât de puțin. Un semn al reconcilierii dintre ei.

Max își aprinse un trabuc, ignorând încruntătura Christinei. Îi zâmbi, apoi le zâmbi și celor care așteptau încordați verdictele sale.

– Howard, Trevor, sunteți fii mei. Vă știu și cu bune și cu rele. Pentru că vă iubesc v-am suportat, dându-vă tot ce v-ați dorit. Cinstit vorbind, nu vă pot învinovăți pentru felul în care ați ales să vă trăiți viețile. Mare parte din vină e a mea.

Făcu o pauză, pufăi din trabuc, apoi li se adresă din nou.

– V-am spus că o să dau totul de pomană. În mare, asta am și

făcut. Dar nu vă pot lăsa fără mijloace de subzistență. De aceea, vă dau fiecăruia dintre voi zece milioane, în acțiuni ale întreprinderilor Courtney. Asta e tot ce-a mai rămas. Faceți cu ele cum vă taie capul. Ori o să vă facă oameni, ori nu. Sper că o să faceți alegerile corecte, dar de aici înainte, totul e numai în mâinile voastre.

Howard și Trevor săriră în picioare, repezindu-se să-i strângă mâna tatălui lor și să-l bată pe umăr într-o izbucnire de bucurie și de recunoștință. Cynthia și Prudence li se alăturară grabnic, acoperindu-l cu pupături și îmbrățișări afectuoase.

– Și noi te-am iubit întotdeauna, tată, spuse Trevor cu o voce emoționată.

– Cel mai bun tată pe care l-ar fi putut avea cineva, adăugă Howard, copleșit de sentimente filiale.

– Știi că te poți baza pe noi să facem orice pentru tine, spuse Cynthia cu un zâmbet mecanic.

– Doar să ne spui, o susținu Prudence.

Christine văzu buzele lui Shane încrețindu-se într-o mică strâmbătură sardonică, și se-ntristă de preferința arătată celor care aleseseră să rămână supuși față de Max. Spera doar că Shane nu va fi prea dezamăgit.

– Ajunge! Ajunge! țipă Max. Duceți-vă să vă bucurați alături de familiile voastre. Am dăruit deja totul. N-a mai rămas nimic de interes pentru voi. Mai am doar câteva rămășite pentru Shane și Christine.

Plecară voioși, fără s-arunce măcar o privire către nepotul care fusese trecut cu vederea în favoarea lor.

– Ei bine, bunicule, cu asta i-ai făcut fericiți, spuse Shane fără nicio urmă de sarcasm. Sper doar că și tu ești. Apoi îi înmână lui Max

un mic pachet în hârtie poleită, pe care Max o rupse cu nerăbdarea cu care un copil așteaptă o surpriză. Nimeni nu-i mai adusese nimic. Fu încântat de cuțitul de argint pentru tăiat trabucuri, pe care-l descoperi în cele din urmă.

– Shane, asta înseamnă să-l încurajezi, îl certă Christine, exasperată.

– Nu. Înseamnă să accepți faptele, o corectă Shane.

Max râse către amândoi, apoi scoase două plicuri din buzunarul de la piept.

– Acum e rândul meu, spuse el. Îi înmână amândouă plicurile lui Shane. Unul pentru tine și unul pentru viitoarea ta nevastă. Poți să i-l dai în ziua nunții.

Shane deschise unul dintre plicuri din care scoase o foaie de hârtie pe care o parcurse rapid cu privirea, apoi privi uimit către bunicul său.

– Sunt numai trei din astea pe lume. Am să păstrez una din motive sentimentale, spuse Max. Acțiunile astea nu sunt nici măcar acoperite integral.

– Cât valorează una singură, bunicule? întrebă Shane.

Max rânji.

– Cinci cenți.

Shane începu să râdă. Hohotea cu poftă, un râs stenic, plin de fericire.

– Ești un adevărat bandit bunicule, unul de drumul mare!

Max începu și el să râdă, cei doi bărbați unindu-și hohotele.

– Ce-i așa de amuzant? vru Christine să afle.

– Aceste trei acțiuni …de cinci cenți…controlează puterea și

bogăția…întreprinderilor Courtney, sau ce a mai rămas din ele, reuși Shane să strecoare printre hohote de râs.

– E de-ajuns ca tu să pui din nou afacerea pe picioare dacă ești chiar atât de bun pe cât te crezi, îl tachină Max vesel.

– Mă prind, bunicule. Am s-o fac să meargă.

– Tot n-am priceput, insistă Christine.

Max îi explică.

– Cele două acțiuni pe care tu și cu Shane le dețineți, vă dau puterea să hotărâți ce dividente vor fi plătite fiecărei clase de deținători de acțiuni. Astfel că vă puteți da vouă înșivă oricât de mult sau de puțin aveți chef. Întreprinderile Courtney sunt efectiv ale voastre, să dispuneți de ele după bunul plac. Îi aruncă lui Shane o privire ascuțită. Asta nu înseamnă că trebuie să le tăiați craca de sub picioare celorlalți membri ai familiei. Tu ești cel puternic, Shane. Am pretenția să fii destul de mare încât să-i duci și pe ei, oricât de rău s-au purtat cu tine.

– Nu simt nevoia să mă răzbun, bunicule, spuse el calm, apoi îi oferi Christinei un zâmbet plin de dragoste. Când ai deja tot ce-ți dorești mai mult, e ușor să fii generos.

– Așa mă gândeam și eu, încuviință Max.

Christine roși de plăcere.

– Max, te rog să-i dai ambele acțiuni lui Shane, eu nu merit nimic.

– Nu, Christine, împărțim totul în mod egal, insistă Shane.

– Plus că mai am un motiv, spuse Max întinzându-se peste masă pentru a-i lua mâna. Avea brusc un aer melancolic în priviri. Valoarea unui dar nu stă în prețul său. Ceea ce vreau să-ți dăruiesc, Christine, e una dintre cele mai puțin valoroase dintre posesiunile mele, însă

cea mai prețuită. Scoase un obiect ce părea a fi un ceas de buzunar și i-l puse în mână. Era vechi și capacul de argint era ușor zgâriat.

– Deschide-l, o rugă el blând. Așa cum fac și eu în fiecare noapte, de douăzeci de ani.

Înrămată în capac, era o fotografie. Christine înlemni de uimire. Nu era nicio îndoială că femeia din fotografie era mama ei. Se uită întrebător la Max.

– Cum ai făcut rost de asta? De unde o ai?

– Mama ta mi l-a dat. Mi-a cumpărat ceasul ăsta din bazarul Paddington. În ziua aia, eu i-am făcut o fotografie. A fost o zi bună.

– Ai cunoscut-o pe mama?

Lui Shane îi scăpă o exclamație de uimire. Sări drept în picioare, concentrat să nu piardă niciun cuvânt al bunicului său.

– A fost cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o. Trăia după propriile ei standarde și valori. Fără niciun compromis. Dăruia tuturor din timpul ei, cu umor și înțelepciune. Avea un simț al aproapelui care recunoștea imediat la celălalt nevoia și durerea ascunsă. A știut întotdeauna ce este, încotro se-ndreaptă și pentru ce luptă și n-a abdicat niciodată de la adevărul din inima ei.

Lacrimi se adunară în ochii Christinei.

– Da! șopti ea răgușit. Chiar așa era.

– I-am făcut curte mamei tale.

– Când a fost asta? întrebă Christine.

Tu abia învățasei să mergi. Uneori, când mama ta era la muncă, te scoteam la plimbare. Îți cumpăram înghețată.

– Tu erai?...îmi amintesc de asta, dar nu-mi aminteam cine.

– Eu eram, spuse Max simplu. Voiam să dau ceva. Cât timp m-am

ținut după ea n-a vrut să accepte nimic de la mine.

– Și ce s-a întâmplat până la urmă între voi?

– Eu am forțat nota. Credeam atunci, și încă mai cred, că mama ta mă iubea sincer. I-am cerut să se mărite cu mine.

– Ea ce-a răspuns? întrebă Christine cu blândețe, văzând durerea din ochii lui.

– A spus același lucru pe care mi l-a spus fiica ei cu câteva săptămâni în urmă. Că averea m-a ruinat. Lui Max îi scăpă un zâmbet dulce amar. Uite că, în cele din urmă, am făcut ce mi-a spus ea să fac. Am împărțit totul. Îmi pare rău că n-am putut s-o fac atunci când ar fi contat.

Clătină din cap, copleșit de regrete.

– După aceea, n-am mai putut să mă întâlnesc cu Rose. Simțeam că sunt sfâșiat în două, Christine. Nu m-am mai întâlnit cu ea niciodată. Dar am fost la înmormântarea ei. Tu purtai vălul, n-aveai cum să mă vezi în mulțime. Am stat singur, mai în spate, gândindu-mă la tot ce pierdusem și dorindu-mi ca lucrurile să fi fost altfel.

Shane se aplecă înainte, cu un chip luminat de o înțelegere bruscă.

– Deci de aceea ai…

– Da. Nu știam că Albinuța mea e fata lui Rose, până când n-ai venit la spital să-mi spui povestea ei. Atunci, m-am gândit…

– Niciodată nu m-aș fi folosit de asta împotriva ta, bunicule! protestă Shane îndurerat. Chiar dacă aș fi știut. Ceea ce n-a fost cazul. Îți jur, bunicule!

Max îl bătu pe mână.

– Acum îmi dau seama de asta. A fost din cauza surprizei, băiete. Când ai început să vorbești de hotelul Kitty O'Shea, mi-a venit totul în minte. Ceva foarte personal pentru mine. Foarte special. Și m-a durut. Nu puteam să cred că este o coincidență. Eram sigur că ai identificat persoana pe care ai văzut-o în fotografie.

– Am văzut de văzut, dar n-am făcut nicio legătură în minte. Până acum.

– Îmi pare rău că am înțeles situația atât de greșit, Shane. Că te-am judecat în pripă…

– Dacă n-aș fi fost și eu atât de înfierbântat…

– Așchie din bătrânul trunchi…

Se priviră mâhniți, recunoscând asemănările care-i vor lega pentru totdeauna.

Apoi, Max se-ntoarse spre Christine.

– Am iubit-o pe mama ta. A fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Nu puteam să-mi las nepotul să se folosească de fata ei, să te rănească, dar era atât de clar că ești cucerită de el.

– A fost chiar mai mult de atât, Max, spuse Christine în șoaptă.

– Ciudat cum se-nvârte roata, se minună el. Nepotul meu să se-ndrăgostească de fiica lui Rose Delaney. Îi zâmbi lui Shane. Ceea ce le-ai spus că ai simțit pentru Christine băieților de la Kitty O'Shea, e chiar ce am simțit eu când am întâlnit-o pe Rose. Era absolut unică. Specială. Era cu totul diferită de celelalte.

Christine îi luă mâna.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Și pentru darul ăsta. Și o să am grijă de el, Max. Mi-e tare dor de mama, iar acum, primul Crăciun

fără ea…

– Rose e cu noi, draga mea, șopti el abia auzit. E aici, în tine. Și mă rog lui Dumnezeu, va fi în strănepoții mei. Și se vor juca în casa asta, și vor sta sub pomul de Crăciun, și tot ce am acum va fi al lor.

Christine făcu ochii mari…

– Doar nu vrei să spui…

– Nu-mi pot imagina o cauză mai nobilă decât asta. Să știu că o parte din Rose a mea va trăi mai departe în familia asta, bucurându-se de tot ce am vrut să-i aștern la picioare, îmi dă un sentiment de împlinire.

Max împinse scaunul, se ridică în picioare și-l bătu pe Shane pe umăr.

– Să știi că flăcăul ăsta îmi seamănă. Nu-i altul mai bun să conducă familia asta. Iar tu, scumpa mea, o să-l ții cu picioarele pe pământ și pe calea cea dreaptă.

Ea se ridică de la masă și-l îmbrățișă cu drag. Rămăsese fără cuvinte. Max își drese vocea și spuse, îmbufnat:

– Gata, destul! Viața merge înainte, iar eu am o grămadă de treabă.

– Cum ar fi? întrebă Shane suspicios.

– Plec cu Sandra Allsop în Tahiti, astă-seară. Îi plac tablourile lui Gauguin, dar n-a fost niciodată acolo. O să am o companie strălucind de tinerețe să-mi țină de urât, iar vouă o să vă rămână toată casa numai pentru voi. O să ne-ntoarcem la timp pentru nuntă.

Christine se repezi la el, alarmată:

– Păi, cum rămâne cu inima ta?

– O iau pe sora de salon cu noi. Foarte bun negociator, femeia

aia. N-am putut rezista ispitei de a o lua ca infirmieră. I-o trecu pe Christine lui Shane, care o aștepta cu brațele deschise. Crăciun fericit! Crăciun fericit! Și un Crăciun foarte fericit și mie!

Apoi porni spre restul familiei, lăsându-i pe Shane și pe Christine să-l urmeze când vor dori.

– Va trebui să avem mare grijă de bunicul tău, Shane, spuse ea cu un aer preocupat.

– Zilele înnorate, veni răspunsul lui Shane amuzat și enigmatic.

– Ce vrea să-nsemne asta? întrebă ea.

El zâmbi cu gura până la urechi și o sclipire machiavelică în ochi.

– Dacă bunicul n-a pus câteva milioane deoparte pentru zile înnorate, îmi mănânc căciula.

Christine privi spre vechiul ceas de argint din mâna ei. Balamaua era uzată, iar cele două jumătăți nu se mai potriveau chiar perfect. N-avea niciun dubiu că Max îl deschisese în fiecare seară vreme de douăzeci de ani.

– De aceea îmi părea cunoscută fotografia mamei tale, șopti Shane. Am văzut-o acolo din întâmplare, cu mulți ani în urmă. Bunicul a scăpat ceasul, și s-a deschis. I l-am ridicat eu. Acum îmi aduc aminte că n-a vrut să-mi răspundă când l-am întrebat cine-i femeia. Ba chiar s-a supărat că l-am întrebat.

– E un om minunat, murmură Christine, apoi îl privi pe Shane cu un zâmbet ușor nesigur.

– N-am de gând să te contrazic, îi întoarse Shane zâmbetul. Întotdeauna am fost de părerea asta. Dar tu ești cu mult mai minunată, spuse el și-și sărută cu foc viitoarea mireasă.

Când reuși să respire din nou, Christine întrebă:

– Cum crezi că va privi asta familia ta?

– N-o să le pese, atâta vreme cât le vin banii! spuse el zâmbind.

– Iar casa asta?

– Cred că va fi locul unde să ne-ntâlnim cu toții, Christine.

– Da, așa e.

– Cum ți-ar suna un lung șir de Crăciunuri aici?

Ea zâmbi.

– Liniște și fericire.

– Și dragoste.

– Întotdeauna dragoste, fu ea de acord.

– Te ador. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât te ador mai mult.

– Spui cele mai minunate lucruri de pe lume, Shane.

Apoi se mai sărutară o dată, pentru un final perfect.

În Paddington, limbile ceasului din turnul primăriei arătau ora șase. Străzile din jurul bisericii și școlii erau înțesate de oameni. Ca și cum târgul nu se terminase de două ore. Razele soarelui după-amiezii se strecurau printre platanii ornați cu panglici albe. Muzicanții cântau în stradă. Un aer de festivitate plutea deasupra întregii scene și a mulțimii pestrițe. Limuzina se opri lin în dreptul gradenelor uriașe de flori care formau o alee până la ușa bisericii. După ce șoferul își termină numărul, Gino coborî pe trotuar, strălucind în fracul și cravata lui albe. Ridică mâinile către mulțime.

– Mireasa! anunță el din tot sufletul său de italian, romantic și teatral. Uralele fură atât de puternice, încât întreaga suflare din Paddingon se opri în loc, în timp ce Christine coborî din limuzină, spre încântarea invitaților. Urmară exclamații de uimire și de admirație în timp ce rochia ei de mireasă se desfășura în urmă cu o

trenă interminabilă, însoțită de un voal chiar mai lung.

Gino îi oferi brațul, nemaiîncăpându-și în piele de mândrie.

– Arăți ca o prințesă, spuse el cu ochii înlăcrimați de emoție. Aș fi vrut ca mama ta să fie aici să te vadă. Ar fi fost atât de fericită.

Iar Christine știu în inima ei că toată lumea venise s-o vadă pe fata Rosei. Se adunaseră să-i ureze toată fericirea pe care i-ar fi dorit-o mama ei. Rose Delaney fusese un prieten special pentru fiecare dintre ei.

Păși înainte, acceptând ceea ce prietenii mamei ei veniseră să-i ofere, întorcându-le urările, pozând pentru aparatele lor de fotografiat, pentru amintirile pe care le vor prețui, zâmbind așa cum zâmbea mama ei. Zâmbind printre lacrimi. Apoi, veni timpul să intre în biserică. Orga intonă marșul nupțial, iar Gino o conduse solemn de-a lungul culoarului, pentru a o încredința bărbatului a cărui viață va fi, pentru totdeauna de-acum înainte, unită cu a ei.

În partea din stânga bisericii erau toți prietenii mamei ei. În partea din dreapta era familia Courtney și toți apropiații lor. Două lumi complet diferite, gândi Christine. Totuși, săraci sau bogați, erau la fel, supuși acelorași sentimente care mânau oamenii din lumea întreagă. Doar circumstanțele care le modelaseră viețile erau diferite.

Mama ei înțelesese asta văzând dincolo de averea lui Max, golul din viața lui. Max însuși înțelesese în cele din urmă ce le făcuse copiilor săi, și le iertase temerile și greșelile. Scopul nu era să-i judeci pe oameni după aparențe, ci să privești în inimile lor, căutând să le înțelegi acțiunile.

Shane se întoarse să-i privească intrarea. Christine zâmbi, cu chipul radiind de iubirea pe care ar fi vrut s-o împărtășească tuturor.

Și mai mult ca oricui, lui Shane. Viața lor împreună va fi nouă și pasionantă, dar nu vor permite niciodată puterii și bogăției să umbrească ce era cu adevărat important. Împărtășirea cu celălalt, adevărul pe care mama ei încercase să i-l inoculeze întreaga viață.

Shane îi mărturisise că tocmai faptul că fusese dispusă să împartă lumea ei cu el, îl determinase să fie atât de neclintit în hotărârea lui, să dărâme orice zid care ar fi stat în calea lor, pentru a fi cu ea pentru restul zilelor sale. Să trăiască în fiecare zi magia unei vieți împreună, departe de însingurarea rece în care trăise atât de mult, până s-o întâlnească pe ea.

– Am să-ți țin de cald, îi promise ea, când el îi întinse mâna. N-o să mai fii singur niciodată, iubirea mea.

Degetele li se atinseră, iar Gino făcu cu reverență un pas lateral, pentru ca ea să se alăture viitorului ei soț.

Ceremonia de căsătorie începu. Era un serviciu simplu, dar îi simțeau cu toții rostul adânc. Christine știa că și Shane, de asemenea, simte la fel. Se simțea asta în vocea lui, în atingerea lui, în ochii lui în timp ce-i jura credință veșnică, iar ea jurându-i același lucru. Când se sărutară ca soț și soție, fu ca și cum o punte a iubirii se întinsese între ei, unindu-i pentru totdeauna.

Trecură la altar să semneze registrul, iar din spatele bisericii se auziră chitarele. Uriașul Mike Donovan își înălță vocea într-o interpretare sentimentală a cântecului Christinei. Acesteia îi părea că fiecare chip din biserică le zâmbește atunci când semnară în registru și li se înmână cerificatul de căsătorie. Era un cântec atât de vesel. Un cântec care ar fi putut bucura pe oricine. Asta era, decise Christine, adevărata esență a lui "cel mai bun din toate" ...ceea ce-și dorise

mama ei pentru ea. Pur și simplu să te simți bine.

Christine nu s-a simțit nicicând mai fericită ca atunci când Shane îi luă mâna și o conduse spre ieșire. Domnul și doamna Courtney.

În fața bisericii urmă o ploaie de orez și confeti, apoi se supuseră cu plăcere unui baraj de fotografi. Traficul pe strada Oxford se oprise din cauza valului de oameni care traversau spre Kitty O'Shea. Formaseră o gardă de onoare pentru mireasă și ginere, asigurându-le un drum fără incidente până la hotel.

Fu un chef de pomină în noaptea aceea la Kitty O'Shea și se cântară din nou multe din vechile cântece. Dar cel care însemna cel mai mult fu păstrat pentru final. În timp ce mireasa și ginerele își luau la revedere de la oaspeți, formația începu să cânte din nou, iar Mike Donovan își puse tot sufletul în cuvintele dragi.

“Cea mai dulce floare care crește

Poți să cauți cât poftești

Niciuna nu strălucește

Precum trandafirul meu irlandez. Ochii lui Max Courtney erau plini de lacrimi când o îmbrățișă de plecare pe noua sa nepoată. Shane o trase spre limuzina care aștepta.

– Unde mergem? întrebă ea în timp ce se pierdeau în noapte.

Shane îi zâmbi cu adorație în ochii lui întunecați.

– La capătul drumului, spuse el. Oriunde ar fi acesta. Împreună. Pentru totdeauna. Era un sentiment drag inimii ei. Îi zâmbi soțului ei, partenerului ei, iubitului ei. Împreună. Pentru totdeauna.

Sfârșit